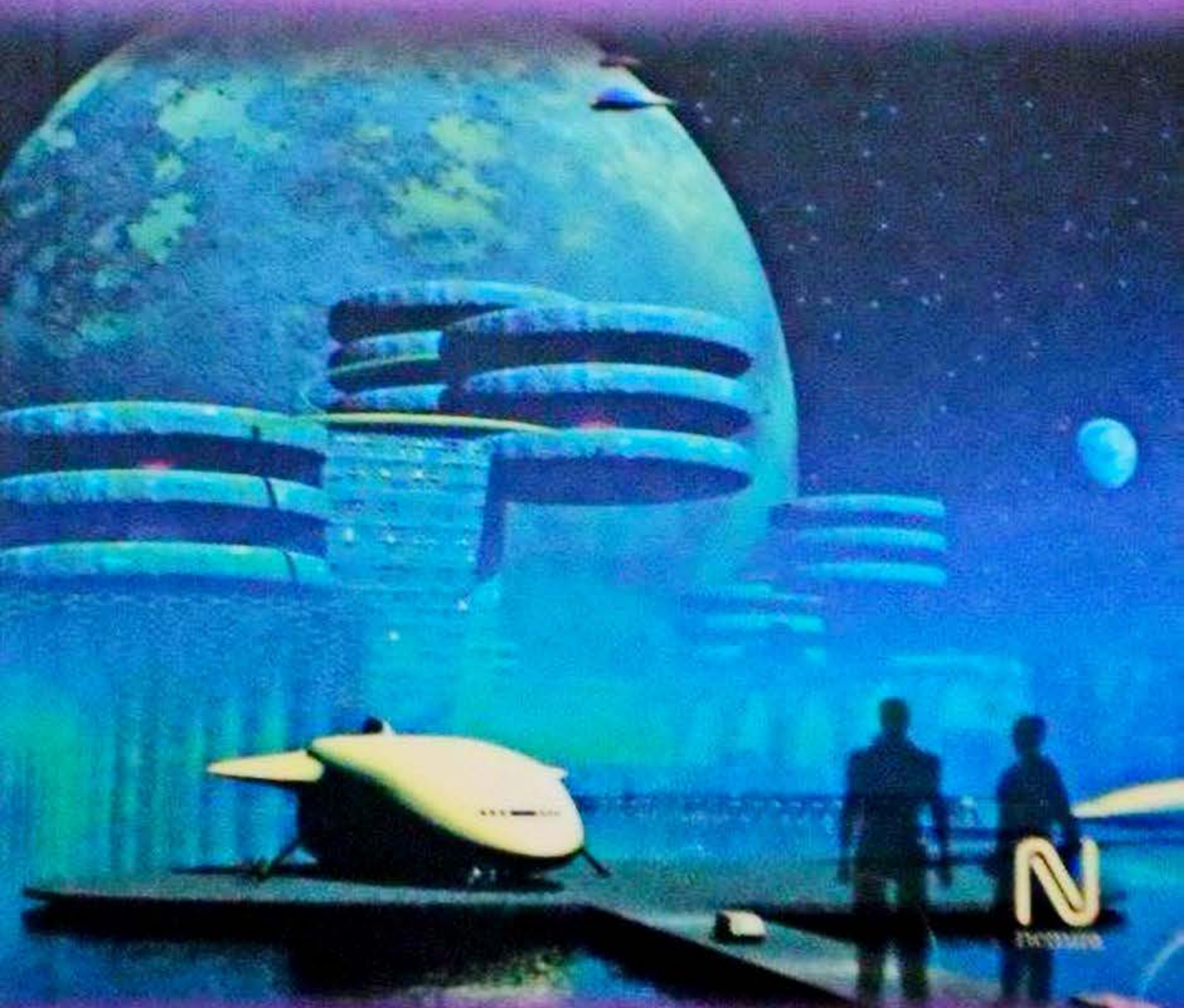

Orson

scott card

umbra marionetelor

SAGA UMBRELOR

ADULT

*From: NoAddress@Untraceable.com#14h9cc0/
ÎNSCRIE-TE ACUM ȘI RĂMÂI ANONIM!
To: Trireme%Salamis@Attica-vs-Sparta.hst
Re: Decizia finală*

Wiggin:

Subiectul nu va fi ucis. Subiectul va fi transportat conform planului 2, ruta 1. Plecarea marți ora șase, adică în zori. Te rog să fii atât de inteligent încât să ții cont de fusul orar. Dacă îl vrei îți aparține.

Dacă inteligența îți depășește ambiția, îl vei ucide. Dacă e invers, vei încerca să te folosești de el. Nu mi-ai cerut sfatul, dar eu l-am văzut în acțiune: ucide-l.

E adevărat, fără un adversar care să înspăimânte lumea nu vei recăpăta niciodată puterea pe care funcția de Hegemon a avut-o cândva. Cariera ta se va încheia.

Dacă îl lași să trăiască, viața ta se va sfârși, iar când vei muri vei lăsa această lume pe mâinile lui. Cine e atunci monstrul? Sau cel puțin monstrul nr. 2?

Eu ți-am spus cum să-l prinzi. Sunt oare monstrul nr. 3? Sau doar prostul nr. 1?

Buфонul tău credincios

Lui Bean îi plăcea destul de mult să fie înalt, chiar dacă știa că asta urma să îl omoare.

La ritmul în care creștea, nu mai era așa de mult până atunci. Cât timp mai avea? Un an? Trei? Cinci? Extremitățile oaselor lui încă erau ca ale unui copil, în creștere; chiar și capul îi creștea, și, tot ca un copil, mai avea încă o bucată moale de cartilagiu și os nou în creștet.

Acest lucru însemna o constantă adaptare, căci săptămână după săptămână brațele lui ajungeau tot mai departe atunci când le întindea, picioarele erau mai lungi și se împiedica de trepte și praguri, iar când mergea acoperea distanțele tot mai repede, și însoțitorii săi trebuiau să se grăbească să țină pasul. Când se antrena cu soldații săi, o companie de elită care reprezenta întreaga forță armată a Hegemoniei, nu mai putea alerga în fața lor, pașii lui fiind mai lungi decât ai celorlalți.

Câștigase cu mult timp înainte respectul oamenilor săi. Dar acum, datorită înălțimii sale, ridicau la propriu ochii spre el.

Bean stătea pe iarbă, așteptând ca oamenii lui să se imbarce în două elicoptere de asalt. Astăzi aveau o misiune periculoasă – să pătrundă în spațiul aerian chinez și să intercepteze un mic convoi care transporta un prizonier de la Beijing spre interiorul țării. Totul depindea de păstrarea secretului, de atacul-surpriză și de informațiile extrem de precise pe care Hegemonul, Peter Wiggin, le primise din interiorul Chinei în ultimele câteva luni.

Bean și-ar fi dorit să cunoască sursa informațiilor, pentru că viața sa și viețile oamenilor săi depindeau de asta. Acuratețea datelor furnizate până acum se putea să fi fost o capcană. Deși titlul de Hegemon era acum doar o vorbă goală întrucât majoritatea populației globului trăia în țări care nu mai recunoșteau autoritatea acestei funcții, Peter Wiggin se folosisese eficient de soldații lui Bean. Iritau în mod constant proaspăt expansionista Chină, apărând din când în când exact în momente în care să submineze încrederea în conducerea chineză.

O navă de patrulare care dispare brusc, un elicopter doborât, operațiuni de spionaj întrerupte brusc, blocându-i pe spionii chinezi din altă țară – China nu-l acuzase încă oficial pe Hegemon de implicare în asemenea incidente, dar asta însemna numai că nu voiau să-i facă Hegemonului publicitate, nu voiau să-i crească prestigiul sau reputația printre aceia care se temuseră de China după cucerirea Indiei și Indochinei. Cu siguranță știau care era sursa necazurilor lor.

Într-adevăr, probabil că acordaseră micii armate a lui Bean credit și pentru probleme care în realitate erau accidente obișnuite. Moartea la Washington în urma unui atac de cord a ministrului de externe cu doar câteva minute înainte de întâlnirea cu președintele SUA – chiar crezuseră că fusese mâna lui Peter Wiggin sau că el era de părere că ministrul de externe chinez, un sclav al mondenităților, merita să fie asasinat.

Iar seceta care dura de doi ani în India, forțând China fie să cumpere alimente de pe piața liberă, fie să permită ajutoarelor din Europa și America să vină pe subcontinentul proaspăt capturat și încă nesupus – poate că își imaginau că Peter Wiggin poate controla musonii.

Bean nu își făcea astfel de iluzii. Peter Wiggin avea tot felul de contacte în întreaga lume, o serie de informatori care treptat se transforma într-o rețea serioasă de spioni, dar din câte putea spune Bean, Peter încă se mai juca. O, Peter credea că e destul de veridic, dar el nu văzuse niciodată ce se întâmplă în lumea reală. Nu văzuse niciodată oameni murind ca urmare a ordinelor sale.

Bean văzuse, și nu fusese un joc.

Își auzi oamenii apropiindu-se. Știa, fără să se uite, că erau foarte aproape, căci chiar și aici, într-un teritoriu presupus sigur – un avanpost în munții Mindanao din Filipine – se mișcau pe cât posibil fără zgomot. Dar mai știa și că îi auzise înainte ca ei să se aștepte la asta, deoarece simțurile lui fuseseră întotdeauna ascuțite. Nu organele fizice de simț – urechile sale erau normale – ci capacitatea creierului său de a sesiza chiar și cea mai slabă variație în sunetele mediului ambiant. De aceea ridică o mână în semn de salut către oamenii care tocmai își făceau apariția din pădurea din spatele lui.

Putu auzi schimbarea de respirație – suspine, chicote tăcute – care îi spunea că ei își dăduseră seama că îi prinsese din nou. De parcă ar fi fost un joc de-a „Mamă, am voie?” între adulți, iar Bean întotdeauna părea să aibă ochi la ceafă.

Suriyawong veni lângă el în timp ce soldații se aliniau în două coloane ca să urce în elicoptere, echipați pentru misiune.

– Domnule, zise Suriyawong.

Asta îl făcu pe Bean să se întoarcă. Suriyawong nu-i spunea niciodată „domnule“.

Secundul său, un thailandez cu numai câțiva ani mai mare decât el, era acum cu jumătate de cap mai scund. Îl salută pe Bean apoi se întoarse spre pădurea din care tocmai ieșise.

Când Bean se răsuci în aceeași direcție, îl văzu pe Peter Wiggin, Hegemonul Pământului, fratele lui Ender Wiggin, cel care salvase lumea de invazia Furnicilor în urmă cu doar câțiva ani – Peter Wiggin, conspiratorul și jucătorul. Oare ce joc mai juca acum?

– Sper că nu ești atât de nebun încât să vii cu noi în misiune, zise Bean.

– Ce întâmpinare veselă, râse Peter. Chiar *ai* un pistol în buzunar, deci bănuiesc că nu te bucuri prea mult că mă vezi.

Bean îl ura cel mai mult pe Peter când acesta încerca să glumească. Așa că nu zise nimic. Așteptă.

– Julian Delphiki, a apărut o schimbare de plan, spuse Peter.

Îi spunea pe numele întreg, de parcă ar fi fost tatăl lui. Bean avea un tată – chiar dacă nu știuse că are unul decât după ce războiul se terminase și i se spusese că Nikolai Delphiki nu era numai prietenul, ci și fratele său. Dar a afla la unsprezece ani ca ai o mamă și un tată nu e același lucru cu a crește alături de ei. Nimeni nu-i spusese lui Bean „Julian Delphiki” atunci când era mic. Nimeni nu-i spusese în niciun fel, până nu-l porecliseră în batjocură Bean (bob de fasole) pe străzile din Rotterdam.

Peter părea să nu observe că era absurd când îl lua de sus pe Bean. „Am luptat în război împotriva Gândacilor, ar fi vrut Bean să-i spună. Am luptat alături de fratele tău, Ender, în timp ce tu jucai micile tale jocuri de demagog pe net. Și, în timp ce tu te pregăteai să faci pe Hegemonul, eu i-am condus pe oamenii ăia într-o bătălie care a schimbat într-adevăr fața lumii. Iar *tu* îmi spui *mie* că a apărut o schimbare de plan?”

– Hai să contramandăm misiunea, zise Bean. Schimbările făcute în ultimul moment conduc la pierderi inutile în luptă.

– De data asta nu va fi așa. Pentru că singura schimbare va fi că tu nu pleci.

– Și te duci tu în locul meu?

Bean nu trebuia să-și arate disprețul pe față sau în glas. Peter era suficient de deștept să-și dea seama că ideea era o glumă. Peter nu era antrenat pentru nimic altceva decât să scrie eseuri, să negocieze cu politicienii, să se joace de-a geopolitica.

– Suriyawong va comanda misiunea, zise Peter.

Suriyawong luă plicul sigilat pe care i-l înmână Peter, dar se întoarse spre Bean pentru confirmare.

Peter observă fără îndoială că Suriyawong nu avea de gând să se supună ordinelor sale decât dacă Bean îi spunea s-o facă. Fiind o ființă umană, Peter nu putu rezista tentației de a riposta:

– Desigur, tu nu consideri că Suriyawong e pregătit să conducă misiunea.

Bean privi spre Suriyawong, care îi întoarse zâmbetul.

– Excelența Voastră, trupele vă aparțin, zise Bean. Suriyawong întotdeauna conduce oamenii în luptă, deci nu s-ar schimba nimic important.

Asta nu era tocmai adevărat – Bean și Suriyawong trebuiau adesea să facă modificări de plan în ultimul moment, iar Bean ajungea să comande o parte sau chiar întreaga misiune, sau deloc, depinde care dintre ei avea de-a face cu o urgență. Totuși, deși această operațiune era dificilă, nu părea prea complicată. Dacă va întâlni convoiul acolo unde ar trebui să fie, misiunea va fi încheiată cu succes. Dacă nu va fi acolo sau dacă vor fi atrași într-o ambuscadă, vor abandona misiunea și se vor întoarce acasă. Suriyawong și ceilalți ofițeri și soldați puteau face față cu ușurință oricăror altor modificări minore.

Poate că schimbarea cursului misiunii era din cauză că Peter Wiggin știa că va eșua și nu voia să riște să-l

piardă pe Bean. Sau fiindcă Peter îi trăda din vreun motiv personal.

– Te rog să nu-l deschizi, spuse Peter, decât după ce decolați.

Suriyawong salută.

– E timpul să plecăm, zise.

– Misiunea asta, spuse Peter, ne va aduce considerabil mai aproape de ruperea coloanei vertebrale a expansionismului chinez.

Bean nici măcar nu oftă. Dar tendința lui Peter de a face declarații despre ceea ce *se va* întâmpla îl cam obosea pe Bean.

– Dumnezeu să te-ajute, îi zise Bean lui Suriyawong.

Uneori, când spunea „Dumnezeu“, Bean își amintea de sora Carlotta și se întreba dacă într-adevăr era cu Dumnezeu acum, și dacă auzea cuvintele rostite de el.

Suriyawong alergă spre elicopter. Spre deosebire de soldați, el nu purta alt echipament în afară de un mic pachet cu rația pe o zi și o armă. Nu avea nevoie de armament greu, pentru că se aștepta ca în timpul operațiunii să rămână lângă elicoptere. Fuseseră vremuri când comandantul trebuia să participe la luptă, dar nu în astfel de misiuni unde comunicarea era totul, iar el trebuia să fie capabil să ia pe loc decizii care să fie imediat transmise tuturor. Misiunea lui era să stea în fața monitoarelor care indicau poziția fiecărui soldat și să comunice cu ei prin satelit.

Nu se afla în siguranță acolo, în elicopter. Dimpotrivă. Dacă ar fi știut chinezii ce li se pregătea sau dacă ar fi fost capabili să reacționeze în timp util, Suriyawong s-ar fi aflat într-una din cele două ținte mai mari și mai ușor de lovit.

„Ăla era locul meu“, gândi Bean privind cum Suriyawong sare în elicopter, ajutat de mâna întinsă a

unui soldat. Ușa se închise. Cele două aparate se ridicară de la pământ într-un vârtej de aer și praf, și frunze, culcând iarba de sub ele.

Abia atunci o altă persoană se ivi din pădure. O femeie tânără. Petra.

Bean o văzu și imediat izbucni furios:

– Ce-a fost în mintea ta? strigă la Peter peste zgomotul în scădere al elicopterelor care se depărtau. Unde sunt gărzile ei? Nu știi că e în pericol ori de câte ori pleacă din apartament?

– De fapt, replică Peter – iar acum elicopterele erau suficient de sus pentru ca vocile să poată fi auzite normal – niciodată în viața ei n-a fost mai în siguranță ca acum.

– Dacă tu crezi asta, ești un idiot.

– Chiar cred asta, și nu sunt idiot, rânji Peter. Întotdeauna m-ai subestimat.

– Tu te supraestimezi întotdeauna.

– Salut, Bean.

Bean se întoarse spre Petra.

– Salut, Petra.

O văzuse doar cu trei zile în urmă, chiar înainte să plece în această misiune. Ea îl ajutase s-o planifice; o cunoștea în amănunt, la fel de bine ca și el.

– Ce face nebunul ăsta cu misiunea noastră? o întrebă Bean.

Petra ridică din umeri.

– Încă nu ți-ai dat seama?

Bean se gândi o clipă. Ca de obicei, subconștientul său procesase informațiile cu mult înainte ca el să devină conștient de asta. Se gândise la Peter și la Petra, și la misiunea care tocmai pornise. Dar în mintea sa observase deja anomaliiile și era gata să le pună pe listă.

Peter îl înlăturase pe Bean din misiune și-i dăduse lui Suriyawong ordine sigilate. Evident, apăruseră schimbări despre care nu voia ca Bean să știe. De asemenea, Peter o scosese pe Petra din ascunzătoare și totuși pretindea că niciodată nu fusese mai în siguranță. Asta trebuia să însemne că, din anumite motive, era convins că Ahile nu avea cum să ajungă aici, la ea.

Ahile era singura persoană de pe Pământ a cărei rețea personală rivaliza cu a lui Peter prin capacitatea de a se întinde dincolo de granițele naționale. Singurul mod în care Peter putea fi sigur că Ahile nu ajunge la Petra, chiar și aici, era cazul în care Ahile nu era liber să acționeze. Ahile era prizonier, și asta de ceva timp.

Ceea ce însemna că chinezii, după ce se folosiseră de el pentru a le organiza cuceririle din India, Birmania, Thailanda, Vietnam, Laos și Cambodgia, și pentru a le aranja alianța cu Rusia și Pactul Varșovia, își dăduseră în final seama că era un psihopat și-l închiseseră.

Ahile era prizonier în China. Mesajul aflat în plicul lui Suriyawong îi dezvăluia fără îndoială identitatea prizonierului pe care se presupunea că-l salvează din custodia chineză. Această informație nu putea fi comunicată înainte de începerea operațiunii, fiindcă Bean nu ar fi permis ca misiunea să continue știind că ea va duce la eliberarea lui Ahile.

Bean se întoarse spre Peter.

– Ești la fel de prost ca politicienii germani care au conspirat pentru aducerea lui Hitler la putere, crezând că se vor putea folosi de el.

– Știam că o să te superi, spuse Peter calm.

– Doar dacă noile ordine pe care i le-ai dat lui Suriyawong spun să-l ucidă pe prizonier.

– Cred că-ți dai seama cât ești de previzibil când vine vorba de tipul ăsta. Numai pomenirea numelui

lui te înfurie. E pentru tine un călcâi al lui Ahile. Scuză-mi gluma.

Bean îl ignoră. O apucă de mână pe Petra.

– Dacă știai ce face, de ce ai venit cu el?

– Pentru că nu aș mai fi fost în siguranță în Brazilia, zise ea, și atunci am preferat să fiu lângă tine.

– Amândoi împreună îi dăm lui Ahile o motivație dublă.

– Dar tu ești cel care supraviețuiește, indiferent cu ce aruncă Ahile în tine, zise Petra. Aici vreau să fiu și eu.

Bean scutură din cap.

– Oamenii apropiați mie mor.

– Din contră. Oamenii mor numai atunci când *nu sunt* cu tine.

Ei bine, asta era destul de adevărat, dar irelevant. Până la urmă, Poke și sora Carlotta muriseră din cauza lui Bean. Pentru că făcuseră greșeala să-l iubească și să-i fie credincioase.

– Nu plec de lângă tine, spuse Petra.

– Niciodată? întrebă Bean.

Înainte ca ea să poată răspunde, Peter îi întrerupse:

– Toate astea sunt foarte emoționante, dar trebuie să hotărâm ce facem cu Ahile după ce îl recuperăm.

Petra se uită la el ca la un copil obraznic.

– Chiar ești slab de minte.

– Știu că e periculos, zise Peter. De asta trebuie să avem mare grijă cum ne purtăm cu el.

– Ascultă-l, zise Petra. Cum spune „noi“.

– Nu există „noi“, accentuă Bean. Succes!

Încă ținând-o pe Petra de mână, Bean porni spre pădure. Petra se opri doar o clipă să-i facă vesel cu mâna lui Peter și apoi se alătură lui Bean, alergând spre copaci.

– *Renunțați?* strigă Peter în urma lor. Așa, pur și simplu? Când aproape că suntem capabili să facem lucrurile să se desfășoare așa cum vrem noi?

Ei nu se opriră să-i răspundă. Mai târziu, în avionul personal pe care Bean îl închiriasse pentru a-i duce din Mindanao în Celebes, Petra își bătu joc de vorbele lui Peter.

– „Când aproape că suntem capabili să facem lucrurile să se desfășoare așa cum vrem noi“?

Bean râse.

– Când a fost așa cum vrem *noi*? continuă ea, fără să mai râdă. Nu e vorba decât despre creșterea influenței lui Peter, de amplificarea puterii și prestigiului *lui*. Așa cum vrem *noi*.

– N-aș vrea să moară, zise Bean.

– Cine, Ahile?

– Nu! *Pe el* îl vreau mort. Pe Peter, însă, trebuie să-l ținem în viață. El e singurul care păstrează echilibrul.

– Acum și-a pierdut echilibrul, zise Petra. Cât timp o să treacă până când Ahile o să reușească să-l omoare?

– Ceea ce mă îngrijorează pe mine este cât timp o să treacă până când Ahile o să pătrundă în rețeaua lui și o s-o corupă.

– Poate că îi atribuim lui Ahile puteri supranaturale. Nu e un zeu. Nici măcar un erou. Doar un copil bolnav.

– Ba nu, zise Bean. *Eu* sunt un copil bolnav. El e diavolul.

– Ei bine, atunci poate că diavolul este un copil bolnav.

– Deci tu spui că ar trebui totuși să încercăm să-l ajutăm pe Peter?

– Spun că, dacă Peter supraviețuiește micii lui înfruntări cu Ahile, s-ar putea să fie mai dispus să ne asculte.

– Nu prea, făcu Bean. Pentru că, dacă scapă cu viață, va crede că asta dovedește că el e mai deștept ca noi, și deci va fi și mai puțin probabil că ne va asculta.

– Mda, acceptă Petra. Nu pare că o să învețe ceva.

– Primul lucru pe care trebuie să îl facem este să ne despărțim.

– Asta nu.

– Am mai făcut-o și înainte, Petra. Ne ascundem. Ca să nu fim prinși.

– Iar dacă suntem împreună suntem prea ușor de identificat, bla, bla, bla, zise ea.

– Dacă spui „bla bla bla” nu înseamnă că nu e adevărat.

– Dar mie nu-mi pasă. Partea asta n-ai luat-o în calcul.

– *Mie* îmi pasă, iar asta e partea pe care tu nu ai luat-o în calculele tale.

– Hai să-ți explic, spuse Petra. Dacă suntem despărțiți, iar Ahile mă găsește și mă ucide pe mine prima, atunci o să mai existe încă o femeie pe care tu o iubești din suflet și care e moartă pentru că tu nu ai protejat-o.

– Lupti necinstit.

– Lupt ca o fată.

– Dacă rămâi cu mine, probabil în cele din urmă vom muri împreună.

– Ba n-o să murim, zise Petra.

– Nu sunt nemuritor, după cum bine știi.

– Dar ești mai inteligent decât Ahile. Și mai norocos. Și mai înalt. Și mai drăguț.

– Omul nou, îmbunătățit.

Ea îl privi gânditoare.

– Știi ceva, acum că ești înalt, am putea călători ca soț și soție.

Bean oftă.

– Nu am de gând să mă căsătoresc cu tine.

– Doar pentru camuflaj.

Începuse cu aluzii, dar acum dorința ei de a se căsători cu el era exprimată deschis.

– Nu am de gând să am copii, spuse el. Specia mea se termină cu mine.

– Consider asta destul de egoist din partea ta. Ce-ar fi fost dacă primul homo sapiens ar fi simțit la fel? Am fi fost încă neanderthalieni și, când ar fi venit Gândacii, ne-ar fi făcut pe toți bucăți și cu asta basta.

– N-am evoluat din neanderthalieni, zise Bean.

– E un lucru bun că am pus la punct măcar problema asta minoră.

– Iar eu nu am evoluat deloc. Am fost fabricat. Creat genetic.

– Dar tot după chipul lui Dumnezeu, zise Petra.

– Sora Carlotta putea spune astfel de lucruri, dar venind din partea ta nu e amuzant.

– Ba da, este.

– Pentru mine nu.

– Nu cred că *vreau* să am copii cu tine, fiindcă ar putea să-ți moștenească simțul umorului.

– Asta e o ușurare.

Dar nu era. Pentru că Bean era atras de ea și ea știa asta. Mai mult decât atât. Ținea cu adevărat la ea, îi plăcea să fie împreună. Era prietena lui. Dacă n-ar fi știut că urmează să moară, dacă ar fi vrut să aibă o familie, dacă ar fi fost interesat de căsătorie, ea era singura femeie umană la care s-ar fi gândit vreodată. Dar aici era necazul – ea era umană, iar el nu.

După câteva clipe de tăcere, Petra își lăsă capul pe umărul lui și-l luă de mână.

– Mulțumesc, murmură.

– Nu știu pentru ce.

- Pentru că mă lași să-ți salvez viața.
- Când s-a întâmplat asta ? întrebă Bean.
- Atâta timp cât trebuie să ai grijă de mine nu vei muri.

- Deci vii cu mine, crescând riscul să fim descoperiți și permițându-i lui Ahile să se răzbune pe amândoi odată cu o singură bombă bine plasată, doar ca să-mi salvezi viața ?

- Corect, geniule, zise Petra.

- Nici măcar nu-mi place de tine, să știi.

În acel moment era suficient de supărat încât declarația sa păru adevărată.

- Atâta timp cât mă iubești, nu mă deranjează.

Iar el bănuî că și minciuna ei era aproape adevărată.

CUȚITUL LUI SURİYAWONG

From: Salaam%Spaceboy@Inshallah.com

To: Watcher%OnDuty@International.net

Re: Ce ați cerut

Dragă Domnule Wiggin/Locke,

Filozofic vorbind, toți musafirii dintr-o casă musulmană sunt tratați ca vizitatori sacri trimiși de Dumnezeu și aflați în grija Lui. În practică, pentru două persoane extrem de talentate, faimoase și imprevizibile care sunt urâte de către un personaj puternic ne-musulman și ajutate de către un altul, este o parte a lumii foarte periculoasă, în special dacă încercă să rămână în același timp și ascunși, și liberi. Nu cred că vor fi atât de nebuni încât să caute refugiu într-o țară musulmană.

Îmi pare rău să vă spun totuși că interesele dvs. și ale mele nu coincid în această privință; în ciuda cooperării noastre ocazionale din trecut, în mod sigur nu vă voi destăinui dacă i-am întâlnit sau dacă am vești de la ei.

Realizările dvs. sunt numeroase, iar eu v-am ajutat în trecut și o voi face și pe viitor. Dar când Ender ne-a condus în lupta împotriva Furnicilor, acești prieteni au fost alături de mine. Dvs. unde ați fost?

*Cu respect,
Alai*

Suriyawong deschise plicul și nu fu deloc surprins. Mai condusesese și înainte misiuni în interiorul Chinei, dar numai în scop de sabotaj, de strângere de informații sau de „reducere involuntară a forțelor ofițerești“, după eufemismul în mare parte ironic al lui Peter. Faptul că această misiune avea scopul de a captura și nu de a ucide sugera că nu era vorba de un chinez. Suriyawong ar fi preferat să fie unul dintre liderii țărilor cucerite – prim-ministrul detronat al Indiei, de exemplu, sau prim-ministrul captiv al patriei lui Suriyawong, Thailanda.

Nutrise chiar speranța, pentru scurt timp, că ar putea fi un membru al familiei sale.

Însă Peter nu și-ar fi asumat acest risc pentru a captura o persoană cu valoare politică sau simbolică, ci pentru dușmanul care adusesese lumea în această situație bizară și disperată.

Ahile. Fost infirm de un picior, ucigaș frecvent, psihopat cu normă întreagă și extraordinar ațățător de războaie, Ahile avea îndemânarea de a afla exact la ce aspiră conducătorii națiunilor și de a le promite o cale de a obține acel lucru. Până acum convinsese o facțiune din guvernul rus, pe șefii guvernelor indian și pakistanez și diverși lideri ai altor state să-i facă jocul. Când Rusia îl considerase o răspundere excedentară, zburase în India,

unde avea deja prieteni care îl așteptau. Pe când India și Pakistanul făceau exact ceea ce aranjase el, le trădase folosindu-se de relațiile sale din interiorul Chinei.

Următoarea mișcare, desigur, era să-și trădeze aliații din China și să sară într-o poziție cu și mai multă putere. Dar cercurile conducătoare din China fuseseră la fel de cinice ca și Ahile și dibuiseră tiparul său comportamental, și la puțin timp după ce făcuse din China practic singura superputere a lumii, îl arestaseră.

Dacă erau așa de isteți chinezii, Peter de ce nu putea fi la fel? Nu spusese chiar el, „Când Ahile îți e de un real ajutor, poți fi sigur că te-a trădat”? Atunci de ce credea că se poate folosi de băiatul ăsta monstruos?

Sau de data asta reușise să-l convingă și pe Peter, în ciuda tuturor dovezilor că Ahile nu-și ținea promisiunile, că ar putea rămâne loial unui aliat?

„Ar trebui să-lucid, gândi Suriyawong. De fapt, am s-o fac. Îi voi raporta lui Peter că Ahile a murit în haosul operațiunii de salvare. Apoi lumea va deveni un loc mai sigur.“

Pentru Suriyawong nu ar fi fost prima dată când ar fi ucis un inamic periculos. Și din câte îi spusese Bean și Petra, Ahile era prin definiție un inamic periculos, în special pentru oricine fusese vreodată bun cu el.

„Dacă l-ai văzut vreodată într-o stare de slăbiciune, vulnerabilitate sau învins, spusese Bean, nu suportă să rămâi în viață. Nu cred că e ceva personal. Nu trebuie să te omoare cu propriile mâini sau să te privească murind, sau ceva de genul ăsta. Trebuie doar să știe că tu nu mai trăiești în aceeași lume cu el.“

„Așadar, cel mai riscant lucru pe care îl poți face, spusese și Petra, este să-l salvezi, pentru că însuși faptul că ai văzut că are nevoie să fie salvat reprezintă în mintea lui o condamnare la moarte.“

Oare nu-i explicaseră niciodată lui Peter lucrurile astea?

Bineînțeles că o făcuseră. Trimițându-l pe Suriyawong să-l salveze pe Ahile, Peter știa că de fapt semnează condamnarea la moarte a lui Suriyawong.

Fără îndoială, Peter își imagina că îl va putea controla pe Ahile și, în consecință, Suriyawong nu va fi în niciun pericol.

Dar Ahile îl ucisese pe chirurgul care îi reparase piciorul infirm și pe fata care pe vremuri refuzase să-l omoare atunci când era la mâna ei. O ucisese pe călugărița care îl găsisese pe străzile din Rotterdam și-i oferise o educație și șansa de a merge la Școala de Luptă.

Să meriți gratitudinea lui Ahile era în mod clar o boală mortală. Peter nu avea puterea de a-l face pe Suriyawong imun. Ahile nu lăsa niciodată o faptă bună nepedepsită, oricât de mult ar fi durat, oricât de întortocheat ar fi fost drumul spre răzbunare.

„Îl voi ucide, gândi Suriyawong, altfel cu siguranță mă va omorî el. El nu e un soldat, e un prizonier. Dacă-l ucid ar fi o crimă, chiar și în timp de război. Dar dacă nu o fac, îl oblig să mă ucidă el. Poate un om să nu se apere?”

În plus, el e cel care a conceput planul ce a dus la subjugarea poporului meu de către China, distrugând o națiune care nu a fost cucerită niciodată, nici de birmani, nici de coloniștii europeni, nici de japonezi în al Doilea Război Mondial, nici de comuniști la vremea lor. Fie și numai pentru Thailanda merită să moară, fără să mai ținem cont de celelalte crime și trădări.

Dar dacă un soldat nu respectă ordinele, omorând doar atunci când i se ordonă astfel, atunci ce valoare mai are el pentru comandantul său? Ce cauză servește? Nici măcar propria supraviețuire, căci într-o astfel de

armată niciun ofițer n-ar mai putea conta pe oamenii lui, niciun soldat pe camarazii lui.

Poate că voi fi norocos și mașina va exploda cu el înăuntru.“

Acestea erau gândurile cu care se lupta în timp ce zburau sub nivelul razei de acțiune a radarului, măturând crestele valurilor Mării Chinei.

Trecură peste plajă atât de repede încât abia avură timp să înregistreze faptul, căci computerele de bord dirijau navele de asalt să vireze la stânga și la dreapta, să țâșnească înainte și apoi să se retragă, evitând obstacolele în timp ce încercau să se păstreze în unghiul mort al radarului. Elicopterele erau meticulos camuflate, iar datele false transmise de la bord informau sateliții de urmărire că erau orice altceva decât erau în realitate. Curând ajunseră într-un anumit punct și virară spre nord, apoi spre vest, în zigzag către ceea ce sursele de spionaj ale lui Peter numiseră punctul de control numărul 3. Oamenii de la acel punct de control urmau desigur să transmită prin radio un avertisment convoiului care îl transporta pe Ahile, dar n-ar fi terminat prima propoziție înainte ca...

Pilotul lui Suriyawong depistă convoiul.

– Blindatele și transportoarele în față și în spate, spuse. Eliminați toate vehiculele de asistență.

– Dar dacă prizonierul a fost pus într-unul dintre vehiculele de asistență?

– Atunci va avea parte de o moarte tragică într-un schimb de focuri, zise Suriyawong.

Soldații înțelesesă sau cel puțin crezură că înțeleg – Suriyawong urma procedura de salvare a prizonierului, dar, dacă prizonierul murea, nu era nicio supărare.

Asta nu era literalmente adevărat sau cel puțin nu în acel moment. Suriyawong pur și simplu avea încredere că

soldații chinezi vor face lucrurile ca la carte. Convoiul era doar o demonstrație de forță care să împiedice mulțimile de localnici, rebelii sau grupurile înarmate de vagabonzi să încerce să intervină. Nu luaseră în considerare posibilitatea unei operațiuni de salvare a unei forțe externe – sau măcar motivația acesteia. Cu siguranță, nu prevăzuseră apariția micului comando al Hegemonului.

Doar o jumătate de duzină de chinezi reușiră să iasă din vehicule înainte ca rachetele Hegemoniei să le arunce în aer. Soldații lui Suriyawong trăgeau deja când săriră din elicoptere, și el știa că în câteva clipe orice rezistență va fi terminată.

Dar duba care îl transporta pe Ahile nu fu atinsă. Nimeni nu ieși din ea, nici măcar șoferii.

Violând protocolul, Suriyawong sări din elicopterul de comandă și se îndreptă spre spatele dubei. Stătu aproape când soldatul însărcinat să spargă ușa plasă încărcătura și o detonă. Se auzi un pocnet zgomotos, dar niciun suflu când explozibilul rupse zăvorul.

Ușa se deschise câțiva centimetri.

Suriyawong întinse o mână, oprindu-i pe ceilalți soldați să intre în dubă și să salveze prizonierul. Crăpă ușa doar atât cât să strecoare propriul cuțit de luptă pe podeaua dubei. Apoi închise ușa la loc și se dădu înapoi, făcând semn oamenilor săi să facă la fel.

Duba se zdruncină și se clătină din cauza luptei violente din interiorul său. Răsunară două împușcături. Ușa zbură în lături și un corp se prăbuși în noroiul de la picioarele lor.

„De-ar fi Ahile“, se gândi Suriyawong, privind în jos la ofițerul chinez care încerca să-și adune măruntaiele cu mâinile. Lui Suriyawong îi trecu, irațional, prin minte că omul ar trebui să-și spele organele înainte de a le înghesui la loc în abdomen. Era atât de neigienic.

Un tânăr înalt în uniformă de pușcăriaș apăru în ușa dubei, ținând în mână un cuțit plin de sânge.

„Nu pari mare lucru, Ahile, gândi Suriyawong. Dar nici nu trebuie să arăți prea impresionant când tocmai ți-ai ucis paznicii cu un cuțit pe care nu te așteptai să ți-l arunce cineva la picioare.”

– Sunt toți morți înăuntru? întrebă Suriyawong.

Un soldat ar fi răspuns da sau nu, împreună cu o numărătoare a celor vii și a celor morți. Dar Ahile nu fusese soldat în Școala de Luptă mai mult de câteva zile. Nu avea reflexele disciplinei militare.

– Aproape, răspunse Ahile. A cui a fost ideea stupidă să-mi arunce un cuțit în loc să deschidă nenorocita de ușă și să-i arunce dracului în aer peăștia?

– Verificați dacă sunt morți, le zise Suriyawong oamenilor săi. După câteva clipe i se raportă că tot personalul convoiului fusese ucis. Asta era esențial dacă Hegemonul voia să poată pretinde că nu o forță a Hegemoniei era autoarea acestui raid.

– În elicoptere, în douăzeci de secunde! strigă Suriyawong.

Imediat, oamenii se aruncară în nave.

Suriyawong se întoarse spre Ahile.

– Comandantul meu te invită respectuos să ne permiți să te transportăm în afara Chinei.

– Și dacă refuz?

– Dacă ai propriile resurse în interiorul țării, atunci îți urez rămas-bun împreună cu complimentele comandantului meu.

Ordinele lui Peter nu spuneau deloc așa, dar Suriyawong știa ce face.

– Foarte bine, zise Ahile. Plecați și lăsați-mă aici.

Imediat, Suriyawong alergă spre elicopterul său de comandă.

– Așteaptă, strigă Ahile.

– Zece secunde, strigă Suriyawong peste umăr. Sări înăuntru și se întoarce. Bineînțeles că Ahile era în urma lui, întinzând o mână ca să fie ridicat la bord.

– Mă bucur că ai ales să vii cu noi, zise Suriyawong. Ahile găsi un loc liber și-și prinse centurile.

– Comandantul tău presupun că e Bean iar tu ești Suriyawong.

Elicopterul se ridică și porni pe o rută diferită spre coastă.

– Comandantul meu este Hegemonul, spuse Suriyawong. Ești oaspetele lui.

Ahile zâmbi placid și privi în jur în tăcere la soldații care tocmai îl eliberaseră.

– Dacă aș fi fost într-unul dintre celelalte vehicule? zise. Dacă aș fi gândit eu configurația acestui convoi, în niciun caz prizonierul n-ar fi fost într-un loc atât de evident.

– Dar nu comandai tu convoiul.

Zâmbetul lui Ahile se lărgi puțin.

– Și care a fost chestia cu strecuratul cuțitului? De unde ai știut că mâinile mele vor fi libere ca să-l apuc?

– Am presupus că ai aranjat să ai mâinile libere, zise Suriyawong.

– De ce? Nu știam că veniți.

– Iertare, domnule, dar indiferent ce venea sau nu venea, ai fi avut mâinile libere.

– Așa spuneau ordinele lui Peter Wiggin?

– Nu, domnule, așa spunea judecata mea în luptă, zise Suriyawong.

Îi făcea silă să i se adreseze lui Ahile cu „domnule“, dar pentru ca mica piesă să aibă un sfârșit fericit, acesta era pe moment rolul pe care trebuia să-l joace Suriyawong.

– Ce fel de salvare e asta, să-i arunci prizonierului un cuțit și să stai să aștepti să vezi ce se întâmplă?

– Ar fi existat prea multe variabile dacă deschideam larg ușile, explică Suriyawong. Ar fi fost prea mare riscul să fii ucis în schimbul de focuri.

Ahile nu spuse nimic, doar privi la peretele opus al elicopterului.

– În plus, continuă Suriyawong, asta nu a fost o operațiune de salvare.

– Dar ce-a fost, un exercițiu de tir? Tir chinez?

– O ofertă de a transporta un oaspete al Hegemonului, zise Suriyawong. Și împrumutul unui cuțit.

Ahile apucă obiectul însângerat, legănându-l de vârf.

– E al tău? întrebă.

– Doar dacă nu vrei să-l cureți tu.

Ahile i-l întinse. Suriyawong scoase trusa de curățare și șterse lama, apoi începu s-o lustruiască.

– Voiai să mor, zise Ahile încet.

– Mă așteptam să-ți rezolvi singur problemele, fără ca niciunul dintre oamenii mei să fie omorât. Și de vreme ce ai reușit asta, cred că decizia mea s-a dovedit a fi dacă nu cea mai bună variantă, cel puțin una validă.

– N-am crezut niciodată că voi fi salvat de thailandezi, zise Ahile. Ucis de ei, da, dar nu *salvat*.

– Te-ai salvat singur, spuse Suriyawong cu răceală. Nimeni de aici nu te-a salvat. Noi ți-am deschis ușa, iar eu ți-am împrumutat cuțitul. Am presupus că s-ar putea să nu ai unul și, împrumutându-ți-l pe al meu, victoria ta ar fi mai rapidă, pentru a nu fi nevoiți să ne amânăm zborul de întoarcere.

– Ești un băiat cam ciudat, zise Ahile.

– Nu m-au controlat să fiu normal înainte de a-mi încredința această misiune. Dar nu mă îndoiesc că aş fi picat la un astfel de test.

Ahile râse. Suriyawong își permise doar un zâmbet ușor.

Încercă să nu-și imagineze ce gânduri s-ar putea ascunde sub fețele impasibile ale soldaților săi. Și familiile lor fuseseră surprinse de cucerirea Thailandei de către China. Și ei aveau motive să-l urască pe Ahile, și probabil le făcea silă să-l vadă pe Suriyawong lingușindu-l.

„E pentru o cauză bună – vă salvez viețile atât cât pot făcându-l pe Ahile să nu se gândească la noi ca la salvatorii lui, asigurându-mă că niciunul dintre noi nu l-a văzut sau nu s-a gândit că ar avea nevoie de ajutor.”

– Ei bine? făcu Ahile. Nu ai nicio întrebare?

– Ba da. Ai luat micul dejun sau îți e foame?

– Nu mănânc niciodată dimineața.

– Când ucid oameni mi se face foame, zise Suriyawong. Mă gândeam că ai vrea o gustare.

Acum văzu câțiva oameni privindu-l pe furiș, doar ochii li se mișcau abia, dar era suficient ca Suriyawong să știe că reacționau la ceea ce spusese. Să-i fie foame după ce ucidea? Absurd. Acum trebuiau să înțeleagă că îl mințea pe Ahile. Pentru Suriyawong era important ca oamenii lui să știe că minte fără ca el să fie nevoit să le spună. Altfel le-ar putea pierde încrederea. Ar putea crede că se pusese într-adevăr în serviciul monstrului.

După un timp, Ahile măncă. Apoi se culcă.

Suriyawong nu avea încredere în somnul lui. Fără îndoială că Ahile stăpânea arta de a părea că doarme pentru a putea asculta conversația celorlalți. Așa că Suriyawong nu vorbea mai mult decât era necesar ca să-și interogheze oamenii și să obțină un total al celor uciși din personalului convoiului.

Abia când Ahile coborî din elicopter să meargă la toaletă pe aeroportul Guam, Suriyawong riscă să trimită un mesaj rapid la Ribeirão Preto.

Exista o singură persoană care știa că Ahile venea să stea cu Hegemonul: Virlomi, absolventa indiană a Școlii de Luptă care scăpase din mâinile lui Ahile la Hyderabad și devenise zeița care păzea un pod în estul Indiei, până când Suriyawong o salvase. Dacă ea se afla în Ribeirão Preto când Ahile ajungea acolo, viața ei ar fi fost în pericol.

Și asta îl întrista foarte mult pe Suriyawong, pentru că însemna să n-o vadă pe Virlomi mult timp, iar el decisese de curând că o iubea și voia să se căsătorească cu ea când vor crește.

3

MAME ȘI TAȚI

*parolă criptare ******

*parolă decriptare ******

To: Graff%pilgrimage@colmin.gov

From: Locke%erasmus@polnet.gov

Re: Cerere neoficială

Appreciez avertismentul dvs., dar vă asigur că nu subestimez pericolul de a-l avea pe X în RP. De fapt, în această problemă ajutorul dvs. mi-ar fi util, dacă veți vrea să mi-l acordați. JD și PA fiind ascunși, iar S compromis deoarece l-a salvat pe X, persoanele apropiate lor sunt în pericol fie direct, fie de a fi luate ca ostatici de către X. Trebuie să-i ținem departe de X, iar dvs. sunteți singurul capabil să faceți asta. Părinții lui JD s-au obișnuit să se ascundă deoarece au trecut prin câteva atentate; părinții lui PA, suferind deja din cauza primei răpiri, vor fi de asemenea înclinați să coopereze.

Dificultatea vine din partea părinților mei. Nu vor accepta protecția dacă o propun eu. Dar dacă vine din

partea dvs. s-ar putea s-o facă. Nu vreau ca părinții mei să se afle aici, expuși pericolului; ar putea fi folosiți pentru a mă șantaja sau pentru a mă distra de la ceea ce trebuie făcut.

Puteți veni personal în RP să-i luați, înainte ca eu și X să ajungem? V-ar lua cam treizeci de ore să faceți asta. Vă cer scuze pentru neplăcerile provocate, dar încă o dată aveți gratitudinea mea și veți continua să vă bucurați de sprijinul meu, lucruri care sper ca într-o zi să fie mai prețioase decât în actualele circumstanțe.

PW

Theresa Wiggin știa de venirea lui Graff, deoarece Elena Delphiki îi telefonase imediat ce acesta plecase din casa lor. Dar nu-și schimbă câtuși de puțin planurile. Nu pentru că voia să-l dezamăgească, ci pentru că în pomii din curtea din spate fructele de papaya trebuiau culese înainte de a cădea pe pământ. Nu avea de gând să-l lase pe Graff să se amestece în ceva cu adevărat important.

Așa că atunci când îl auzi pe Graff bătând politicos din palme la poarta din față, ea se găsea suită pe scară culegând papaya și așezându-le în coșul de la sold. Aparecida, camerista, primise instrucțiuni clare în acest sens și în curând Theresa auzi pașii lui Graff apropiindu-se pe dalele terasei.

– Doamnă Wiggin, zise.

– Mi-ați luat deja doi dintre copii, spuse Theresa fără să-l privească. Presupun că acum îl vreți și pe primul născut.

– Nu, zise Graff. De data asta vin pentru dumneavoastră și soțul dumneavoastră.

– Ne duceți să ne întâlnim cu Ender și Valentine?

Deși era obtuză în mod deliberat, ideea păru pentru un moment atractivă. Ender și Valentine plecaseră, lăsând totul în urmă.

– Mă tem că nu ne permitem următoarea navă care să le viziteze colonia în următorii câțiva ani, zise Graff.

– Atunci mă tem că nu aveți să ne oferiți nimic din ceea ce am dori.

– Sunt convins că e adevărat; este vorba despre ceea ce are nevoie Peter. Mână liberă.

– Noi nu ne amestecăm în munca lui.

– Aduce aici o persoană periculoasă, spuse Graff. Dar cred că știți asta.

– Circulă zvonurile pe aici, căci părinții geniiilor nu au nimic de făcut decât să trăncănească unii cu alții despre ce fac scripitorii lor băieți și fete. Familiile Arkanian și Delphiki aproape că și-au căsătorit copiii. Și avem vizitatori atât de fascinanți veniți din spațiu. Dumneata, de exemplu.

– O, ce țâfnoși suntem azi, zise Graff.

– Sunt convinsă că familia lui Bean și a Petrei au decis să părăsească Ribeirão Preto astfel încât copiii lor să nu-și facă griji că Ahile îi va lua ostatici. Iar într-o zi, Nikolai Delphiki și Stefan Arkanian își vor reveni după ce au fost doar pioni în jocul fraților lor. Dar situația mea și a lui John Paul nu e deloc la fel. Fiul nostru este idiotul care a hotărât să-l aducă pe Ahile aici.

– Mda, trebuie să fie dureros să ai singurul copil care pur și simplu nu e la același nivel intelectual cu ceilalți, spuse Graff.

Theresa se uită la el, îl văzu făcând cu ochiul și râse forțat.

– Bine, nu e prost, dar e atât de încrezut încât nu-și poate închipui că vreunul dintre planurile lui ar putea

da greș. Dar rezultatul e același. Iar eu nu am de gând să aflu despre moartea lui din vreun e-mail îngrozitor. Sau – mai rău – de la știri, unde să se spună cum „fratele marelui Ender Wiggin a eșuat în încercarea de a reînvia funcția de Hegemon” și apoi să văd cum chiar și necrologul lui Peter e însoțit de înregistrări cu Ender după victoria lui împotriva Furnicilor.

– Se pare că aveți o viziune foarte clară asupra tuturor posibilităților viitoare.

– Nu, doar asupra celor de nesuportat. Eu rămân, domnule Ministru al Colonizării. Va trebui să vă găsiți altundeva recruții complet nepotriviți de vârstă mijlocie.

– De fapt, nu sunteți nepotrivită. Încă mai puteți avea copii.

– Copiii mi-au adus asemenea bucurii, spuse Theresa, încât e chiar minunat să mă gândesc că încă aș mai putea avea și alții.

– Știu perfect cât ați sacrificat pentru copiii dumneavoastră și cât de mult îi iubiți. Și știam când am venit aici că nu veți vrea să plecați.

– Deci aveți soldați pregătiți să mă ia cu forța? L-ați luat deja pe soțul meu prizonier?

– Nu, nu, zise Graff. Cred că aveți dreptate să nu plecați.

– Poftim?

– Dar Peter m-a rugat să vă protejez, deci a trebuit să vă fac oferta. Nu, eu cred că e bine să rămâneți.

– Și de ce anume?

– Peter are mulți aliați, spuse Graff. Dar niciun prieten.

– Nici pe dumneavoastră?

– Mă tem că l-am studiat prea îndeaproape în copilărie, ca să mai apreciez charisma lui prezentă la adevărata valoare.

– Nu are așa ceva, nu-i așa? Charismă. Sau cel puțin farmec.

– Are cel puțin la fel de mult ca și Ender, când se hotăra să-l folosească.

Auzindu-l pe Graff vorbind despre Ender – despre ceea ce devenise Ender înainte de a fi alungat din sistemul solar cu o navă de coloniști, după ce salvase omenirea – inima Theresei se umplu de regrete vechi, dar nu mai puțin amare. Graff știa cum fusese Ender Wiggin la vârsta de șapte ani, de zece, de doisprezece ani, vârste la care singura legătură a Theresei cu cel mai mic și mai vulnerabil fiu al ei erau numai fotografiile și amintirile vagi ale durerilor din brațe când îl putea ridica și senzația persistentă a mâinilor lui mici, aruncate în jurul gâtului ei.

– Chiar și atunci când l-ați adus înapoi pe Pământ, îi spuse Theresa lui Graff, nu ne-ați lăsat să-l vedem. Ați dus-o pe Val la el, dar nu pe tatăl lui, nu pe mine.

– Îmi pare rău. N-am știut că nu se va mai întoarce acasă niciodată după terminarea războiului. Dacă v-ar fi văzut, și-ar fi amintit că există cineva pe lume care ar trebui să-l apere și să aibă grijă de el.

– Și asta ar fi fost un lucru rău?

– Duritatea de care aveam nevoie la Ender nu făcea parte din persoana care voia el să fie. Am fost nevoiți s-o protejăm. A fost destul de riscant și să-l lăsăm s-o vadă pe Valentine.

– Sunteți sigur că ați avut dreptate?

– Nu sunt deloc sigur. Dar Ender a câștigat războiul și nu ne mai putem întoarce să încercăm o altă cale ca să vedem dacă ar fi funcționat la fel de bine.

– Iar eu nu mă pot întoarce să încerc o altă cale care să nu se încheie pentru mine cu resentimente și durere ori de câte ori vă văd sau numai mă gândesc la voi.

Mult timp Graff nu spuse nimic.

– Dacă așteptați să-mi cer scuze... începu Theresa.

– Nu, nu, zise Graff. Încercam să mă gândesc la o scuză pe care aş putea-o rosti fără să fie ridicol de nepotrivită. Eu nu am tras niciun foc de armă în timpul războiului, dar tot am provocat pierderi, iar dacă asta vă poate consola cât de cât, ori de câte ori mă gândesc la dumneavoastră și la soțul dumneavoastră simt și eu regretul.

– Nu e suficient.

– Sunt convins că nu. Dar mă tem că regretele mele cele mai profunde sunt pentru părinții lui Bonzo Madrid, care mi l-au încredințat pe fiul lor și l-au primit înapoi în sicriu.

Theresa vru să arunce în el cu o papaya și să i-o zdrobească de față.

– Îmi reamintești că sunt mama unui ucigaș?

– Bonzo a fost ucigașul, doamnă, zise Graff. Ender doar s-a apărat. M-ați înțeles complet greșit. Eu sunt cel care l-a lăsat pe Bonzo singur cu Ender. Eu, nu Ender, sunt responsabil de moartea lui. De asta îmi pare rău mai mult pentru familia Madrid decât pentru dumneavoastră. Am făcut o mulțime de greșeli. Și nu voi putea fi niciodată sigur care dintre ele au fost necesare sau inofensive, sau măcar dacă ne-ar fi fost mai bine să nu le fi făcut.

– De unde știți că nu faceți și acum o greșeală, permițându-ne mie și lui John Paul să rămânem?

– După cum am spus, Peter are nevoie de prieteni.

– Dar lumea are nevoie de Peter? întrebă Theresa.

– Nu obținem întotdeauna conducătorul pe care îl vrem, zise Graff. Dar câteodată suntem nevoiți să alegem între liderii pe care îi avem.

– Și cum se va face această alegere? Pe câmpul de luptă sau la urna de vot?

– Poate, spuse Graff, printr-o smochină otrăvită sau o mașină sabotată.

Theresa înțelese imediat.

– Vreți să vă asigurați că sunt cu ochii pe mâncarea lui Peter și pe mijloacele lui de transport.

– Cum adică, întrebă Graff, o să-i aduceți personal toată mâncarea, cumpărând în fiecare zi din alt magazin, iar soțul dumneavoastră va sta mereu în mașină, fără să doarmă niciodată?

– Ne-am pensionat de tineri. Trebuie să ne umplem cu ceva orele libere.

Graff râse.

– Succes atunci. Sunt sigur că veți face ceea ce trebuie făcut. Vă mulțumesc că ați stat de vorbă cu mine.

– Hai s-o facem din nou peste alți zece sau doisprezece ani, zise Theresa.

– O să-mi notez în agendă.

Salutând-o – mult mai solemn decât s-ar fi așteptat ea – intră din nou în casă și probabil ieși prin grădina din față în stradă.

Theresa clocoti un timp de furie față de ceea ce Graff, Flota Internațională, Furnicile, soarta și Dumnezeu îi făcuseră ei și familiei ei. Apoi se gândi la Ender și Valentine, și vărsă câteva lacrimi pe fructele de papaya. Pe urmă se gândi la ea și la John Paul, așteptând și privind, încercând să-l protejeze pe Peter. Graff avea dreptate. Niciodată n-ar fi putut să-l apere total.

Ar fi adormit. Le-ar fi scăpat ceva. Ahile ar fi găsit o ocazie – sau mai multe – și când ei nu s-ar fi așteptat ar fi atacat și Peter ar fi murit, iar lumea ar fi rămas la mila lui Ahile pentru că cine altcineva era suficient de inteligent și de nemilos ca să lupte cu el? Bean? Petra? Dacă ar fi existat cineva destul de ambițios ca să-l oprească pe Ahile, ar fi ieșit la suprafață până acum.

Duse în casă coșul greu cu papaya – strecurându-se pieziș pe ușă încercând să nu lovească fructele, când se lumină care fusese de fapt misiunea lui Graff.

Peter avea nevoie de un prieten, spusese. Diferen-
dul dintre Peter și Ahile putea fi rezolvat prin otră-
vire sau sabotaj, spusese. Dar ea și John Paul probabil
nu-l puteau supraveghea pe Peter suficient de bine în-
cât să-l apere de un asasinat. În consecință, în ce fel ar
fi putut ea și John Paul să fie prietenii de care avea ne-
voie Peter?

Confruntarea dintre Peter și Ahile putea la fel de
bine să se încheie prin moartea lui Ahile, ca și prin a lui
Peter.

Imediat îi trecură prin minte poveștile cu asasini
ce își otrăviseră victimele din istorie, după zvonuri
dacă nu dovedești. Lucreția Borgia. Cleopatra. Cum o
chema pe cea care îi otrăvise pe toți cei din jurul îm-
păratului Claudius și probabil îl răpusesese și pe el în
cele din urmă?

În vremurile de demult nu existau teste chimice care
să determine categoric ce fel de otravă fusese folosită.
Cei care le foloseau își adunau propriile ierburi, fără
să lase urme cumpărându-le, fără conspiratori care să
poată mărturisi sau acuza. Dacă s-ar întâmpla ceva cu
Ahile înainte ca Peter să decidă că monstrul trebuie să
dispară, Peter ar porni o investigație... iar când pista
l-ar conduce la părinții lui, ceea ce ar fi inevitabil, cum
ar reacționa? Ar face din ei un exemplu, lăsând să fie
judecați? Sau i-ar proteja, încercând să ascundă rezul-
tatele anchetei, permițând ca domnia lui ca Hegemon
să fie pătată de zvonurile despre moartea prematură a
lui Ahile? Fără îndoială că orice adversar al lui Peter ar
face din Ahile un martir, un băiat foarte calomniat,
care a oferit o șansă omenirii, ucis în floarea tinereții

de josnicul Peter Wiggin sau de mama lui vrăjitoarea, sau de șarpele de taică-său.

Nu era suficient să-l ucidă pe Ahile. Trebuia s-o facă așa cum trebuie, astfel încât pe termen lung această crimă să nu se întoarcă împotriva lui Peter.

Totuși, ar fi fost mai bine pentru Peter să îndure zvonurile și legendele despre moartea lui Ahile decât să fie el cel asasinat. Ea nu îndrăznea să aștepte prea mult.

„Misiunea pe care mi-a dat-o Graff, gândi Theresa, este să devin un asasin pentru a-mi proteja fiul.

Iar lucrul cu adevărat înspăimântător este că nu mă întreb dacă s-o fac, ci cum. Și când.”

CHOPIN

parolă criptare *****

parolă decriptare *****

To: Pythian%legume@nowyouseeitnowyou.com

From: Graff%pilgrimage@colmin.gov

Re: Nu-i așa că suntem drăguți

Presupun că ți se permite să dai frâu liber umorului tău de adolescent folosind pseudonime ca pythian%legume, și știu că asta e o identitate de unică folosință, dar miroase a o neglijență care mă îngrijorează. Nu ne permitem să te pierdem pe tine sau pe însoțitoarea ta din cauza unei glume.

Nu-mi mai imaginez că ți-aș putea influența deciziile. Primele săptămâni după ce belgianul a ajuns în RP au fost lipsite de evenimente. Părinții tăi și ai tovarășei tale sunt în carantină, pregătindu-se să plece cu una dintre navele colonizatoare. De fapt, nu-i voi lua de pe planetă fără aprobarea ta decât în caz de urgență. Oricum, ar părea neobișnuit să îi rețin peste data de îmbarcare a grupului lor și ar începe să circule zvonuri; ar fi

periculos să rămână prea mult pe Pământ. Dar odată plecați, ar fi și mai dificil să-i aducem înapoi. Nu vreau să te prezez, dar e în joc viitorul familiilor voastre și până acum tu nici măcar nu te-ai consultat cu ei.

Cât despre belgian, PW i-a dat o slujbă – asistent al Hegemonului. Are propriul antet și identitate pentru e-mail, un fel de ministru fără protofoliu, fără birocrați pe care să-i comande și fără bani de cheltuială. Și totuși, e ocupat toată ziua. Mă întreb ce face.

Ar trebui să-ți mai spun că belgianul nu are o echipă oficială. Neoficial, Suri pare să fie la dispoziția lui. Am auzit de la mai mulți martori că s-a schimbat în mod uimitor. Niciodată nu ți-a arătat asemenea respect ție sau lui PW cum îi arată belgianului. Adesea iau cina împreună și, deși belgianul nu a vizitat niciodată cazărmlle și terenurile de antrenament și nici nu a mers în misiuni cu mica ta armată, nu poate să-ți scape faptul că gradul de influență și chiar de control al belgianului asupra forței armate a Hegemoniei crește. Tu menții contactul cu Suri? Când am încercat să deschid subiectul, nu prea mi-a răspuns.

Cât despre tine, strălucitorul meu prieten, sper că-ți dai seama că toate falsele identități ale surorii Carlotta au fost furnizate de Vatican, iar faptul că tu le folosești răsună ca o trâmbiță în interiorul zidurilor Vaticanului. Mi-au cerut să te asigur, chiar înainte de a o asasina pe Carlotta, că Ahile nu se bucură de sprijin în rândurile lor, și nici nu s-a bucurat vreodată, dar dacă ei te pot urmări atât de ușor, cu siguranță că și altcineva poate. După cum spun ei, pentru cel înțelept un cuvânt e suficient. Și iată că eu am scris cinci paragrafe.

Petra și Bean călătoreau împreună de câteva luni înainte ca lucrurile să ajungă la vreun deznodământ. La început, Petra era mulțumită să-l lase pe Bean să ia toate deciziile. La urma urmelor, ea nu se ascunsese niciodată în felul acesta, călătorind sub identități false. El părea să aibă tot felul de acte, dintre care pe unele le avusese la el în Filipine, iar restul în diferite ascunzători presărate în întreaga lume.

Problema era că toate identitățile ei erau create pentru o femeie de șaizeci de ani care vorbea limbi pe care Petra nu le învățase niciodată.

– E absurd, îi spuse lui Bean când el îi înmână a patra astfel de identitate. N-o să ne creadă nimeni, nici măcar o clipă.

– Și totuși, ne cred, zise Bean.

– Aș vrea să știu de ce, replică ea. Bănuiesc că e mai mult decât birocrație. Eu cred că suntem ajutați ori de câte ori trecem de vreun punct de control.

– Câteodată da, câteodată nu.

– Dar de fiecare dată când te folosești de vreo relație a ta ca să determini un gardian să ignore faptul că nu arăt suficient de în vârstă pentru a fi acea persoană...

– Uneori, când n-ai dormit suficient...

– Ești prea înalt ca să fii drăguț. Așa că renunță.

– Petra, sunt de acord cu tine, zise Bean în cele din urmă. Astea erau pentru sora Carlotta și tu nu semeni cu ea, iar noi *lăsăm* în urmă un șir de favoruri cerute și favoruri făcute. Așa că trebuie să ne despărțim.

– Există două motive pentru care asta nu se va întâmpla.

– Adică în afară de faptul că să călătorim împreună a fost de la început ideea ta? Pe care m-ai șantajat s-o aplic fiindcă știam amândoi că fără mine ai fi omorâtă?

Ceea ce nu te împiedică să critici modul în care reușesc să te țin în viață, observ.

– Al doilea motiv, zise Petra ignorând efortul lui de a începe o ceartă, este că în timp ce ne ascundem tu nu poți să faci nimic. Iar asta te înnebunește.

– Fac o mulțime de lucruri, zise Bean.

– În afara aranjamentelor ca să trecem, cu identități nepotrivite, de paznici proști?

– Deja am început două războaie, am vindecat trei boli și am scris un poem epic. Dacă nu ai fi atât de ego-centrică ai fi observat.

– Chiar ești un băiat bun la toate, Julian.

– Să supraviețuiești nu înseamnă să nu faci nimic.

– Dar nu faci ceea ce vrei tu să faci cu viața ta, zise Petra.

– Să supraviețuiesc este tot ce am vrut să fac cu viața mea, copil drag.

– Dar în final o să eșuezi.

– Majoritatea așa pășim. De fapt toți, dacă nu cumva se dovedește că sora Carlotta și creștinii au avut dreptate.

– Tu vrei să realizezi ceva înainte de a muri.

Bean oftă.

– Pentru că *tu* vrei asta, îți închipui că toți vor.

– Nevoia umană de a lăsa ceva în urmă e universală.

– Dar eu nu sunt uman.

– Nu, ești suprauman, zise ea cu dezgust. Nu se poate sta de vorbă cu tine, Bean.

– Și totuși, insiști.

Dar Petra știa la fel de bine că Bean simțea la fel ca ea – că nu era suficient să stea ascunși, să se mute dintr-un loc în altul, să ia aici un autobuz, dincolo un tren sau un avion spre cine știe ce oraș îndepărtat, doar ca să o ia de la capăt peste câteva zile.

Singurul motiv pentru care avea sens să trăiască astfel era că își putea menține independența suficient de mult timp ca să facă ceva împotriva lui Ahile. Doar că Bean nu recunoștea un astfel de motiv, așa încât nu făceau nimic.

Bean începuse să înnebunească încă de când Petra îl întâlnise pentru prima dată în Școala de Luptă. Pe atunci era cel mai incredibil piticuț, atât de precoce încât părea un mucos chiar și când spunea bună dimineța, și deși mai târziu toți lucraseră cu el și-l apreciaseră cum se cuvine în Școala de Comandă, Petra fusese totuși singura din gașca lui Ender care îl plăcea pe Bean.

Îi plăcea de el nu la modul protector în care copiii mai mari îi iau pe cei mici sub aripa lor. Oricum nu-și făcuse niciodată iluzii că Bean ar fi avut nevoie de protecție. Sosise la Școala de Luptă ca un supraviețuitor desăvârșit și în câteva zile – poate ore – știa mai multe despre treburile interne decât oricine altcineva. Același lucru fusese valabil la Școala de Tactică și la Școala de Comandă, și în timpul acelor săptămâni cruciale înainte ca Ender să li se alăture pe Eros, unde Bean comanda echipa la manevrele de antrenament.

Ceilalți îi purtaseră atunci pică lui Bean, pentru faptul că cel mai tânăr dintre ei fusese ales să conducă în locul lui Ender și pentru că se temeau că el va fi de acum înainte comandantul lor. Fuseseră atât de ușurați când venise Ender, și nu încercaseră s-o ascundă. Pe Bean probabil îl duruse, dar Petra părea a fi singura care se gândise la sentimentele lui. Asta îi făcuse mult bine. Căci persoana care se gândea cel mai puțin la sentimentele lui Bean era Bean însuși.

Și totuși, el îi prețuise prietenia, deși rareori o arătase. Iar când adormise în cursul unei lupte, el fusese singurul care o acoperise și singurul care arătase că încă

mai crede în ea la fel de mult ca întotdeauna. Nici măcar Ender nu mai avusese încredere în ea ca înainte. Dar Bean îi rămăsese prieten, chiar dacă ascultase ordinele lui Ender și o supraveghease în restul luptelor, gata s-o acopere dacă ar fi clacat din nou.

Bean era cel pe care ea contase când fusese răpită de ruși, cel despre care știa că va înțelege mesajul ascuns într-un desen pe e-mail. Iar când fusese luată prizonieră de Ahile, Bean fusese singura ei speranță de salvare. Iar el îi înțelesese mesajul și o salvase din mâinile bestiei.

Bean putea să pretindă, chiar și față de sine însuși, că nu-i păsa decât de propria supraviețuire, dar în realitate era cel mai credincios prieten. Departe de a acționa în mod egoist, era nepăsător față de viața sa atunci când avea o cauză în care credea. Dar el nu înțelegea acest lucru despre sine. Întrucât se considera perfect nedemn de a fi iubit, îi lua mult timp să înțeleagă că cineva putea simți asta pentru el. Își dăduse seama în cele din urmă că sora Carlotta îl iubea, cu mult înainte ca ea să moară. Dar nu arăta în vreun fel că ar recunoaște sentimentele Petrei față de el. De fapt, acum când era mai înalt ca ea, se purta de parcă ar fi considerat-o sora cea mică și plicticoasă.

Iar asta chiar o irita.

Totuși, era hotărâtă să nu-l părăsească – și nu numai pentru că depindea de el pentru a supraviețui. Se temea că în momentul în care va fi complet singur se va înhăma la vreun plan temerar în care să-și sacrifice viața ca să o încheie pe a lui Ahile, iar asta ar fi fost un final de nesuportat, cel puțin pentru Petra.

Pentru că ea hotărâse deja că Bean nu avea dreptate în convingerea lui că nu ar trebui să aibă copii, că modificările genetice care îl făcuseră un geniu ar trebui să moară odată cu el atunci când creșterea necontrolată îl va ucide în cele din urmă.

Din contră, Petra avea intenția să-i poarte ea însăși copiii.

Continuând în acest cerc vicios, privindu-l cum se înnebunește singur cu preocupări constante care nu duceau la nimic important, dar care îl făceau tot mai irascibil și iritant, Petra nu se putea controla într-atât încât să nu riposteze. Țineau unul la altul și până acum își menținuseră împunsăturile la un nivel la care să poată pretinde că sunt numai glume, dar ceva trebuia să se schimbe și repede, altfel ar fi ajuns să se certe atât de tare încât le-ar fi fost imposibil să mai stea împreună, iar atunci ce s-ar fi întâmplat cu planurile Petrei de a avea copii cu Bean?

Ceea ce îl determină în sfârșit pe Bean să schimbe ceva fu momentul în care Petra aduse vorba de Ender Wiggin.

– Oare *de ce* a salvat rasa umană? Întrebă ea exasperată într-o zi pe aeroportul din Darwin.

– Ca să înceteze să mai joace jocul ăla stupid.

– Nu pentru ca Ahile să poată conduce lumea.

– Într-o zi, Ahile o să moară. Caligula a murit.

– Cu ajutorul prietenilor, sublinie Petra.

– Iar când va muri, poate cineva mai bun îi va lua locul. După Stalin, a fost Hrușciiov. După Caligula a fost Marcus Aurelius.

– Nu chiar *imediat* după. Iar în timpul domniei lui Stalin au murit treizeci de milioane de oameni.

– Deci peste treizeci de milioane nu a mai domnit, zise Bean.

Uneori putea spune lucruri îngrozitoare. Dar ea îl cunoștea deja destul de bine ca să știe că vorbea cu asemenea cruzime numai când era deprimat. În astfel de momente gândea că el nu face parte din specia umană și că diferența îl ucide. Dar în realitate el nu simțea așa.

– Nu ești chiar atât de împietrit, spunea ea.

Se certau atunci când ea încerca să-l liniștească în legătură cu umanitatea lui. Ei îi plăcea să creadă că poate astfel realizează ceva, dar se temea că dacă el nu-i mai răspundea era din cauză că nu-i mai păsa ce crede ea.

– Dacă m-aș stabili într-un loc, zise el, șansele mele de supraviețuire ar fi nule.

O deranja că el încă mai spunea „șansele mele“ în loc de „ale noastre“.

– Îl urăști pe Ahile și nu vrei ca el să conducă lumea, dar dacă vrei să ai vreo șansă să-l oprești trebuie să te stabilești într-un loc și să treci la treabă.

– Bun, dacă ești așa deșteaptă, spune-mi unde aș fi în siguranță.

– La Vatican, zise Petra.

– Ce suprafață are regatul ăla? Cât de dornici sunt cardinalii să asculte un băiat de altar?

– Bine atunci, undeva în interiorul granițelor Ligii Islamice.

– Suntem necredincioși, zise Bean.

– Iar ei sunt hotărâți să nu cadă sub asuprirea chinezilor, a Hegemonului sau a oricui altcuiva.

– Ideea era că nu ne vor.

– Ideea mea era că, indiferent dacă ne vor sau nu, noi suntem dușmanul dușmanului lor.

– Suntem doi copii, fără armată sau informații de vânzare, lipsiți de orice pârghie.

Era atât de ridicol încât Petra nu se mai osteni să răspundă. În plus, în cele din urmă câștigase – discutau despre unde, și nu dacă trebuiau să se stabilească și să se apuce de treabă.

Se aflau în Polonia și după ce luară trenul de la Katowice la Varșovia, se plimbară împreună prin Lazienki, unul dintre cele mai mari parcuri ale Europei,

cu poteci vechi de secole, rătăcind printre copacii uriași și puieții care îi vor înlocui într-o zi.

– Ai fost aici cu sora Carlotta ? îl întreabă Petra.

– O dată. Ender e pe jumătate polonez, știai ?

– Probabil din partea mamei. Wiggin nu e un nume polonez.

– Este când vine de la Wieczorek, zise Bean. Nu ți se pare că domnul Wiggin arată a polonez ? Nu s-ar încadra bine aici ? Nu că naționalitatea ar mai însemna atât de mult.

Petra râse.

– Naționalitatea ? Lucrul pentru care oamenii au murit și au ucis timp de secole ?

– Nu, mă refer la strămoși. Atât de mulți oameni sunt parțial ceva și parțial altceva. Se presupune că eu sunt grec, dar mama mamei mele a fost diplomat Ibo, deci... când mă duc în Africa par grec, dar când sunt în Grecia par mai degrabă african. În inima mea nu-mi prea pasă de niciuna dintre aceste naționalități.

– Tu ești un caz special, Bean, zise Petra. Tu nu ai avut o patrie.

– Și nici copilărie, presupun.

– Niciunul dintre noi, cei de la Școala de Luptă, nu prea a avut parte de asemenea experiențe.

– Și de asta probabil așa de mulți puști de la Școala de Luptă sunt atât de disperați să-și demonstreze loialitatea față de țara lor natală.

Avea sens.

– Deoarece avem rădăcini slabe, cei care le avem, ne agățăm de ele.

Se gândi la Vlad, care era atât de fanatic rus, și la Supă Fierbinte – Han Tzu – atât de fanatic chinez, încât amândoi îl ajutaseră de bunăvoie pe Ahile atunci când părea să lucreze în interesul poporului lor.

– Și nimeni nu are pe deplin încredere în noi, zise Bean, fiindcă știu că adevărata noastră naționalitate este spațiul. Loialitatea noastră cea mai puternică este față de camarazii soldați.

– Și față de noi înșine, zise Petra gândindu-se la Ahile.

– Dar eu n-am pretins niciodată altceva, zise Bean. Aparent, crezuse că se referă la el.

– Ești atât de mândru de egocentrismul tău. Și nici măcar nu e adevărat.

El doar râse și continuă să meargă.

Familii, oameni de afaceri, bătrâni și cupluri de tineri îndrăgostiți se plimbau agale prin parc în acea după-amiază de toamnă neobișnuit de însorită, iar pe o estradă un pianist interpreta o piesă de Chopin, așa cum se întâmpla în fiecare zi de secole. În timp ce mergeau, Petra îl luă cu îndrăzneală de mână pe Bean ca și când și ei ar fi fost niște îndrăgostiți sau cel puțin prieteni cărora le place să fie atât de aproape unul de altul încât să se atingă. Spre surpriza ei, el nu-și retrase mâna. O strânse cu putere, dar dacă ea nutrise vreo speranță că Bean ar fi capabil de romantism, el i-o risipi imedia.

– Hai să ne întrecem până la lac, zise, și așa făcură.

Dar ce fel de întrecere era când niciunul din ei nu dădu drumul mâinii celuilalt, iar învingătorul îl trase râzând pe învins peste linia de sosire ?

Nu, Bean se purtase copilăros pentru că nu avea idee cum să se poarte bărbătește, deci era de datoria Petrei să-l ajute să-și dea seama. Îl prinse de cealaltă mână și-i trase brațele în jurul taliei ei, apoi se ridică pe vârfuri și-l sărută. Mai mult pe bărbie, pentru că el se retrase puțin, dar fusese totuși un sărut, și după o clipă de uluire mâinile lui Bean o traseră mai aproape

iar buzele lui reușiră să le găsească pe ale ei fără să sufere altceva decât minore coliziuni între nasuri.

Niciunul din ei nu prea avea experiență în acest sens, deci Petra n-ar fi putut să spună dacă se sărutau bine. Singurul bărbat care o sărutase fusese Ahile, și atunci avusese un pistol apăsător pe abdomenul ei. Tot ce putea spune cu siguranță era că orice sărut al lui Bean era mai bun decât orice sărut al lui Ahile.

– Deci mă iubești, spuse Petra blând după ce sărutul se încheie.

– Sunt o masă furioasă de hormoni pe care sunt prea tânăr ca să-i înțeleg, zise Bean. Tu ești o femelă dintr-o specie înrudită. După părerea celor mai buni primatologi, nu prea am de ales.

– Ce drăguț, zise ea cuprinzându-i spatele cu brațele.

– Nu-i deloc drăguț. Nu-i treaba mea să sărut pe cineva.

– Eu am vrut-o.

– Nu voi avea copii.

– Uite care-i cel mai bun plan, zise ea. Îi voi avea eu pentru tine.

– Știi la ce mă refer.

– Asta nu se face prin sărut, așa că deocamdată ești în siguranță.

Mormăi nemulțumit și o împinse, făcând iritat câțiva pași în cerc, apoi se întoarse la ea și o sărută din nou.

– Am vrut să fac asta practic tot timpul cât am călătorit împreună.

– Știam eu, zise ea. După felul cum nu dădeai niciodată nici cel mai mic semn că ești conștient de existența mea, decât ca un lucru enervant.

– Întotdeauna am avut o problemă în a-mi demonstra sentimentele.

O îmbrățișă din nou. Un cuplu în vârstă trecu pe lângă ei. Bărbatul îi privi dezaprobat, ca și cum ar fi gândit că tinerii ăștia prostuți ar trebui să-și găsească un loc mai intim pentru sărutări și îmbrățișări. Dar bătrâna, cu părul alb strâns sever într-un batic, îi făcu cu ochiul parcă spunând: „Bravo, tinere, fetele ar trebui sărutate cu putere și des.“

De fapt era atât de sigur că asta voise ea să spună încât îi spuse și Petrei cuvintele.

– Deci îndeplinești un serviciu public, zise Petra.

– Spre marea distracție a publicului.

O voce se auzi din spatele lor:

– Și vă asigur că publicul de distrează.

Petra și Bean se întoarseră amândoi să vadă cine era.

Un tânăr, categoric nu polonez. După aspect putea fi birman sau poate thailandez, cu siguranță de undeva din Marea Chinei de Sud. Părea să fie mai tânăr ca Petra, chiar ținând cont de faptul că oamenii din Asia de Sud-Est arătau întotdeauna mult mai tineri decât erau. Și totuși, purta costum și cravată ca un om de afaceri de modă veche.

Exista însă ceva la el – în atitudinea lui țațoșă, în modul amuzat în care găsea firesc să aibă dreptul de a sta în apropierea semenilor săi și de a-i tachina în legătură cu ceva atât de intim ca un sărut în public – ceva care îi spunea Petrei că trebuie să fi fost la Școala de Luptă.

Dar Bean știa mult mai multe despre el.

– Ambul, zise.

Ambul salută în stilul caracteristic camarazilor de la Școala de Luptă, parțial neglijent, parțial exagerat, și răspunse:

– Domnule.

– Ți-am dat cândva o misiune, zise Bean. Să ajuți un anumit boboc să învețe să-și folosească echipamentul de luptă.

– Pe care am îndeplinit-o la perfecție. Era atât de cagghios prima dată când l-am înghețat în sala de lupte, încât n-am putut să nu râd.

– Nu pot să cred că nu te-a ucis până acum.

– Faptul că sunt inutil pentru guvernul thailandez m-a salvat.

– Mă tem că a fost greșeala mea, zise Bean.

– Asta mi-a salvat viața, cred, spuse Ambul.

– Bună, eu sunt Petra, interveni ea iritată.

Ambul râse și îi strânse mâna.

– Iartă-mă, zise, eu sunt Ambul. Eu știu cine ești, deci am presupus că Bean ți-a spus cine sunt eu.

– Nu m-am gândit că o să vii, spuse Bean.

– Nu răspund la e-mailuri. Decât apărând în persoană ca să mă conving că e-mailul este într-adevăr de la persoana de la care se presupune că este.

– Oh, zise Petra, înțelegând. Tu trebuie să fii soldatul din armata lui Bean căruia i s-a ordonat să-i arate lui Ahile cum stau lucrurile.

– Numai că lui nu i-a trecut prin cap să-l împingă într-o conductă de aerisire fără costum. Ceea ce cred că demonstrează o rușinoasă lipsă de inițiativă din partea lui.

– Bean m-a înștiințat imediat ce a aflat că Ahile e liber. Și-a dat seama că e imposibil ca eu să nu fiu pe lista lui. Mi-a salvat viața.

– Deci Ahile a făcut o încercare? întrebă Bean.

Erau departe de potecă, în poiana care se întindea de la lacul lângă care cânta pianistul. Până la ei ajungeau doar acorduri slabe din Chopin.

– Să spunem că am fost nevoit să mă mișc mereu, spuse Ambul.

– De asta nu erai în Thailanda când au invadat-o chinezii? întrebă Petra.

– Nu. Nu, am părăsit Thailanda aproape imediat după ce am venit acasă. Vezi tu, eu nu am fost ca majoritatea absolvenților Școlii de Luptă. Am făcut parte din cea mai proastă armată din istoria sălii de lupte.

– Armata mea, zise Bean.

– Ei, haide, ați avut numai cât, cinci jocuri?

– Nu am câștigat nici măcar unul, zise Bean. Eram preocupat să-mi pregătesc oamenii și să experimentez tehnici noi și, da – să rămân în viață cât timp Ahile era cu noi la Școala de Luptă.

– Deci au întrerupt Școala de Luptă, Bean a fost promovat în echipa lui Ender, iar soldații săi au fost trimiși înapoi pe Pământ cu singurul scor perfect negativ din istoria Școlii. Toți ceilalți thailandezi de la Școala de Luptă au primit posturi importante în instituțiile militare. Dar, cam ciudat, nu s-a putut găsi nimic pentru mine de făcut decât să merg la o școală publică.

– Dar asta e pur și simplu stupid, zise Petra. Ce-a fost în mintea lor?

– Lucrul ăsta m-a păstrat în umbră, spuse Ambul. A dat familiei mele libertatea să plece din țară și să mă ia cu ei – există și avantaje când nu ești perceput ca o resursă națională valoroasă.

– Deci nu erai în Thailanda când a fost învinsă.

– Studiam la Londra, zise Ambul. Ceea ce a făcut să fie destul de convenabil un salt peste Marea Nordului și un zbor spre Varșovia pentru o întâlnire clandestină.

– Îmi pare rău, zise Bean. M-am oferit să-ți plătesc drumul.

– Scrisoarea era posibil să nu fi fost de la tine. Iar oricine ar fi trimis-o, dacă îl lăsam să-mi cumpere bilete, ar fi știut în ce avion am urcat.

– Pare la fel de paranoic ca și noi, zise Petra.

– Avem același dușman. Deci, Bean, *domnule*: ai trimis după mine, și iată-mă. Ai nevoie de un martor la nuntă? Sau de un adult care să semneze permisiile în locul tău?

– Am nevoie, zise Bean, de o bază de operațiuni sigură, independentă de orice națiune, bloc sau alianță.

– Îți sugerez să găsești pe undeva un asteroid. Lumea prea e făcută bucăți în zilele noastre.

– Am nevoie de oameni în care să pot avea încredere deplină. Pentru că în orice moment am putea să ne găsim în situația de a lupta împotriva Hegemoniei.

Ambul îl privi surprins.

– Credeam că ești comandantul micii armate a lui Peter Wiggin.

– Am fost. Acum nu mai comand nimic, zise Bean.

– Are totuși un ofițer secund de primă mână, interveni Petra. Eu.

– Ah, făcu Ambul. Acum înțeleg de ce m-ai chemat. Voi doi ofițeri aveți nevoie de cineva care să vă salute.

Bean oftă.

– Te-aș numi regele Caledoniei dacă aș putea, dar singurul post pe care-l pot oferi acum cuiva este cel de prieten. Iar în zilele astea eu sunt un prieten periculos.

– Deci zvonurile sunt adevărate, zise Ambul.

Petra își imaginează că venise momentul ca el să pună alături informațiile culese din conversație.

– Ahile e de partea Hegemoniei.

– Peter l-a săltat afară din China, pe drumul spre închisoare, spuse Bean.

– Trebuie să le acordăm credit chinezilor, nu sunt proști, au știut când să se descotorosească de el.

– Nu tocmai, zise Petra. Ei îl trimiteau numai într-un exil în interiorul țării și nici măcar cu o caravană de maximă securitate. Practic, au invitat la o salvare.

– Și tu n-ai vrut s-o faci? Așa ai fost concediat?

– Nu. Wiggin m-a îndepărtat din misiune în ultimul moment. I-a dat lui Suriyawong ordine sigilate și nu mi-a spus despre ce era vorba decât după ce ei plecaseră deja. După care am demisionat și m-am ascuns.

– Luându-ți și fata cu tine, zise Ambul.

– De fapt, Peter m-a trimis să-l țin sub strictă observație, replică Petra.

– Pari a fi persoana potrivită pentru așa ceva.

– Nu e chiar așa de bună, zise Bean. Am atenționat-o de câteva ori.

– Așadar, reveni Ambul, Suri s-a dus și l-a scos pe Ahile din China.

– Dintre toate misiunile pe care trebuia să le execute fără comentarii, Suri a trebuit s-o aleagă tocmai pe asta.

– Eu, pe de altă parte, spuse Ambul, n-am fost niciodată omul care să execute un ordin pe care îl consideram stupid.

– De asta vreau să mi te alături în operațiunea asta lipsită de speranță. Dacă vei fi ucis, voi ști că e din vina ta, și nu pentru că ai ascultat ordinele mele.

– O să am nevoie de mălai, zise Ambul. Familia mea nu e bogată. Iar practic vorbind, sunt încă minor. Că veni vorba, cum naiba ai ajuns așa de înalt?

– Steroizi.

– Și eu îl întind în fiecare noapte pe un cadru, adăugă Petra.

– Pentru binele lui, sunt convins.

– Mama mi-a spus că Bean e genul de băiat care trebuie să crească alături de tine.

Bean îi acoperi gura în joacă.

– Nu-i da atenție fetei, e amețită de dragoste.

– Ar trebui să vă căsătoriți, zise Ambul.

– Când o să împlinesc treizeci de ani, spuse Bean.

Ceea ce, după cum știa Petra, însemna niciodată.

Deja stătuseră într-un loc deschis mai mult decât permisesse Bean de când se ascundeau. În timp ce Bean îi spunea lui Ambul ce trebuia să facă, porniră spre cea mai apropiată ieșire din parc.

Părea o misiune destul de simplă – să meargă la Damasc, Statul-Major al Ligii Islamice, și să obțină o întâlnire cu Alai, unul dintre cei mai apropiați prieteni ai lui Ender și membru al echipei acestuia.

– Oh, spuse Ambul, credeam că vrei să fac ceva *posibil*.

– Nu-i pot trimite niciun e-mail, zise Bean.

– Pentru că din câte știu eu a fost complet incomunicado încă de când l-au eliberat rușii, atunci când Ahile îi răpise pe toți.

Bean păru surprins.

– Știi asta pentru că...

– De când părinții mei m-au ținut ascuns, am cercetat orice legătură puteam obține, încercând să obțin informații despre ce se întâmplă. Mă pricep la navigarea pe net. Să-mi fac și să-mi păstrez prieteni. Aș fi fost un comandant bun, dacă nu mi-ar fi luat Școala de Luptă chiar de sub picioare.

– Îl cunoști deja pe Alai? spuse Petra. *Toguro*.

– Dar cum am spus, repetă Ambul, e *complet* incomunicado.

– Ambul, am nevoie de ajutorul lui, zise Bean. Am nevoie de adăpostul Ligii Islamice. E unul dintre puținele

locuri de pe Pământ care nu e susceptibil să cedeze nici presiunii chineze, nici lingușirii Hegemoniei.

– Mda, și reușesc asta ținându-i pe toți non-islamicii în afara cercului.

– Nu vreau să fiu în cerc. Nu vreau să le cunosc secretele.

– Ba vrei, zise Ambul. Pentru că, dacă nu o faci, dacă nu ai încrederea lor totală, nu vei avea putere să faci nimic în interiorul granițelor lor. Non-islamicii sunt oficial complet liberi, dar în practică nu pot face nimic în afara cumpărăturilor și turismului.

– Atunci mă convertesc, zise Bean.

– Nici măcar în glumă să nu spui asta. Ei își iau religia foarte în serios, iar dacă vorbești despre convertire în glumă...

– Ambul, știm asta, zise Petra. Și eu sunt prietenă cu Alai, dar observi că Bean nu m-a trimis pe mine.

Ambul râse.

– Doar nu vrei să spui că islamicii și-ar pierde respectul pentru Alai dacă s-ar lăsa influențat de o femeie! Egalitatea deplină între sexe e unul dintre cele șase puncte care a pus capăt celui de-al Treilea Mare Jihad.

– Adică al cincilea război mondial? întrebă Bean.

– Războiul pentru Libertate Universală, spuse Petra. Așa îi spuneau în școlile armene.

– Din cauză că în Armenia există un bigotism împotriva islamicilor.

– Singura națiune de bigoți rămasă pe Pământ, zise Petra cu părere de rău.

– Ascultă, Ambul, dacă e imposibil de ajuns la Alai, o să gălesc altceva.

– N-am spus că e imposibil.

– Ba exact așa ai spus, zise Petra.

– Dar eu am fost la Școala de Luptă, zise Ambul. Am fost învățați să facem imposibilul. Am luat note maxime.

Bean rânji.

– Da, dar nu ai absolvit Școala de Luptă, nu-i așa, deci ce șanse ai?

– Cine știa că numirea în armata ta o să-mi ruineze întreaga viață?

– Of, nu te mai plânge, replică Petra. Dacă ai fi fost un absolvent fruntaș, acum ai fi fost într-o tabără de re-educare chineză.

– Vezi? zise Ambul. Îmi lipsesc toate experiențele care clădesc un caracter.

Bean îi dădu o bucată de hârtie.

– Du-te acolo și o să găsești actele de identitate de care ai nevoie.

– Completate cu ID holografic? întrebă Ambul reticent.

– O să ți se adapteze prima dată când îl folosești. Primești și instrucțiuni. Am mai folosit așa ceva.

– Cine face chestii de astea? întrebă Ambul. Hegemonia?

– Vaticanul, răspunse Bean. Sunt rămășițe din zilele când eram împreună cu unul dintre agenții lor.

– Bine atunci.

– Te vor duce până la Damasc, dar nu până la Alai. Pentru asta vei avea nevoie de adevărata ta identitate.

– Nu, voi avea nevoie de un înger care să meargă înaintea mea și de o scrisoare de recomandare de la Mohammed însuși.

– Vaticanul are așa ceva, zise Petra. Dar le dau numai oamenilor lor importanți.

Ambul râse, la fel și Bean, dar aerul era încărcat de tensiune.

– Îți cer mult, zise Bean.

– Iar eu nu-ți datorez atât de mult.

– Nu-mi datorezi nimic, iar dacă îmi datorezi ceva eu n-o să încerc să-ți cer datoria. Tu știi de ce ți-am cerut asta, și eu știu pentru ce o faci.

Știa și Petra. Bean îl rugase pe el pentru că știa că dacă putea cineva să reușească, acesta era Ambul. Iar Ambul acceptase fiindcă știa că, dacă exista vreo speranță de a-l opri pe Ahile să cucerească și să conducă lumea, aceasta depindea probabil de Bean.

– Mă bucur că am venit în parcul ăsta, îi spuse Petra lui Bean. E atât de romantic.

– Bean știe cum să facă o fată fericită, zise Ambul. Deschise brațele: Uită-te bine. Eu sunt ăsta.

Apoi dispăru.

Petra îl luă din nou pe Bean de mână.

– Ești mulțumită? Întrebă Bean.

– Mai mult sau mai puțin. Cel puțin faci *ceva*.

– Tot timpul am făcut ceva.

– Știu.

– De fapt, zise Bean, tu ești cea care-și face cumpărăturile on-line.

Ea chicoti.

– Iată-ne în parcul ăsta frumos, unde păstrează amintirea unui om mare. Un om care a dăruit lumii muzică de neuitat. Cum o să fie mormântul tău?

– Poate două statui. Înainte și după. Micul Bean, care a luptat în gașca lui Ender. Marele Julian, care l-a doborât pe Ahile.

– Îmi place. Dar am o idee mai bună.

– Să numești o planetă colonie cu numele meu?

– Ce zici de asta – o planetă întreagă populată de descendenții tăi.

Bean se întristă și scutură din cap.

– De ce? Ca să ne războim cu ei? O rasă de oameni super-inteligenți care se înmulțesc cât pot de repede pentru că vor muri înainte de a împlini douăzeci de ani. Și fiecare dintre ei blestemă numele strămoșului lor pentru că nu a pus capăt acestui lucru ridicol prin moartea lui.

– Nu e ceva ridicol, zise Petra. Și ce te face să crezi că... diferența ta va fi ereditară?

– Ai dreptate, dacă m-aș căsători cu o prostituată scundă și longevivă ca tine, progeniturile mele ar fi o medie, niște minți mediocre care ar trăi până la șaptezeci de ani și vor ajunge la șase picioare înălțime.

– Vrei să știi ce am făcut?

– Nu cumpărături.

– Am vorbit cu sora Carlotta.

El se crispă, întorcându-și privirea de ea.

– M-am plimbat pe drumurile vieții ei, spuse Petra. Am vorbit cu oameni pe care-i cunoștea. Am văzut ce a văzut ea. Am învățat ce a învățat ea.

– Nu vreau să știu, zise Bean.

– De ce nu? Ea te-a iubit. Odată ce te-a găsit, a trăit pentru tine.

– Știu asta. Și a murit pentru mine. Pentru că eu am fost prost și neglijent. Nici măcar n-aveam nevoie ca ea să vină, m-am gândit doar pentru scurt timp că am, și când mi-am dat seama că nu-i așa ea era deja în avion, îndreptându-se spre racheta care a ucis-o.

– Vreau să mergem undeva, spuse Petra. Cât timp îl așteptăm pe Ambul să-și îndeplinească miracolul.

– Ascultă, o opri Bean. Sora Carlotta mi-a spus deja cum să intru în legătură cu oamenii de știință care m-au studiat. Din când în când le scriu, iar ei îmi spun cât de curând estimează că voi muri și cât de interesant e progresul pe care îl fac în înțelegerea dezvoltării umane și

tot felul de alte chestii *kuso*, pe care le descoperă datorită corpului meu și a mostrelor de țesuturi pe care le păstrează vii. Petra, dacă te gândești la asta, eu sunt nemuritor. Țesuturile alea vor trăi în laboratoarele din întreaga lume o mie de ani după ce eu voi fi murit. E unul dintre avantajele de a fi complet ciudat.

– Nu la asta mă refeream.

– Atunci la ce? Unde vrei să ajungi?

– Anton, zise ea. Cel care a descoperit Cheia, Cheia lui Anton. Modificarea genetică al cărei rezultat ai fost tu.

– Mai trăiește?

– Nu numai că trăiește, dar e liber. Războiul s-a terminat. Dar acum nu mai e în stare să facă o cercetare serioasă. Blocajele psihologice nu sunt chiar ușor de eliminat. Îi e greu să vorbească despre... mă rog, cel puțin să *scrie* despre ceea ce ți s-a întâmplat.

– Atunci de ce să-l mai deranjăm?

– Ai ceva mai bun de făcut?

– Întotdeauna am ceva mai bun de făcut decât să merg în România.

– Dar el nu locuiește acolo, zise Petra. E în Catalonia.

– Glumești.

– Țara surorii Carlotta. Orașul Mataro.

– De ce s-a dus acolo? întrebă Bean.

– Clima excelentă. Noaptea pe rambla. Agape cu prietenii. Marea mângâind liniștit plaja. Vântul fierbinte african. Briza mării iarna. Amintirea lui Columb venit în vizită la regele Aragonului.

– Asta era Barcelona.

– Mă rog, el spunea că a văzut locul. Și o grădină proiectată de Gaudi. Lucruri la care-i place să se uite. Cred că merge dintr-un loc în altul. Și cred că e foarte curios în privința ta.

– Ca și Ahile, zise Bean.

– Bănuiesc că deși nu mai face parte din elita științifică, mai sunt lucruri pe care le știe și n-a fost niciodată capabil să le spună.

– Și încă nu e.

– E prea dureros pentru el. Dar asta nu înseamnă că nu a putut vorbi, odată, cu persoana care avea cea mai mare nevoie să le afle.

– Cine anume?

– Eu, spuse Petra.

Bean râse.

– Nu eu?

– Tu nu ai nevoie să știi, răspunse Petra. Tu ai decis să mori. Dar eu am nevoie să știu, pentru că vreau ca fiii tăi să trăiască.

– Petra, eu n-o să am copii. Niciodată.

– Din fericire, zise ea, nu bărbatul îi face.

Se îndoia că-l va putea convinge vreodată pe Bean să se răzgândească. Totuși cu puțin noroc dorințele incontrolabile ale bărbatului adolescent ar putea să realizeze ceea ce o discuție rațională n-ar putea niciodată. În ciuda a ceea ce credea el, Bean era uman; și indiferent cărei specii îi aparținea, era categoric un mamifer. Poate că mintea lui spunea nu, dar trupul striga mult mai tare da.

Bineînțeles, dacă exista vreun adolescent care putea rezista nevoii de a se împerechea, acesta era Bean. Era unul dintre motivele pentru care îl iubea, fiindcă era cel mai puternic bărbat pe care îl cunoscuse vreodată. Posibil cu excepția lui Ender Wiggin, iar Ender plecase pentru totdeauna.

Îl sărută din nou pe Bean, și de data asta amândoi se descurcă mult mai bine.

5

PIETRE PE DRUM

From: PW

To: TW

Re: Ce faci?

Ce-i cu prostia asta cu menajera? Nu te las să-ți iei o slujbă în cadrul Hegemoniei, și categoric nu ca menajeră. Încerci să mă faci de rușine, părând că (a) o am pe mama pe statul de plată și (b) mama lucrează pentru mine ca servitoare? Ai refuzat deja ocazia pe care ți-am oferit-o.

From: TW

To: PW

Re: colț de șarpe

Ești întotdeauna atât de amabil să-mi dai lucruri interesante de făcut. Să fac turul coloniilor. Să mă holbez la pereții frumosului meu apartament cu aer condiționat. Ține minte că nașterea ta nu a fost un accident. Ești singura persoană de pe Pământul dat de Dumnezeu care mă consideră prea proastă ca să fiu altceva

*decât o povară pe umerii tăi. Dar te rog să nu-ți imagi-
nezi că te critic. Sunt imaginea unei mame perfecte și
iubitoare. Știu foarte bine ce apare în filme.*

Când Virilomi primi mesajul lui Suriyawong, înțe-
lese imediat în ce pericol se află. Dar aproape că se bu-
cură să aibă un motiv să părăsească apartamentul
Hegemoniei. Se gândise de câțva timp să plece, iar ca-
uza era chiar Suriyawong. Dragostea lui pentru ea fă-
cea să devină prea trist ca să mai rămână.

Desigur, îi plăcea de el, și îi era recunoscătoare – fu-
sesse cel care înțelesese pe deplin, fără să i se spună, cum
să-și joace rolul astfel încât ea să poată evada din India
din bătaia armelor soldaților care mai mult ca sigur ar
fi doborât elicopterele Hegemoniei. Era inteligent,
amuzant și cumsecade, și admira felul în care colabora
cu Bean la comanda credincioasei lor trupe, conducând
raid după raid fără să aibă decât puțini răniți și până
acum nicio viață pierdută.

Suriyawong avea tot ce Școala de Luptă putea da
elevilor ei. Era îndrăzneț, plin de inițiativă, rapid, cura-
jos, deștept, nemilos și totuși capabil de compasiune. Și
vedea lumea cu aceiași ochi ca și ea, în comparație cu
occidentalii care păreau a fi urechile Hegemonului.

Dar el se îndrăgostise de ea. Iar ea ținea prea mult la
el ca să-l jignească respingându-i avansurile pe care el
nu i le făcea niciodată, și cu toate astea nu-l putea iubi.
Era prea tânăr pentru ea, prea... cum? Punea prea mult
suflet în ceea ce făcea. Era prea dornic să-i fie pe plac.
Prea enervant.

Asta era. Devotamentul lui o irita. Atenția lui
constantă. Ochii lui ațintiți asupra ei la orice mișcare.
Laudele pentru cele mai banale realizări.

Nu, trebuia să fie cinstită. Toată lumea o enerva, și nu pentru că ar fi făcut ceva rău, ci pentru că ea nu se afla în locul potrivit. Ea nu era soldat. Strateg da, chiar și lider, dar nu în luptă. În Ribeirão Preto nu exista nimeni care s-o urmeze și nicio direcție în care să-i conducă.

Și cum ar fi putut să se îndrăgostească de Suriya-wong? El era fericit cu viața pe care o avea, iar ea se simțea mizerabil. Tot ce ar fi putut s-o facă pe ea mai fericită l-ar fi făcut pe el nefericit. Ce viitor putea fi ăsta?

El o iubea, așa că se gândise la ea pe drumul de întoarcere din China cu Ahile, și o avertizase să plece înainte de sosirea lui. Era un gest nobil din partea sa, așa că ea îi era din nou recunoscătoare. Recunoscătoare că, foarte probabil, îi salvase viața.

Și recunoscătoare că nu va fi nevoită să-l vadă iar.

În momentul în care Graff sosi ca să evacueze oamenii din Ribeirão Preto, ea plecase. Nu auzi oferta lui de a fi pusă sub protecția Ministerului Colonizării. Dar chiar dacă ar fi auzit-o, nu ar fi acceptat.

De fapt, exista un singur loc în care ea s-ar fi gândit să se ducă. Tânjea să meargă acolo de luni de zile. Hegemonia lupta cu China din interior, dar nu se foloseau de ea. Deci se va duce în India, și va face tot ce va fi posibil din interiorul țării sale ocupate.

Drumul ei era destul de direct. Din Brazilia în Indonezia, unde luă legătura cu exilații indieni și obținuo nouă identitate și acte false din Sri Lanka. Apoi ajunse chiar în Sri Lanka, unde îl convinse pe căpitanul unui vas de pescuit s-o lase pe coasta de sud-est a Indiei. Chinezii pur și simplu nu aveau o flotă suficient de mare ca să patruleze coastele Indiei, astfel încât aveau loc atât îmbarcări, cât și debarcări.

Virlomi era de neam dravidian, cu pielea mai închisă la culoare decât arienii din nord. Se încadra bine în

această regiune. Purta haine simple și sărăcăcioase pentru că așa erau ale tuturor; dar le păstra curate ca să nu arate ca un vagabond sau ca un cerșetor. De fapt era într-un fel un cerșetor, pentru că nu avea rezerve mari și oricum astfel de fonduri oricum n-ar fi ajutat-o. În marile orașe ale Indiei existau milioane de conexiuni la net, mii de chioșcuri de unde puteau fi accesate conturile bancare. Dar la țară, în sate – cu alte cuvinte, în *India* – astfel de lucruri erau rare. Dacă această fată aparent simplă le-ar fi utilizat ar fi atras atenția asupra ei, și curând soldații chinezi ar fi fost pe urmele ei cu o mulțime de întrebări.

Așa că mergea la fântână sau la piață în fiecare sat în care ajungea, lega conversații cu alte femei și destul de rapid se împrietenea cu ele și era poftită în casă. În orașe ar fi trebuit să fie atentă la informatori și trădători, dar avea deplină încredere în oamenii simpli, fiindcă ei nu știau nimic despre importanța strategică și, ca urmare, chinezii nu se osteneau să-i mituiască.

Ei nu aveau nici ura față de chinezi la care s-ar fi așteptat Virlomi. Aici, în sudul Indiei cel puțin, opresiunea chineză asupra oamenilor obișnuiți era ușoară. Nu era ca în Tibet, unde chinezii încercaseră să distrugă identitatea națională, iar persecuțiile atinseseră fiecare nivel al societății. India era pur și simplu prea mare pentru a fi înghițită dintr-odată, și, la fel ca britanicii înaintea lor, chinezii considerau că e mai ușor să conducă India prin dominarea clasei birocratice și să-i lase în pace pe oamenii de rând.

În câteva zile, Virlomi își dădu seama că exact asta era situația pe care trebuia să o schimbe.

În Thailanda, Birmania, Vietnam, chinezii acționau fără milă împotriva unor grupări insurgente, și totuși războiul de gherilă continua. Dar India dormea liniștită,

ca și când oamenilor nu le-ar fi păsat cine-i conduce. Bineînțeles că de fapt chinezii erau chiar mai necruțători în India ca oriunde altundeva – dar fiindcă toate victimele lor făceau parte din elita urbană, zonele rurale simțeau numai necazurile obișnuite provocate de un guvern corupt, de clima schimbătoare, piețele nedemne de încredere și munca prea multă pentru salarii prea mici.

Existau desigur luptători de gherilă și insurgenți, dar populația nu-i trăda. Dar nici nu li se alătura și nici nu-i alimenta din rezervele lor insuficiente de hrană, iar insurgenții rămâneau timizi și ineficienți. Cei care recurgeau la tâlhării constatau că oamenii deveneau instantaneu ostili și-i predau imediat chinezilor.

Nu exista solidaritate. Ca întotdeauna până acum, cotropitorii reușeau să guverneze India fiindcă majoritatea indienilor nu știau ce înseamnă să trăiești în „India”. Ei considerau că trăiesc într-un sat sau în altul, și puțin le păsa de marile probleme care agitau orașele.

„Nu am nicio armată, gândi Virloomi. Dar nu aveam armată nici când am fugit din Hyderabad ca să scap de Ahile și am luat-o spre est. Nu aveam niciun plan, doar necesitatea de a trimite vorbă prietenilor Petrei despre locul unde se găsea Petra. Însă când am avut ocazia, am folosit-o și am reușit. Țsta e planul pe care-l am și acum. Să privesc, să observ, să acționez.”

Hoinări zile, săptămâni, privind totul, iubindu-i pe oamenii din fiecare sat în care se oprea, căci erau buni cu acea străină, generoși cu aproape-nimicul pe care-l aveau. Cum aş putea să complotez ca să aduc războiul în lumea lor, să le distrug viețile? Nu e destul că ei sunt mulțumiți? Dacă îi lasă în pace chinezii, eu de ce nu i-aș lăsa?

Pentru că știa că chinezii nu-i vor lăsa în pace la infinit. Regatul de Mijloc nu crede în toleranță. Când

posedă ceva, îl face chinez sau îl distruge. Acum erau prea ocupați ca să-și bată capul cu oamenii de rând. Dar dacă ar fi învins pe toate fronturile, chinezii și-ar fi îndreptat atenția spre India. Apoi bocancul va apăsa greu pe grumazul poporului. Atunci va fi revoltă după revoltă, răzmeriță după răzmeriță, dar niciuna nu va reuși. Rezistența pașnică a lui Gandhi funcționa numai împotriva unui opresor care avea libertatea presei. Nu, India se va revolta în sânge și teroare, și în sânge și teroare China va suprima revoltele, una câte una.

Poporul indian trebuia trezit din somnolență acum, în timp ce încă mai aveau în afara granițelor aliați care ar fi putut să-i ajute, în timp ce chinezii încă erau în expansiune și nu îndrăzneau să aloce prea multe resurse teritoriilor ocupate.

„Le voi aduce războiul pe cap pentru a-i salva ca națiune, popor, cultură. Le voi aduce războiul cât încă mai există o șansă de victorie, pentru a-i salva de război atunci când singurul său rezultat ar fi doar disperarea.”

Totuși, nu avea sens să-și pună întrebări privind moralitatea a ceea ce intenționa să facă, atâta timp cât încă nu găsise o cale de a o face.

Un copil fu cel care îi dădu ideea.

Îl văzu împreună cu o ceată de alți copii, jucându-se în praful unei albie secate. În sezonul musonului, acea albie va deveni un torent; acum era numai o grămadă de pietre într-un șanț.

Acest copil, un băiat cam de șapte sau opt ani, deși poate să fi avut mai mult creșterea fiindu-i oprită de foame, era diferit de ceilalți. Nu li se alătura la fugăreli și țipete, îmbrânceli și alergări sau la jocurile improvizate cu diferite obiecte. Virlomi se gândi la început că poate era handicapat, dar nu, el pășea

împiedicat pentru că mergea exact printre pietrele albiei și trebuia să-și potrivească pașii.

Din când în când se apleca și culegea ceva. Puțin mai târziu îl așeza iarăși jos.

Ea se apropie și văzu că el culegea câte o piatră, pe care o repunea apoi între celelalte, în albia râului.

Ce sens avea munca lui, care îl absorbea într-atât și avea rezultate atât de puțin vizibile?

O luă prin albie, dar mult în urma lui, și-i privi spațele pierzându-se în întuneric, aplecându-se, ridicându-se, aplecându-se, ridicându-se.

„Joacă rolul vieții mele, gândi ea. Lucrează la misiunea lui, concentrat, dând tot ce poate, lipsind de la joaca tovarășilor lui. Și totuși, lumea nu simte nicio diferență.“

Apoi, privind zona pe unde el trecuse deja, își dădu seama că putea regăsi ușor cărarea nu pentru că lăsase urme de pași, ci pentru că pietrele pe care le așezase erau mai deschise la culoare decât celelalte, marcând o linie șerpuitoare luminoasă în mijlocul albiei.

Asta nu-i schimba prea mult impresia ei că munca sa era inutilă – mai degrabă era tocmai dovada. La ce ar putea folosi o asemenea linie? Faptul că rezultatul era vizibil făcea ca munca lui să fie și mai patetică, căci atunci când vor veni ploile totul va fi șters, pietrele recăzând una peste alta, și ce rost ar avea că, măcar pentru un timp, existase o linie punctată din pietre pe mijlocul albiei?

Apoi, deodată, viziunea ei se schimbă. El nu marca o linie. Construia un zid din pietre.

Nu, asta era absurd. Un zid ale cărui pietre se aflau la un metru distanță una de alta? Un zid care nu era niciăieri mai înalt de o singură piatră?

Un zid construit din pietrele Indiei. Ridicate și așezate aproape exact acolo unde fuseseră găsite.

Dar curentul era diferit pentru că fusese construit un asemenea zid.

Oare așa începuse și Marele Zid Chinezesc? Un copil marcând frontierele lumii lui?

Se întoarse în sat, în casa unde primise de mâncare și unde urma să rămână peste noapte. Nu vorbi cu nimeni despre copil și despre pietrele lui; curând se gândi la alte lucruri și nu mai întrebă pe nimeni despre băiatul cel ciudat. Și nici nu visă pietre în acea noapte.

Dar de dimineață, când se trezi odată cu mama și plecă să-i aducă două urcioare cu apă de la fântâna satului, pentru ca ea să nu mai aibă de făcut și treaba asta azi, văzu pietrele măturate spre marginile drumului și își aminti de băiat.

Așeză urcioarele pe marginea drumului, culese câteva pietre și le duse în mijlocul drumului. Le puse acolo și se întoarse să ia mai multe, așezându-le într-o linie întreruptă, chiar de-a latul străzii.

Câteva duzini de pietre, și termină. Nu era vreun fel de barieră. Și totuși, era un zid. La fel de evident ca un monument. Își ridică urcioarele și-și continuă drumul spre fântână.

În timp ce-și aștepta rândul, vorbi cu celelalte femei și cu câțiva bărbați care veniseră după apă.

– Am adăugat și eu ceva la zidul vostru, zise ea după un timp.

– Care zid? o întrebară ei.

– De-a curmezișul drumului.

– Cine ar construi un zid de-a curmezișul drumului?

– La fel ca acelea pe care le-am văzut în alte orașe.

Nu un zid adevărat. Doar o linie din pietre. Voi nu l-ați văzut?

– Te-am văzut punând pietre în drum. Știi cât de greu ne e să-l ținem curat? zise unul dintre bărbați.

– Bineînțeles. Dacă nu l-ați ține curat peste tot, zise Virloomi, nimeni nu ar vedea unde e zidul.

Vorbea ca și când ar fi spus ceva evident, ca și când aceste lucruri îi mai fuseseră explicate omului și înainte.

– Zidurile sunt pentru a ține lucrurile în afară, spuse o femeie. Sau înăuntru. Drumurile sunt ca să treacă lucrurile. Dacă ridici un zid de-a curmezișul drumului, nu mai e drum.

– Da, cel puțin tu ai înțeles, zise Virloomi, deși știa perfect că femeia nu înțelegea nimic.

Virloomi abia înțelegea ea însăși, chiar dacă simțea că e bine, că la un anumit nivel subconștient totul era perfect logic.

– Zău? făcu femeia.

Virloomi privi în jur la ceilalți.

– Asta mi-au spus în celelalte orașe unde aveau un zid. Că e Marele Zid Indian. E prea târziu să-i mai țină afară pe barbarii invadatori. Dar în fiecare sat aruncă pietre, câte una sau două, ca să ridice un zid care să spună: „Nu vă vrem aici, ăsta e pământul nostru, noi suntem liberi. Pentru că încă mai putem construi zidul.”

– Dar... nu sunt decât câteva pietre! strigă exasperat omul care o văzuse punând pietrele. Am dat unele la o parte din drumul meu și, chiar dacă n-aș fi făcut-o, zidul ăla n-ar fi oprit niciun gândac, darămite un camion chinez!

– Nu e vorba de zid, zise Virloomi. Nu e vorba de pietre. E vorba de cei care le pun, care îl construiesc, și de ce. E un mesaj. E... e noul steag al Indiei.

Văzu în ochii celor din jur tot mai multă înțelegere.

– Cine poate construi așa un zid? întrebă una dintre femei.

– Nu contribuiți toți? Se clădește piatră cu piatră. De fiecare dată când treceți, aduceți o piatră, o lăsați

aici. Își umplu urcioarele: Înainte de a le duce înapoi, iau câte o piatră mică în fiecare mână. Când trec prin dreptul zidului, arunc pietrele. Așa am văzut că fac în alte sate unde sunt ziduri.

– Ce alte sate? vru bărbatul să știe.

– Nu-mi amintesc numele lor, zise Virloomi. Știu doar că au Ziduri ale Indiei. Dar observ că nimeni dintre voi nu a auzit despre așa ceva, așa că la urma urmelor poate nu există niciun zid, erau doar niște copii poznași.

– Ba nu, spuse una dintre femei. Am mai văzut oameni punând pietre.

Dădu din cap cu convingere. Deși Virloomi inventase zidul abia în această dimineață și numai mâna ei adăugase pietrele, înțelegea ce voia femeia să spună cu acea minciună. Voia să participe. Voia să ajute la crearea noului steag al Indiei.

– Deci e în regulă s-o facă femeile? întrebă o femeie șovăitor.

– O, desigur, răspunse Virloomi. Bărbații luptă. Femeile construiesc ziduri.

Ridică pietrele și le strânse între palme și mânerurile urcioarelor. Nu se uită în urmă să vadă dacă mai culegea și altcineva pietre. Știa după pașii lor, că mulți dintre ei – poate toți – o urmau, dar ea nu privi înapoi. Când ajunsese la ceea ce mai rămăsese din zidul ei nu reășeză pietrele pe care le împrăștiase bărbatul. Pur și simplu lăsă cele două pietre ale ei să cadă în cel mai mare spațiu gol. Apoi continuă să meargă, tot fără să privească în urmă.

Dar auzi zgomotul câtorva pietre aruncate în praful drumului.

De încă două ori în cursul zilei avu ocazia să se ducă după apă, și de fiecare dată găsi mai multe femei la fântână și jucă aceeași piesă.

A doua zi când părăsi orașul văzu că zidul nu mai era constituit doar din câteva pietre, așezate într-o linie întreruptă. Traversa drumul dintr-o parte în alta, solid, iar în unele locuri era înalt de câteva palme. Oamenii insistau să treacă peste el, fără să-l ocolească, fără să-l lovească. Și majoritatea lăsau câteva pietre.

Virlomi merse din sat în sat, prefăcându-se de fiecare dată că transmite un obicei pe care îl văzuse în alte locuri. În câteva sate oamenii furioși împrăștiară pietrele, prea mândri de drumul lor bine întreținut ca să înțeleagă viziunea pe care le-o oferea ea. Iar în acele locuri făcu pur și simplu nu un zid, ci grămezi de pietre pe ambele părți ale drumului, și în curând sătencele începură să adauge pietre astfel încât apărură niște movile considerabile, îngustând strada, pietrele fiind prea numeroase ca să fie aruncate din drum. În final și ele urmau să se transforme tot în ziduri.

În cea de-a treia săptămână ajunse pentru prima dată într-un sat care avea deja un zid. Nu le explică nimic, căci deja știau – vorba se răspândise fără intervenția ei. Adăugă câteva pietre și trecu mai departe.

Era totuși numai un colțișor al Indiei de sud, și ea știa asta. Dar se întindea. Avea deja o viață proprie. În curând, chinezii aveau să observe. Vor începe să dărâme zidurile, trimițând buldozere să curețe drumurile – sau recrutând indieni care să înlăture ei înșiși pietrele.

Iar când zidurile vor fi dărâmate sau oamenii vor fi siliți să le demoleze, va începe adevărata luptă. Căci atunci chinezii vor ajunge în fiecare sat, distrugând ceva ce poporul voia să păstreze. Ceva ce pentru ei însemna „India“. Acesta fusese scopul secret al zidului, din momentul în care fusese așezată prima piatră.

Zidul exista exact pentru a-l doborî chinezii. Iar ea numise zidul „steagul Indiei“, pentru ca atunci când

oamenii își vor vedea zidurile distruse să vadă și să simtă distrugerea Indiei. Națiunea lor. O națiune de constructori de ziduri.

Astfel, imediat ce chinezii vor întoarce spatele, indienii, mergând dintr-un loc în altul vor duce pietre și le vor lăsa să cadă în drum, iar zidurile vor începe să se ridice din nou.

Ce să facă atunci chinezii? Să-i aresteze pe cei care cară pietre? Să scoată pietrele în afara legii? Pietrele nu însemnau răscoală. Nu-i amenințau pe soldați. Nu erau sabotaj. Pietrele nu însemnau boicot. Zidurile puteau fi ușor trecute sau împinse. Nu făceau niciun rău chinezilor.

Și totuși, provocau poporul indian să simtă cizma opresorului.

Zidurile erau ca o mușcătură de țânțar, provocau chinezilor mâncărimi, dar nu curgea sânge. Nu era o rană, ci ceva supărător, care infecta noul Imperiu Chinez cu o boală. Una fatală, spera Virlomi.

Continuă să meargă spre nord, prin arșița sezonului uscat, evitând orașele mari și autostrăzile principale. Nicăieri nu fu recunoscută drept inventatorul zidurilor. Nici măcar nu auzi zvonuri despre existența sa. Toate poveștile spuneau că ridicarea zidurilor începuse în altă parte.

Acestor ziduri li se spunea în multe feluri. Steagul Indiei. Marele Zid Indian. Zidul Femeilor. Chiar și nume pe care Virlomi nu și le-ar fi imaginat vreodată. Zidul Păcii. Taj Mahal. Copiii Indiei. Roadele Indiei.

Toate aceste nume erau pentru ea ca o poezie. Toate însemnau libertate.

6

OSPITALITATE

From: Flandres% A-Heg@lia.gov

To: mpp%administrator@prison.hs.ro

Re: Fonduri pentru prizonierii LIA

Biroul Hegemonului apreciază faptul că-i rețineți în continuare pe prizonierii acuzați de crime împotriva Ligii Internaționale de Apărare, în ciuda lipsei de fonduri. Persoanele periculoase trebuie ținute în detenție pe întreaga durată a sentințelor lor. Întrucât politica LIA prevede repartizarea prizonierilor atât conform mărimii și scopurilor statelor deținătoare, cât și în funcție de originea etnică a prizonierilor, puteți fi sigur că în România nu sunt mai mulți deținuți decât este normal. Imediat ce vom avea fonduri disponibile, costurile prilejuite de întreținerea prizonierilor vă vor fi rambursate proporțional.

Oricum, datorită faptului că nu mai este vorba de o urgență la nivel internațional, curtea statelor deținătoare sau supervisorii închisorilor pot hotărî dacă legea internațională încălcată de fiecare prizonier LIA în parte este încă în vigoare și conformă cu legile locale.

Prizonierii nu trebuie închiși pentru crime care nu mai sunt considerate crime, chiar dacă sentința inițială nu a fost împlinită întru totul.

Categoria de legi care pot să nu mai fie aplicate include restricțiile de cercetare al căror scop era mai degrabă politic decât de apărare. În particular, restricția împotriva modificărilor genetice ale embrionilor umani a fost inventată pentru a ține liga unită în fața opoziției islamice, catolice și a altor națiuni cu „respect pentru viață”, și ca un quiproquo la restricțiile demografice. Prizonierii condamnați pe baza unei asemenea legi ar putea fi eliberați fără ca acest lucru să constituie un prejudiciu. Totuși, ei nu trebuie să aibă dreptul la compensații pentru timpul petrecut în închisoare întrucât au fost găsiți vinovați conform legii și nu au fost reabilitați în urma condamnării.

Dacă aveți vreo întrebare, vă rog să ne contactați.

*Cu sinceritate,
Achilles de Flandres, Asistent al Hegemonului*

Când Suriyawong îl scosese pe Ahile din China, Peter știa exact ce intenționează să facă cu el.

Îl va studia atâta timp cât îl va considera inofensiv, iar apoi îl va preda Pakistanului, de exemplu, pentru a fi judecat.

Peter se pregătise cu foarte multă grijă pentru sosirea lui Ahile. Toate computerele din Hegemonie aveau instalate programe-spion care recunoșteau fiecare tastă atinsă și fotografiau fiecare pagină de text și fiecare imagine de pe monitor. Majoritatea erau șterse după un timp destul de scurt, dar tot ce ar fi făcut Ahile avea să

fie păstrat și studiat, ca metodă de urmărire a tuturor legăturilor și de identificare a tuturor rețelelor sale.

Între timp, Peter urma să-i încredințeze misiuni și să vadă ce face. Nu exista nicio șansă ca Ahile să acționeze măcar pentru o clipă în interesul Hegemoniei, dar ar fi putut fi folositor dacă Peter îl ținea într-o lesă suficient de scurtă. Șmecheria era să se folosească de el cât mai mult posibil, să învețe tot ce se putea, dar să-l neutralizeze înainte de a putea pune la cale trădarea pe care fără îndoială că acesta o pregătea.

Peter cochetase cu ideea să-l țină pe Ahile închis un timp înainte de a-l lăsa să participe efectiv la operațiunile Hegemoniei. Dar aceste lucruri erau eficiente numai dacă subiectul ar fi dat dovadă de emoții umane cum ar fi teama sau recunoștința. Cu Ahile n-ar fi funcționat.

Așa că imediat ce Ahile făcu o baie după zborul peste Pacific și Anzi, Peter îl invită la cină.

Ahile desigur acceptă și îl surprinse pe Peter părând că nu face nimic. Îi mulțumi atât pentru că l-a salvat, cât și pentru masă practic pe același ton – cu sinceritate, dar nu cu gratitudine exagerată. Conversația fu oficială, plăcută, câteodată amuzantă, dar niciodată cu un umor forțat. Nu atacă problema politicii mondiale, a recentelor războaie, a motivului pentru care fusese arestat în China, și nu întrebă de ce îl salvase Peter sau ce avea de gând să facă acum cu el.

Nu-l întrebă pe Peter dacă va avea loc un proces pentru crime de război.

Și totuși, nu părea să ascundă nimic. Parcă Peter nu avea decât să-l întrebe cum fusese atunci când trădase India și răsturnase regimul din Thailanda astfel încât toată Asia de Sud să-i cadă în brațe ca o papaya coaptă, și Ahile i-ar fi spus câteva anecdote interesante despre

asta, apoi ar fi trecut la discuția despre răpirea copiilor din grupul lui Ender din Școala de Comandă.

Dar fiindcă Peter nu aduse vorba, Ahile se abținu cu modestie să vorbească despre aceste realizări.

– Mă întrebam, zise Peter, dacă nu ai vrea să faci o pauză în lupta pentru pacea lumii și să dai o mână de ajutor pe aici.

Ahile nici nu clipi la ironia amară, ci păru să ia drept bune cuvintele lui Peter.

– Nu știu dacă aş putea fi de folos, spuse, în ultima vreme am fost într-un fel un orientalist, dar trebuie să recunosc că poziția în care m-au găsit soldații tăi demonstrează că nu am fost unul foarte bun.

– Prostii, toată lumea face din când în când câte o eroare. Cred că singura ta greșeală e că ai avut prea mult succes. Oare nu budismul, taoismul sau confucianismul ne învață că e o greșeală să faci ceva perfect? Pentru că asta provoacă resentimente și, prin urmare, nu ar mai fi perfect?

– Cred că asta era la greci, zise Ahile. Perfecțiunea stârnește invidia zeilor.

– Sau comuniștii. Retezarea oricărui fir de iarbă care se ridică peste nivelul restului pășunii.

– Dacă tu crezi că am vreo valoare, aş fi bucuros să fac ceea ce stă în puterile mele.

– Mulțumesc că nu ai spus „bieteile mele puteri“, zise Peter. Amândoi știm că ești un maestru al marelui joc, iar eu nu am intenționat niciodată să joc împotriva ta.

– Sunt convins că ai câștiga ușor.

– De ce crezi asta? întrebă Peter, dezamăgit de ceea ce părea, pentru prima dată, lingușeală.

– Pentru că e greu să câștigi atunci când adversarul tău deține toate cărțile.

Nu era lingușeală, ci o evaluare realistă a situației.

Sau poate la urma urmei tot lingușeală era, pentru că Peter nu deținea toate cărțile. Lui Ahile îi rămăseseră destule, trebuia doar să ajungă în poziția din care să le poată obține.

Peter descoperi că Ahile putea fi fermecător. Era oarecum reticent față de el. Mergea mai degrabă încet – posibil un obicei păstrat dinainte de operația care îi reparase piciorul infirm – și nu făcea niciun efort să domine conversația, dar nici nu te împiedica să te simți în largul tău tăcând. Era o persoană aproape imposibil de definit. Imposibil de definit, dar cuceritor – se putea oare așa ceva ?

Peter luă masa cu el de trei ori într-o săptămână și de fiecare dată îi dădu diverse misiuni. Îi oferî un antet și o identitate pe net prin care îl numea „Asistent al Hegemonului“, dar bineînțeles că asta nu însemna decât că, într-o lume în care puterea Hegemonului consta numai în vagi rămășițe ale uniunii care cândva condusesese lumea în timpul Războiului Furnicilor, lui Ahile i se acordase o umbră a umbrei puterii.

– Autoritatea noastră, îl atenționează Peter în timpul celui de-al doilea prânz, trage foarte slab de frâiele guvernelor lumii.

– Căii par să meargă atât de lejer de parcă nu ar fi deloc conduși, spuse Ahile aliniindu-se glumei fără să zâmbească.

– Guvernăm cu atâta pricepere încât nu e nevoie să folosim pintenii.

– Țsta e un lucru bun, zise Ahile. Nu prea se mai găsesc pintenii pe aici în zilele noastre.

Dar numai pentru că Hegemonia era doar cochilie goală în ceea ce privește puterea efectivă nu însemna că nu aveau nimic de făcut. Dimpotrivă. Peter știa că atunci când cineva nu are putere influența sa vine nu din

teamă, ci din înțelegerea faptului că acest cineva are favoruri utile de oferit. Existau o mulțime de instituții și obiceiuri rămase din anii în care Triumviratul alcătuit de Hegemon, Mareșal și Strateg guverna rasa umană.

Guvernele nou formate în diverse țări aveau un temel legal nesigur; adesea, o vizită a lui Peter le era de folos, oferindu-le iluzia legitimității. Unele țări datorau bani Hegemoniei, și întrucât nu exista nicio șansă să fie recuperați, Hegemonul își putea întări poziția renunțând la plata dobânzilor în schimbul diferitelor acțiuni umanitare ale guvernului. Astfel, când Slovenia, Croația și Bosnia săriseră în ajutor Italiei trimițând o flotă atunci când Veneția fusese năpăstuită de inundații și cutremur în același timp, fuseseră toate scutite de dobânzi. „Generoasa dumneavoastră asistență ajută la unirea omenirii, adică tot ceea ce Hegemonia speră să realizeze.“ Fusese o șansă pentru conducătorii guvernelor de a obține o imagine pozitivă și de a apărea la știri.

Și mai știau că atâta timp cât costurile nu sunt prea mari, păstrarea în joc a Hegemoniei era o idee bună întrucât aceasta și islamicii reprezentau singurele grupări care se opuneau pe față expansionismului chinez. Dacă se dovedea că China are ambiții mai mari decât imperiul cucerit deja? Dacă lumea de dincolo de Marele Zid va trebui să se unească rapid doar pentru a supraviețui? Nu ar fi bine să existe un Hegemon viabil, gata să-și asume conducerea? Iar Hegemonul, oricât de tânăr ar fi fost, era fratele marelui Ender Wiggin, nu-i așa?

Erau și sarcini mai neînsemnate care trebuiau îndeplinite. Bibliotecile Hegemoniei trebuiau să încerce să-și asigure finanțarea locală. Arhivele posturilor de poliție din vremurile de demult ale Hegemoniei din toată lumea trebuiau să rămână sub controlul Hegemoniei,

chiar dacă toate fondurile lor proveneau din surse locale. Se făcuseră unele lucruri urâte în timpul războiului și încă mai erau mulți oameni în viață care ar fi vrut ca aceste arhive să rămână sigilate. Însă existau și oameni puternici, care voiau să fie siguri că aceste arhive nu erau distruse. Peter avea mare grijă să nu iasă la lumină ceva neplăcut – dar nu într-atât încât să nu lase guvernele necooperante să afle că, chiar dacă puneau mâna pe arhiva din interiorul granițelor lor, existau alte arhive cu copii ale înregistrărilor aflate sub controlul unor națiuni rivale.

Ah, echilibrul! Fiecare negociere, fiecare troc, fiecare favoare făcută și fiecare favoare cerută erau tratate de Peter cu foarte multă grijă, căci era vital ca întotdeauna să obțină mai mult decât dă, creând iluzia altor națiuni că are mai multă putere decât în realitate.

Căci cu cât se credea că are mai multă influență și putere, cu atât mai multă avea de fapt. Realitatea rămânea mult în urma iluziei, de aceea devenea tot mai important ca iluzia să fie menținută perfectă.

Ahile putea fi foarte folositor în acest scop.

Și deoarece aproape sigur ar fi folosit orice ocazie în propriul avantaj, a-i da o plajă mare de acțiuni îl invita să-și expună planurile în moduri în care sistemele spion ale lui Peter le-ar fi surprins cu siguranță. „Nu poți prinde un pește dacă ții cârligul într-o mână și momeala în cealaltă. Trebuie să le pui alături și să dai drumul la fir.” Tatăl lui Peter spusese asta, și nu numai o dată, ceea ce însemna că bietul om credea că era un lucru mai degrabă înțelept decât evident. Dar era evident pentru că era adevărat. Pentru a-l face pe Ahile să-și dezvăluie secretele, Peter trebuia să-i dea posibilitatea să comunice în voie cu restul lumii.

Dar nu trebuia nici ca asta să fie prea ușor, altfel Ahile ar fi ghicit ce voia Peter de fapt. În consecință, Peter, făcând un adevărat spectacol din jenă, puse restricții severe la accesul pe net al lui Ahile.

– Sper că îți dai seama că pentru mine sunt prea multe probleme în a-ți da mână liberă, explică el. Cu timpul, bineînțeles că aceste restricții ar putea fi ridicate, dar deocamdată poți scrie numai mesaje care se referă strict la sarcinile tale și toate cererile tale de a trimite e-mailuri vor trebui analizate de biroul meu.

Ahile zâmbi.

– Sunt sigur că nevoia ta de siguranță va compensa cu prisosință întârzierile în realizarea sarcinilor.

– Sper că vom fi cu toții în siguranță, spuse Peter.

Peter și Ahile fuseseră foarte aproape de a admite că relația lor era cea dintre un gardian și un prizonier sau poate cea dintre un monarh și un curtean de trei ori trădător.

Dar spre neazul lui Peter, sistemele lui spion nu detectară nimic. Dacă Ahile trimitea mesaje codificate foștilor complici, Peter nu putu afla cum. Clădirile Hegemoniei se aflau într-o zonă ecranată, astfel că nicio transmisie electronică nu putea intra sau ieși altfel decât prin instrumentele controlate și monitorizate de Peter.

Era oare posibil ca Ahile nici măcar să nu încerce să ia legătura cu rețeaua de contacte pe care o folosisese în uimitoarea (și, cu puțin noroc, pentru totdeauna încheiata) sa carieră?

Poate că toate contactele lui fuseseră eliminate printr-o trădare sau alta. Cu siguranță rețeaua lui Ahile din Rusia se dezisese de el cu dezgust. Contactele indiene și thailandeze erau evident inutile acum. Dar nu ar fi trebuit să aibă pusă la punct o rețea undeva în Europa sau America?

Avea deja un aliat în interiorul Hegemoniei? Cineva care să trimită mesaje în locul lui, să-i aducă informații, să-i facă toate comisioanele?

Aici Peter nu se putea împiedica să nu-și amintească purtarea mamei lui atunci când sosise Ahile. Începuse în timpul primei lor întâlniri, când administratorul-șef al tuturor clădirilor îi raportase că doamna Wiggin încercase la început pur și simplu să ia cheia de la camera lui Ahile, iar când fusese prinsă, să o ceară, apoi să o pretindă. Scuza ei, spunea, era că voia să fie sigură că *empregadas* au făcut mai multă curățenie în camera unui oaspete atât de important decât făceau în propria ei casă.

Când Peter o întrebase despre purtarea ei, îi răspunsese tăios. Mama fusese mult timp frustrată că nu era capabilă să facă ceva important. Degeaba îi spusese el că putea să-și continue cercetările și scrisul, și să se consulte prin e-mail cu oricâte colege de branșă dorea. Ea insistase că vrea să fie implicată în treburile Hegemoniei. „Toți ceilalți sunt“, spusese. Peter interpretase această tentativă de a face pe menajera ca pe ceva de același gen.

Acum acțiunile ei păreau a avea un sens cu totul diferit. Încerca să-i lase un mesaj lui Ahile? Sau avea o misiune mai clar definită, ca de exemplu să curețe camera de microfoane? Era absurd – ce știa mama despre supravegherea electronică?

Peter privi înregistrarea cu tentativa mamei de a fura cheia și atitudinea ei în timpul confruntărilor cu angajata care o surprinsese și, la scurt timp, menajera. Mama vorbea imperativ, poruncitor, nerăbdătoare.

Nu-i văzuse niciodată această latură.

Totuși, a doua oară când privi scena își dădu seama că de la început era încordată. Supărată. Indiferent ce

facea, nu era ceva cu care ea să fie obișnuită. Ezita s-o facă. Iar când fusese nevoită să se confrunte cu alți oameni nu reacționase cinstit, așa cum ar fi făcut mama lui în mod normal. În schimb, devenise o persoană diferită. Clișeul mamei dominante, vanitoasă datorită asocierii ei strânse cu puterea lui.

Juca teatru.

Și juca destul de bine, deoarece menajera și *empregada* crezuseră, iar Peter crezuse și el la prima vedere.

Niciodată nu-i trecuse prin minte că mama s-ar pricepe să joace teatru.

Să joace atât de bine încât singurul mod în care el știuse că se preface fusese faptul că niciodată ea nu-i dăduse nici cel mai mic semn că ar fi impresionată de puterea lui sau că s-ar bucura în vreun fel de ea. Întotdeauna fusese iritată din cauza lucrurilor pe care poziția lui îi silea pe ea și pe tatăl lui să le facă.

Dacă Theresa Wiggin din această înregistrare era adevărata Theresa Wiggin, iar cea pe care el o văzuse acasă în toți acești ani fusese un rol – cel mai bun rol al vieții ei?

Era oare posibil ca mama să fie implicată în acțiunile lui Ahile? O corupsese cumva? Era posibil să se fi întâmplat în urmă cu un an sau chiar mai mult. Cu siguranță că nu fusese vorba de mită. Dar era posibil ca un șantaj s-o fi determinat să se supună. O amenințare din partea lui Ahile: „Îl pot ucide oricând pe fiul tău, ai face bine să cooperezi.”

Dar și asta era absurd. Acum, când Ahile era în puterea lui Peter, de ce să continue să se teamă de o astfel de amenințare? Era vorba de altceva.

Sau de nimic. Părea incredibil ca mama să-l trădeze, indiferent de motiv. I-ar fi spus. Mama sa era ca un copil, arăta totul – tulburare, disperare, furie, dezamăgire,

surpriză – în momentul în care simțea, spunând tot ce îi venea în minte. Niciodată nu ar fi putut păstra un astfel de secret. Peter și Valentine obișnuiau să râdă despre cât de evident făcea mama toate lucrurile – nu fuseseră niciodată surprinși de darurile primite de zilele lor sau de Crăciun, în orice caz nu de cadoul principal, fiindcă mama pur și simplu nu putea păstra un secret, lăsa să-i scape mult prea multe indicii.

Sau și aici juca teatru?

Nu, nu, asta ar fi o nebunie, ar implica faptul că mama jucase teatru întreaga viață, și de ce să fi făcut așa ceva?

Nu avea niciun sens, iar el trebuia să găsească un sens. Așa că își invită tatăl în biroul său.

– De ce ai vrut să mă vezi, Peter? întrebă tatăl, stând în picioare lângă ușă.

– Ia loc, tată, pentru numele lui Dumnezeu, stai acolo ca un angajat care așteaptă să fie dat afară.

– Concediat, oricum, spuse tatăl cu o urmă de zâmbet. Bugetul tău se restrânge de la lună la lună.

– Cred că vom rezolva problema asta tipărindu-ne propria monedă.

– Bună idee. Niște bani internaționali care să fie la fel de fără valoare în toate țările, astfel încât să devină reperul față de care să fie cotate toate celelalte monede. Dolarul valorează o sută de miliarde de „hedge” – e un nume potrivit, nu crezi? „Bariera”? –, iar yenul valorează douăzeci de bilioane și așa mai departe.

– Asta presupunând că am putea păstra valoarea deasupra lui zero, zise Peter. Toate computerele ar cădea dacă ar deveni vreodată cu adevărat lipsită de valoare.

– Dar chiar asta e pericolul. Dacă accidental ar ajunge să valoreze ceva? Ar putea provoca o depresiune economică dacă toate celelalte monede ar scădea față de barieră.

Peter râse.

– Amândoi suntem ocupați, zise tatăl. De ce ai vrut să mă vezi?

Peter îi arată înregistrarea.

Tatăl clătină din cap.

– Theresa, Theresa, murmură la sfârșit.

– Ce încearcă să facă? Întrebă Peter.

– Ei bine, găsisese evident o cale de a-l ucide pe Ahile, iar pentru asta trebuia să ajungă în camera lui. Acum va trebui să găsească altceva.

Peter era uimit.

– Să-l ucidă pe Ahile? Nu vorbești serios.

– Mă rog, nu mă pot gândi la alt motiv pentru care să fi făcut așa ceva. Doar nu crezi că îi pasă cu adevărat dacă e curată camera, nu-i așa? Mai degrabă ar duce un coș cu gândaci și păduchi purtători de boli în camera aia.

– Îl urăște? N-a spus niciodată nimic despre asta.

– Ție, preciză tatăl.

– Deci ție ți-a spus că vrea să-l omoare?

– Bineînțeles că nu. Dacă ar fi spus, nu aș fi adus vorba despre asta. Nu trădez confidențele ei. Dar întrucât nu a considerat de cuviință să-mi spună ce se petrece, sunt perfect liber să-mi dau cu presupusul, iar cea mai bună presupunere a mea este că Theresa a hotărât că Ahile reprezintă un pericol pentru tine – ca să nu mai spunem că și pentru întreaga omenire – și deci a decis să-l ucidă. Chiar are sens, dacă știi cum gândește mama ta.

– Mama nu omoară nici păienjenii.

– O, ba îi omoară foarte bine când tu și cu mine nu suntem de față. Doar nu crezi că stă în mijlocul camerei și plânge până venim noi acasă, nu?

– Îmi spui că mama e capabilă de crimă?

– Asasinat preventiv, zise tatăl. Nu, nu cred că e capabilă. Dar presupun că ea crede că este. Se gândi o

clipă: Și s-ar putea să aibă dreptate. Se spune că la toate speciile, mușcătura femelei e letală, nu a masculului.

– Nu are nicio logică, zise Peter.

– Bun, atunci presupun că ți-ai pierdut timpul tău și al meu aducându-mă până aici. Oricum, probabil nu am dreptate. E posibil să existe o explicație mai rațională. De exemplu... chiar îi pasă cât de bine își fac menajerele treaba. Sau... speră să aibă o idilă cu un criminal în serie care vrea să conducă lumea.

– Mulțumesc, tată. Mi-ai fost de mult ajutor. Acum știu că am fost crescut de o femeie nebună și eu n-am știut niciodată.

– Peter, băiete, nu ne cunoști pe niciunul din noi.

– Ce vrea să însemne asta?

– Îi studiezi pe toți ceilalți, dar eu și mama ta suntem pentru tine ca aerul: îl respiri fără să observi că e acolo. Dar e în regulă, așa trebuie să fie părinții în viețile copiilor lor. Dragoste necondiționată, nu? Nu crezi că asta e diferența dintre tine și Ahile? Că tu ai părinți care te iubesc, iar el nu?

– I-ați iubit pe Ender și pe Valentine, zise Peter.

Îi scăpă înainte de a-și da seama ce spune.

– Și pe tine nu? Oh! Greșeala mea. Presupun că nu există diferență între educația ta și a lui Ahile. Păcat, într-adevăr! O zi bună, fiule!

Peter încercă să-l cheme înapoi, dar tatăl său pretinse că nu aude și-și văzu de drum, fluierând *Marseillesa*.

Bun, deci suspiciunile lui în legătură cu mama sa erau absurde, deși tatăl avusese un mod sucit de a i-o spune. Ce familie inteligentă avea, fiecare făcea din orice un mister sau o dramă. Sau o comedie. Așa ceva tocmai jucase cu tatăl său, nu? O farsă. O absurditate.

Dacă Ahile avea un colaborator aici, probabil nu era unul din părinții lui Peter. Atunci cine? Oare trebuia

să înțeleagă ceva din modul în care se consultau Ahile și Suriyawong? Dar privise înregistrările prânzurilor lor ocazionale și ei nu spusese nimic în afara discuțiilor banale despre lucrurile la care lucrau. Dacă exista un cod, era unul subtil. Nu că ar fi fost prieteni – conversația era mai degrabă încordată și oficială, iar dacă pe Peter îl deranja ceva în acest sens era modul în care Suriyawong părea să se exprime slugarnic.

Cu siguranță nu se purtase niciodată slugarnic față de Bean sau Peter.

Asta era ceva la care trebuia să se gândească. Ce se petrecuse oare în realitate între Suri și Ahile în timpul operațiunii de salvare și întoarcerii în Brazilia?

„Ce prostie“, își spuse Peter. Dacă Ahile avea un complice, fără îndoială comunica prin mesaje codificate incluse în e-mailuri sau ceva în genul ăsta. Chestii de spionaj.

Fără tentative prostești de a pătrunde în camera lui Ahile – sigur Ahile nu și-ar fi pus viața în mâinile unor complici atât de proști. Iar Suriyawong – cum ar putea Ahile să-l corupă? Ahile nu mai avea acum influență în Imperiul Chinez ca să folosească familia lui Suri drept ostatici.

Nu, Peter mai avea de căutat, să păstreze în funcțiune supravegherea electronică, până când va afla ce face Ahile pentru a submina munca lui Peter – sau pentru a o prelua.

Era imposibil ca Ahile să fi renunțat pur și simplu la ambițiile sale și să nu încerce să obțină un loc pentru sine în viitorul luminos al unei lumi unite sub conducerea lui Peter Wiggin.

Dar n-ar fi fost drăguț să fie așa?

Poate era momentul să renunțe să mai învețe ceva de la Ahile și să înceapă să-l monteze în vederea distrugerii.

7

RASA UMANĂ

*From: nusuntgata%cincinnatus@anon.set
To: Demostene%Tecumseh@freeamerica.org
Re: Dacă o să te ajut*

Deci, domnule Hegemon-Minune, acum că nu mai ești Demostene de la „freeamerica.org”, există vreun motiv întemeiat pentru care, dacă eu ți-aș povesti ceea ce văd din cer, nu ar însemna trădare?

*From: Demostene%Tecumseh@freeamerica.org
To: nusuntgata%cincinnatus@anon.set
Re: Pentru că...*

Pentru că numai Hegemonia face cu adevărat ceva în privința Chinei, și încearcă să rupă idila Rusiei și Pactului Varșovia cu Beijingul.

*From: nusuntgata%cincinnatus@anon.set
To: Demostene%Tecumseh@freeamerica.org
Re: Prostii*

Am văzut mica ta armată luând pe cineva dintr-un convoi de prizonieri pe o autostradă din China. Dacă era cine credem noi, nu vei mai afla niciodată nimic de la mine. Informațiile mele nu se duc la psihopați megalomani. Desigur, cu excepția ta.

From: Demostene%Tecumseh@freeamerica.org

To: nusuntgata%cincinnatus@anon.set

Re: Bine zis

Bine zis. Nu suntem în siguranță. Uite ce e. Dacă este ceva ce ar trebui să știi pentru că tu nu poți acționa, iar eu pot, transmite-i informația fostului meu partener la un weblink pe care o să-l primești prin VinAnon. El va ști ce să facă. Nu mai lucrează pentru mine din același motiv pentru care tu nu mai vrei să mă ajuți. Dar încă e de partea noastră – și, ca să știi, și eu mai sunt încă de partea noastră.

Profesorul Anton nu avea laborator sau bibliotecă. În casa lui nu se găsea nicio revistă de specialitate, nimic care să arate că fusese vreodată om de știință. Bean nu păru surprins. În perioada când Liga Apărării vâna pe oricine făcea cercetări asupra modificării genomului uman, Anton era considerat cel mai periculos dintre oameni. Căpătase un ordin de inhibare, ceea ce însemna că timp de mulți ani purtase pe creier un dispozitiv care făcea ca atunci când încerca să se concentreze asupra domeniului său de studiu, să aibă un atac de panică. Odată, avusese puterea să-i dea surorii Carlotta mai multe indicii decât ar fi trebuit în privința condiției lui Bean. Dar altfel fusese oprit în plin avânt al carierei.

Acum ordinul de inhibare fusese ridicat, dar era prea târziu. Creierul său fusese antrenat să evite să se gândească profund la domeniul lui de specializare. Pentru el nu mai exista cale de întoarcere.

– Nu-i nicio problemă, spuse Anton. Știința merge înainte fără mine. De exemplu, în plămânii mei se găsește o bacterie nouă care mă vindecă de cancer, puțin câte puțin. Nu mai pot fuma, altfel cancerul ar reizbucni mai puternic decât ar putea acționa bacteria. Dar mă însănătoșesc și nu a fost necesar să mi se scoată plămânii pentru asta. Hai să ne plimbăm – acum chiar îmi place să mă plimb.

Îl urmară prin grădină, spre poarta principală. În Brazilia, grădinile se aflau în fața caselor pentru ca trecătorii să poată vedea peste zid, iar verdeța și florile să decoreze strada. În Catalonia, ca și în Italia, grădinile erau ascunse într-o curte interioară, iar străzile nu aveau alt ornament decât zidurile tencuite și porțile grele de lemn. Bean nu-și dăduse seama cât de mult începuse să considere Ribeirão Preto drept casa lui, dar acum îi ducea dorul, plimbându-se pe strada pustie, fermecătoare, dar în același timp neliniștitoare.

Curând ajunseră pe rambla, strada centrală care în toate orașele de pe litoral cobora spre mare. Se apropia amiaza, iar rambla era plină de oameni preocupați. Anton le arătă magazine și diverse alte clădiri, povestindu-le despre oamenii care le dețineau sau care lucrau ori locuiau acolo.

– Văd că v-ați implicat în viața orașului, zise Petra.

– Superficial. Ca rus bătrân care a fost mult timp exilat în România, sunt o curiozitate. Oamenii stau de vorbă cu mine despre lucruri care pentru sufletul lor sunt importante.

– De ce nu vă întoarceți în Rusia? întrebă Bean.

– Ah, Rusia. Sunt atâtea lucruri de spus despre Rusia. Doar dacă pomenesc de ele îmi reamintesc glorioasele zile ale carierei mele, când mă jucam cu nucleul celulelor umane ca un mieluşel fericit. Dar vezi tu, gândurile astea mă fac să intru puţin în panică. Aşa că... nu merg acolo unde am amintiri.

– Vă gândiţi la asta chiar acum, zise Bean.

– Nu, doar vorbesc despre asta. Şi în plus, dacă nu aş fi avut intenţia să mă gândesc, nu aş fi fost de acord să mă întâlnesc cu voi.

– Şi totuşi, nu păreţi dornic să mă priveşti.

– Ei, da, zise Anton. Dacă te păstrez la periferia câmpului vizual, dacă nu mă gândesc să mă gândesc la tine... Tu eşti singurul fruct pe care l-a rodit pomul teoriei mele.

– Eram mai mulţi. Dar ceilalţi au fost ucişi.

– Tu ai supravieţuit, zise Anton. Ceilalţi nu. De ce crezi că a fost aşa?

– M-am ascuns în rezervorul toaletei.

– Da, da, aşa am înţeles de la sora Carlotta, Dumnezeu să-i odihnească sufletul. Dar de ce tu, şi numai tu, te-ai furişat din pat să te duci în baie şi să te ascunzi într-un loc atât de dificil şi periculos? Şi aveai abia un an. Atât de precoce. Atât de disperat să trăieşti. Şi totuşi, identic cu toţi fraţii tăi, da?

– Am fost clonaţi, zise Bean, deci... da.

– Nu e vorba numai de genetică, nu-i aşa? Nu e vorba de nimic în exclusivitate. A rămas atât de mult de învăţat. Iar tu eşti singurul profesor.

– Eu nu ştiu nimic din lucrurile astea. Eu sunt soldat.

– Trupul tău trebuie să ne înveţe. Fiecare celulă din interiorul lui.

– Scuze, dar încă mă folosesc de ele, zise Bean.

– Iar eu încă îmi folosesc mintea, replică Anton, chiar dacă nu mă poate duce acolo unde vreau eu să ajung.

Bean se întoarse spre Petra.

– De asta m-ai adus aici? Pentru ca profesorul Anton să vadă ce băiat mare m-am făcut?

– Nu, zise Petra.

– Te-a adus aici, spuse Anton, ca eu să te pot convinge că ești uman.

Bean oftă, căci tot ceea ce voia să facă era să plece, să ia un taxi până la aeroport, să zboare într-o altă țară și să fie singur. Departe de Petra și de ceea ce îi cerea ea.

– Profesore Anton, zise Bean, sunt destul de conștient că modificările genetice care au produs talentele și defectele mele se încadrează în limitele de variație normale pentru specia umană. Știu că nu am niciun motiv să presupun că nu voi putea produce urmași viabili dacă mă împerechez cu o femelă umană. Nici că trăsăturile mele ar fi dominante – copiii mei ar putea să le aibă sau nu. Acum putem să ne bucurăm pur și simplu de plimbarea spre mare?

– Ignoranța nu e o tragedie, spuse Anton, ci doar o oportunitate. Dar să știi și să refuzi să știi ceea ce știi, asta e o prostie.

Bean privi spre Petra. Ea nu-i întâlni privirea. Da, cu siguranță știa cât era el de supărat, și totuși refuza să coopereze cu el în încercarea de a ieși din acea situație.

„Probabil că o iubesc, gândi Bean. Altfel nu aș avea nimic de-a face cu ea, cu felul ei de a crede că știe mai bine decât știu eu ce e cel mai bine pentru mine. Există dosare – sunt cea mai inteligentă persoană din lume. Atunci de ce sunt atât de mulți oameni dornici să-mi dea sfaturi?”

– Viața ta va fi scurtă, spuse Anton. Iar la sfârșit vei suferi, fizic și emoțional. Vei crește prea mare pentru

lumea asta, prea mare pentru inima ta. Dar tu ai fost întotdeauna o minte prea mare pentru o viață obișnuită, da? Întotdeauna ai fost diferit. Un străin. Uman după nume, dar nu un adevărat membru al speciei, ci unul exclus din toate cluburile.

Până acum cuvintele lui Anton fuseseră iritante, trecând pe lângă el ca frunzele care cad. Acum îl loviră puternic, cu o explozie bruscă de durere și regret care îl lăsă aproape fără suflare. Nu-și putu opri ezitarea, schimbarea în ritmul mersului care să indice celorlalți că acele cuvinte începuseră deodată să-l afecteze. Ce limită traversase Anton? Și totuși, o traversase.

– Ești singur, zise Anton. Iar oamenii nu sunt făcuți să fie singuri. E ceva genetic. Suntem ființe sociale. Chiar și cea mai introvertită persoană tânjește constant după asociere umană. Tu nu ești o excepție, Bean.

Avea lacrimi în ochi, dar Bean refuză să le vadă. Ura emoțiile. Preluau controlul asupra lui, îl slăbeau.

– Lasă-mă să-ți spun ceea ce știu, zise Anton. Nu ca om de știință – poate că drumul ăsta nu e complet închis pentru mine, dar e în mare parte curățat și plin de șleauri, și nu-l mai folosesc. Dar viața mea ca om e încă o ușă deschisă.

– Ascult.

– Am fost întotdeauna un singuratic ca și tine, spuse. Nu atât de inteligent, dar niciun prost. Mi-am urmat inteligența în muncă și am lăsat-o să-mi fie întreaga viață. Eram mulțumit așa, parțial fiindcă aveam atât de mult succes încât munca îmi aducea mari satisfacții, parțial fiindcă nu eram dispus să privesc femeile cu dorință. Zâmbi ușor: Pe atunci, în tinerețea mea, guvernele din mai toate țările îi încurajau activ pe cei al căror instinct de împerechere era scurtcircuitat astfel încât se îngăduiau asemenea dorințe chiar dacă oamenii

nu se căsătoreau și nu aveau copii. Făcea parte din efortul de a canaliza toate strădaniile umane spre marea luptă cu dușmanul extraterestru. Așa că era aproape un act de patriotism să mă angajez în flirturi care nu însemnau nimic, care nu duceau nicăieri. Unde să fi dus?

„E mai mult decât aș vrea să știu despre tine, gândi Bean. N-are nicio legătură cu mine.“

– Îți spun asta, zise Anton, ca să înțelegi că și eu știu câte ceva despre singurătate. Pentru că, dintr-odată munca mi-a fost luată. Din minte, nu numai din activitatea zilnică. Nici măcar nu mă mai puteam gândi la ea. Și am descoperit repede că toate relațiile mele de prietenie nu erau... transcendente. Toate erau legate de munca mea, iar când aceasta a dispărut, au dispărut și prietenii. Nu încetaseră să fie drăguți, încă se mai interesau de mine, îmi făceau diverse propuneri, dar nu mai aveam nimic să ne spunem, mințile și inimile noastre nu se atingeau cu adevărat în niciun punct. Mi-am dat seama că nu cunoșteam pe nimeni și nimeni nu mă cunoștea pe mine.

Din nou suferința împunse inima lui Bean. Însă de data asta nu-l prinse nepregătit, și respiră mai adânc fără să-și schimbe pasul.

– Am fost furios, bineînțeles, cine n-ar fi fost? zise Anton. Și știi ce-mi doream?

Bean nu vru să spună la ce se gândise imediat: moartea.

– Nu sinuciderea, niciodată. Dragostea mea de viață era prea puternică și nu eram deprimat. Eram furios. Mă rog, eram deprimat, dar știam că, dacă m-aș fi sinucis, n-aș fi făcut decât să-mi ajut dușmanii – guvernul –, li s-ar fi îndeplinit scopul lor murdar fără ca ei să fie nevoiți să-și murdărească mâinile. Nu, nu-mi doream să mor. Ceea ce voiam, din toată inima, era... să încep să trăiesc.

– De ce simt că urmează un cântec? zise Bean.
Cuvintele sarcastice îi scăpară fără să vrea.

Spre surprinderea lui, Anton râse.

– Da, da, e așa un clișeu că ar trebui să fie urmat de un cântec de dragoste, nu-i așa? O melodie sentimentală care să vorbească despre cât de lipsit de viață eram până când mi-am întâlnit iubita, iar acum luna strălucește, marea e albastră, suntem în iunie și ne iubim cu adevărat.

Petra izbucni în râs.

– V-ați irosit talentul. Cole Porter al Rusiei.

– De fapt voiam să spun ceva serios. Când viața unui bărbat este astfel făcută încât să nu manifeste dorință pentru femei, el tot mai tânjește după un sens al vieții. Caută ceva care să dăinuie dincolo de moartea lui. Un fel de nemurire. Un mod se a schimba lumea, de a da vieții lui un sens. Dar totul a fost în zadar. Munca mea a fost ștearsă până nu au mai rămas din ea decât niște note în articolele altora. La asta s-a redus totul, așa cum se întâmplă întotdeauna. Tu poți să schimbi lumea – așa cum ai făcut-o, Bean, Julian Delphiki, tu și Petra Arkanian, amândoi, toți copiii care au luptat, și cei care nu au luptat, voi toți – voi ați schimbat lumea. Voi ați salvat lumea. Toată omenirea este copilul vostru. Și totuși... simțiți un gol, nu-i așa? Nu vi s-a luat realizarea asta așa cum mi s-a luat mie munca. Timpul v-a luat-o. A rămas în trecut, iar voi sunteți încă vii, deci la ce e bună viața voastră?

Ajunseseră la treptele de piatră care duceau spre apă. Bean ar fi vrut să continue pur și simplu să meargă, să intre în Mediterana, din ce în ce mai adânc, până l-ar fi găsit pe bătrânul Poseidon pe fundul mării, și mai adânc, până la tronul lui Hades. „La ce e bună viața mea?”

– Tu ți-ai găsit un scop în Thailanda, zise Anton. Apoi salvarea Petrei a fost un scop. Dar pentru ce ai salvat-o? Ai mers în vizuina zmeului și ai adus-o pe fiica sa – căci asta a fost dintotdeauna înțelesul mitului, atunci când nu e vorba de soția zmeului –, iar acum o ai, dar... refuzi să vezi ceea ce trebuie să faci, nu să-i faci ei, ci *împreună* cu ea.

Bean se întoarse spre Petra cu o resemnare ostenită.

– Petra, câte scrisori ți-au fost necesare ca să-l faci pe Anton să înțeleagă exact ceea ce voiai tu să-mi spună?

– Nu trage concluzii pripite, prostuțule, zise Anton. Ea voia doar să afle dacă există vreo cale de a corecta problema ta genetică. Nu mi-a vorbit despre dilema ta personală. Câte ceva din ea am aflat de la vechiul meu prieten Hyrum Graff. Câte ceva de la sora Carlotta. Și restul văd pur și simplu privindu-vă pe voi doi împreună. Emanati feromoni suficienți ca să fertilizați și ouăle păsărilor care zboară prin jur.

– Eu nu vorbesc cu alții despre problemele noastre, spuse Petra.

– Ascultați-mă, amândoi. Ăsta e sensul vieții: bărbatul să-și găsească o femeie, femeia să-și găsească un bărbat, o creatură cât mai diferită, și apoi să facă împreună copii sau să-i aibă în orice alt mod, dar să-i crească și să-i privească făcând același lucru, generație după generație, astfel ca atunci când vor muri să știe că vor fi permanent o parte din marea rețea a vieții. Că nu sunt un subiect închis, că nu dispar.

– Nu e asta singurul sens al vieții, spuse Petra, părând puțin supărată. „Bun, gândi Bean, tu ne-ai adus aici, așa că ia-ți partea *ta* de doctorie.“

– Ba da, replică Anton. Nu crezi că am avut destul timp să mă gândesc la asta? Sunt același om, cu aceeași minte, omul care a descoperit Cheia lui Anton. Am mai

găsit multe alte chei, dar ei mi-au luat munca, iar eu a trebuit s-o descopăr din nou. Ei bine, iat-o. V-o dăruiesc vouă, rezultatul tuturor... studiilor mele. Oricât de superficial ar fi, este totuși cel mai adevărat lucru pe care l-am descoperit. Nici bărbații care nu-și doresc femei, nici femeile care nu doresc bărbați nu fac excepție de la această cea mai adâncă dintre dorințe, dorința de a fi o parte a rasei umane.

– Suntem parte din ea indiferent ce am face, zise Bean. Chiar și aceia dintre noi care nu suntem tocmai umani.

– Este moștenirea noastră genetică. Nu numai dorința sexuală – asta poate fi deformată în orice sens, și adesea și este. Și nici doar dorința de a avea copii, căci mulți oameni nu au niciodată parte de asta și totuși sunt cuprinși în rețea. Nu, e o foame mai adâncă de a găsi o persoană de celălalt sex, acel sex diferit și înspăimântător, și de a avea o viață împreună. Chiar și bătrânii care au depășit vârsta căsătoriei, chiar și oamenii care știu că nu pot avea copii, tot sunt dornici de așa ceva. În adevărata căsătorie două persoane diferite devin, pe cât pot mai bine, una singură.

– Știu câteva excepții, zise Petra strâmbându-se. Am cunoscut câțiva oameni convinși că „n-o să se mai întâmple niciodată“.

– Nu vorbesc despre politică sau sentimente rănite. Vorbesc despre o trăsătură de care rasa umană are absolută nevoie pentru a avea succes. Lucrul care ne face să nu fim nici animale de turmă, nici solitare, ci ceva intermediar. Lucrul care ne face civilizați sau cel puțin civilizabili. Iar cei care renunță din proprie voință, datorită cotiturilor vieții care îi îndreaptă în altă direcție – ca tine, Bean, ești atât de hotărât ca niciun alt copil să nu se mai nască cu defectul tău, și niciun copil să nu rămână orfan după moartea ta – cei care renunță

pentru că așa cred ei că *vor*, dar tot mai tânjesc și nu știu de ce sau dacă știu nu suportă să recunoască.

Bean nu știa și nici nu-i păsa dacă Anton avea dreptate, dacă de această dorință nu scăpa nicio ființă umană, deși bănuia că el scăpase – că această dorință de viață trebuia să fie prezentă la toate ființele pentru ca toate speciile să continue să existe, căci toate luptau cu disperare. Nu era vorba de voința de a supraviețui – aceasta este egoistă, iar egoismul ar fi fost lipsit de sens, nu ar fi condus la nimic. Era vorba de voința ca specia să supraviețuiască împreună cu indivizii care fac parte din ea, legați de ea, totdeauna ca fire ale rețelei – Bean înțelegea asta acum.

– Chiar dacă aveți dreptate, spuse Bean, asta nu mă face decât să fiu și mai hotărât să depășesc această dorință și să nu am niciodată un copil. Din motivele enumerate. Am crescut printre orfani. Nu vreau să las alții în urma mea.

– Nu vor fi orfani, zise Petra. Mă vor avea pe mine.

– Și când Ahile o să te găsească și o să te ucidă? zise Bean aspru. Crezi că va fi suficient de milos ca să facă ceea ce a făcut Volescu cu frații mei, iar eu am scăpat fiindcă sunt așa de al naibii de deștept?

Petra izbucni în lacrimi și se îndepărtă.

– Ești un mincinos când vorbești așa, zise Anton blând. Unul crud, dacă îi spui asemenea lucruri.

– Spun adevărul.

– Ba ești un mincinos, dar crezi că ești nevoit să minți, așa că nu te lași. Știu ce sunt minciunile astea – mi-am păstrat sănătatea mintală amăgindu-mă cu astfel de minciuni și crezându-le. Dar tu știi adevărul. Dacă părăsești această lume fără să fi lăsat copii în urma ta, fără să te fi legat de o femeie, atunci viața ta nu va fi însemnat nimic pentru tine și vei muri trist și singur.

– Ca dumneavoastră.

– Nu, zise Anton. Nu ca mine.

– De ce, n-o să muriți? Doar pentru că ați oprit cancerul nu înseamnă că nu vă va doborî altceva.

– Nu, m-ai înțeles greșit. Mă căsătoresc.

Bean râse.

– O, înțeleg. Sunteți atât de fericit încât vreți ca toată lumea să vă împărtășească fericirea.

– Femeia cu care mă voi căsători e o femeie bună, iubitoare. Are copii mici care nu au tată. Acum am o pensie – una generoasă –, iar cu ajutorul meu acești copii vor avea un cămin. Înclinațiile mele nu s-au schimbat, dar ea e încă destul de tânără și poate vom găsi o cale ca ea să aibă un copil cu adevărat al meu. Dar dacă nu va fi așa, eu îi voi adopta pe copiii ei. Mă voi realătura rețelei. Firul meu pierdut se va reintegra, se va lega de rasa umană. Nu voi muri singur.

– Mă bucur pentru dumneavoastră, zise Bean, surprins cât suna de amar și de nesincer.

– Da, spuse Anton, eu mă bucur pentru mine. Desigur, asta o să mă facă să mă simt mizerabil. O să fiu tot timpul îngrijorat pentru copii – deja sunt. Și să te înțelegi cu o femeie e greu chiar și pentru bărbații care le doresc. Sau poate în special pentru ei. Dar vezi tu, totul va avea un sens.

– Eu am treaba mea de făcut. Omenirea se confruntă cu un dușman aproape la fel de îngrozitor, în felul lui, ca și Furnicile. Și nu cred că Peter Wiggin e în stare să-l oprească. De fapt, mie mi se pare că Peter Wiggin e pe cale să piardă totul în favoarea lui, și atunci cine va mai rămâne să i se opună? Asta e munca mea. Dacă aș fi suficient de egoist și de stupid încât să mă căsătoresc cu văduva mea și să am orfani cu ea, aș fi distras de la muncă. Dacă eșuez, ei bine, câte milioane de oameni se vor naște

și vor muri ca fire pierdute iar viețile lor vor fi șterse? Dată fiind rata istorică a mortalității infantile, ar putea fi aproape o jumătate, cu siguranță cel puțin un sfert din toți oamenii născuți. Toate niște vieți lipsite de sens. Eu voi fi unul dintre ei. Voi fi doar cel care a făcut tot posibilul să salveze lumea înainte de a muri.

Spre surprinderea – și groaza – lui Bean, Anton îl cuprinse în brațe într-una dintre acele teribile îmbrățișări rusești din care occidentalul nevinovat nu mai crede că va scăpa cu viață.

– Băiete, ești atât de nobil! Anton îi dădu drumul, râzând: Ascultă ce spui! Ești atât de plin de romantismul tinereții! Vei salva lumea!

– Eu nu mi-am bătut joc de visul tău, zise Bean.

– Dar nu-mi bat joc de tine! strigă Anton. Sărbătoresc! Pentru că ești, într-un fel, doar puțin, fiul meu. Sau cel puțin nepotul meu. Și iată-te! Trăiești o viață în întregime dedicată celorlalți!

– Dar eu sunt complet egoist! protestă Bean.

– Atunci culcă-te cu fata asta, știi că o să te lase! Sau căsătorește-te cu ea și culcă-te cu oricine altcineva, fă copii sau nu, de ce ți-ar păsa? Nimic din ceea ce se întâmplă în afara trupului tău nu contează. Copiii tăi nu contează pentru tine! Ești complet egoist!

Bean rămase fără replică.

– Autoamăgirea moare greu, zise Petra încet, strecurându-și mâna într-a lui.

– Eu nu iubesc pe nimeni, spuse Bean.

– Continui să-ți chinui inima cu oamenii pe care îi iubești. Doar că nu vrei să admiți asta decât atunci când mor.

Bean se gândi la Poke. La sora Carlotta.

Se gândi la copiii pe care nu intenționase niciodată să-i aibă. Copiii pe care i-ar fi putut face cu Petra, fata

asta care îi fusese un prieten atât de credincios și de înțelept, femeia asta pe care, când se gândea că ar putea-o pierde din cauza lui Ahile, își dădea seama că o iubește mai mult ca pe oricine pe lume. Copiii pe care îi nega, refuzând să-i lase să existe pentru că...

Pentru că îi iubea prea mult, chiar și acum când încă nu existau, îi iubea prea mult că să le provoace suferința de a-și pierde tatăl, ca să riște ca ei să moară dureros de tineri pentru că nu era nimeni care să-i salveze.

Refuza să-i lase să poarte durerea pe care o purtase el, atât de mult îi iubea.

Iar acum trebuia să privească adevărul în față: La ce îi folosea să-și iubească atât de mult copiii, dacă nu îi va avea niciodată?

Plângea, și pentru o clipă nu se mai ascunse, pentru femeile moarte pe care le iubise atât de mult, și pentru propria sa moarte care îl împiedica să-și vadă copiii crescând, s-o vadă pe Petra îmbătrânind alături de el, așa cum fac bărbații și femeile.

Apoi își recăpătă controlul și spuse ceea ce hotărâse nu cu mintea, ci cu inima:

– Dacă există vreo cale de a fi siguri că ei nu au – nu vor avea Cheia lui Anton. Atunci voi avea copii. Atunci mă voi căsători cu Petra.

Ea îi simți mâna strângând-o pe a ei. Înțelese. Câștigase.

– E ușor, spuse Anton. Încă puțin-puțin ilegal, dar se poate face.

Petra câștigase, dar Bean înțelese că el nu pierduse. Nu, victoria ei era și a lui.

– Va fi greu, zise Petra. Dar hai să scoatem cât mai mult posibil din ceea ce avem și să nu lăsăm suferințele viitoare să ne strice fericirea din prezent.

– Ești o poetă, murmură Bean.

Apoi întinse ● mână peste umerii lui Anton și pe cealaltă în jurul taliei Petrei și se sprijini de amândoi în timp ce ochii lui încețoșați priveau marea scânteietoare.

Câteva ore mai târziu, după ce au servit cina într-un restaurant italian cu o grădină străveche, după o plimbare pe rambla prin mulțimea zgomotoasă de orașeni bucurându-se de apartenența la rasa umană și sărbătorind sau căutându-și perechea, Bean și Petra discutau în salonul casei de modă veche a lui Anton, împreună cu logodnica lui care stătea timidă alături de el, în timp ce copiii dormeau în dormitoarele din spate.

– Ai spus că va fi ușor, zise Bean. Să ne asigurăm că fiii mei nu vor fi ca mine.

Anton îl privi gânditor.

– Da, spuse în cele din urmă. Există un om care nu numai că știe teoria, dar a și pus-o în practică. Teste nondistructive asupra embrionilor abia formați. Asta înseamnă fertilizare in vitro.

– Dumnezeu! făcu Petra. O naștere virgină.

– Ar însemna că embrionii pot fi implantați chiar după moartea tatălui, zise Anton.

– Ce drăguț din partea ta, să te gândești la toate.

– Nu sunt sigur că vrei să-l întâlnești, zise Anton.

– Ba da, răspunse Petra. Cât mai curând.

– Aveți ceva în comun, Julian Delphiki.

– Zău?

– Te-a răpit cândva, spuse Anton. Împreună cu aproape două duzini de frați ai tăi. El e cel care a întors acea cheie genetică purtând numele meu. El e cel care te-ar fi ucis dacă nu te-ai fi ascuns în toaletă.

– Volescu, zise Petra, de parcă numele ar fi fost un glonț care trebuia smuls din trupul său.

Bean râse sinistru.

– Mai trăiește ?

– Tocmai a fost eliberat din închisoare. Legile s-au schimbat. Modificarea genetică nu mai e o crimă împotriva umanității.

– Infanticidul mai este, zise Bean, nu-i așa ?

– Tehnic, spuse Anton, din punct de vedere legal nu este crimă dacă victimele nu au dreptul legal de a exista. Cred că acuzația era de „distrugere de evidențe”. Pentru că trupurile au fost incinerate.

– Vă rog, zise Petra, spuneți-mi că nu este perfect legal ca Bean să fie ucis.

– Între timp ai ajutat la salvarea lumii. Cred că în această situație politica ar fi puțin diferită.

– Ce ușurare, făcu Bean.

– Nu știam că-l cunoașteți pe acest non-criminal, pe acest distrugător de evidențe.

– Nu-l cunosc. Nu l-am întâlnit niciodată, dar el mi-a scris. De fapt chiar cu o zi înaintea Petrei. Nu știu unde se află. Dar vă pot pune în legătură cu el. De aici va trebui să vă descurcați singuri.

– Deci în sfârșit ajung să-l întâlnesc pe legendarul unchi Constantin, zise Bean. Sau, după cum îi spune tata – când vrea s-o irite pe mama – „bastardul de frate-meu”.

– Dar cum de a ieșit din închisoare ?

– Nu știu decât ce mi-a spus el. Dar după părerea surorii Carlotta, omul e un mincinos patentat. Crede în propriile minciuni. Caz în care, Bean, ar putea considera că e tatăl tău. *Ei* i-a spus că tu și frații tăi ați fost clonele lui.

– Și credeți că *el* ar trebui să ne ajute să avem copii ? întrebă Petra.

– Cred că, dacă vreți să aveți copii fără mica problemă a lui Bean, el e singurul care vă poate ajuta.

Desigur, mulți doctori pot distruge embrionii și să vă spună apoi dacă ar fi avut talentul și blestemul tău. Dar deoarece cheia mea nu a fost niciodată întoarsă de către natură, nu există niciun test nondistructiv pentru ea. Și pentru ca cineva să realizeze un test ar trebui să te supui examinării doctorilor, care te-ar privi ca pe o șansă de a face carieră. Cel mai mare avantaj al lui Volescu este că el deja știe despre existența ta și nu îi convine să se laude că te-a găsit.

– Atunci dați-ne e-mailul lui, zise Bean. O să ne descurcăm.

ȚINTE

*From: Betterman%CroMagnon@HomeAddress.com
(Mail GRATIS! Înregistrează-ți un prieten!)*

*To: Humble%Assistant@HomeAddress.com (IISUS te
iubește! CeiAleși.org)*

Re: Mulțumesc pentru ajutor

Dragă Binefăcător Anonim,

Poate că am stat în închisoare, dar nu m-am ascuns sub o stâncă. Știu cine ești și știu ce ai făcut. Deci, atunci când te oferi să mă ajuți să continui cercetările care mi-au fost întrerupte de sentința pe viață și sugerezi că tu ești responsabilul pentru reducerea pedepsei mele și comutarea sentinței, sunt nevoit să suspectez că există un motiv ulterior.

Cred că plănuiești să te folosești de presupusa mea întâlnire cu acei presupuși oameni ca să-i uciți. Într-un fel, așa cum Irod i-a rugat pe Magi să-i spună unde se afla împăratul nou-născut pentru a se putea duce și el să-l venereze.

From: Humble%Assistant@HomeAddress.com (Nu mergeți acasă SINGURI! InimiSingure)

*To: Betterman%CroMagnon@HomeAddress.com
(ANUNȚURILE dumneavoastră pot fi văzute!
Mail gratis!)*

Re: M-ați judecat greșit

Dragă Doctore,

M-ați judecat greșit. Nu mă interesează moartea nimănui. Vreau să-i ajutați să facă copii care să nu aibă niciunul dintre darurile sau problemele tatălui lor. Să facă o duzină.

Dar în timpul procedurii, dacă se întâmplă să obțineți niște embrioni care poartă talentele tatălui lor, nu vă descotorosiți de ei, vă rog. Păstrați-i în siguranță. Pentru mine. Pentru noi. Există oameni cărora le-ar plăcea tare mult să cultive o întreagă grădină cu fasole.

John Paul Wiggin observase cu câțiva ani în urmă că toată povestea asta cu creșterea copiilor era o adevărată nebunie. Presupunea că pe undeva ar exista și copii normali, dar niciunul dintre aceștia nu se apropiase măcar puțin de casa lui.

Nu că nu și-ar fi iubit copiii. Îi iubea. Mai mult decât credeau ei; mai mult, bănuia el, decât credea el însuși. La urma urmelor, nu-ți dai seama cât de mult iubești pe cineva până nu ești pus cu adevărat la încercare. Ai muri pentru acea persoană? Te-ai arunca în fața grenadei, ai sări în fața unei mașini în viteză, ai păstra un secret sub tortură, pentru a-i salva viața? Majoritatea oamenilor nu știu să răspundă la această întrebare. Și chiar și cei care știu nu sunt siguri dacă e

vorba de dragoste, datorie, respect de sine, condiționare culturală sau oricare dintre numeroasele explicații posibile.

John Paul Wiggin își iubea copiii. Dar fie nu avea destui, fie avea prea mulți. Dacă ar fi avut mai mulți, faptul că doi dintre ei decolaseră spre o colonie îndepărtată de unde nu se mai puteau întoarce în timpul vieții sale nu ar fi fost atât de rău, pentru că ar fi rămas acasă câțiva de care să se bucure, pe care să-i ajute, să-i admire așa cum părinții vor să-și admire copiii.

Și dacă ar fi fost cu unul mai puțin. Dacă guvernul nu le-ar fi cerut un al treilea copil. Dacă Andrew nu s-ar fi născut, dacă nu ar fi fost acceptat în programul din care Peter fusese exclus, atunci poate că ambiția patologică a lui Peter ar fi rămas în limite normale. Poate că invidia și resentimentele lui, nevoia de a-și dovedi meritele nu i-ar fi pătat viața, întunecându-i chiar și cele mai luminoase momente.

Desigur, dacă Andrew nu s-ar fi născut, lumea ar fi fost ciuruită de stupi ai Furnicilor, iar rasei umane nu i-ar mai fi rămas decât câteva bucățele zdrențuite unde să supraviețuiască în condiții ostile de mediu, ca Țara de Foc, Groenlanda sau Luna.

Nu era vorba nici de cererea guvernului. Un fapt puțin cunoscut: Andrew ar fi fost aproape cu siguranță conceput înainte de cerere. John Paul Wiggin nu fusese un catolic așa de bun înainte de a-și da seama că legile privind controlul demografic îi interziceau să fie. Apoi, pentru că era un polonez încăpățânat sau un american rebel, sau pur și simplu pentru că era acel amestec particular de gene și amintiri numit John Paul Wiggin, nimic nu devenise mai important pentru el decât să fie un bun catolic, în special când era vorba să nu se supună legilor demografice.

Aceasta fusese baza căsniciei sale cu Theresa. Ea nu era catolică – ceea ce demonstra că John Paul nu era prea strict în respectarea regulilor – dar provenea dintr-o familie în care a avea mulți copii era o tradiție și fusese de acord cu el înainte de a se căsători să aibă mai mult de doi copii, indiferent cât i-ar fi costat asta.

În final, nu-i costase nimic. Nici pierderea slujbei. Nici pierderea prestigiului. De fapt, sfârșiseră prin a primi mari onoruri, fiind părinții salvatorului lumii.

Doar că nu-i vor vedea niciodată pe Valentine sau pe Andrew căsătorindu-se, nu le vor vedea copiii. Probabil că nici nu vor trăi suficient ca să afle când ajung în colonia lor.

Iar acum erau doar accesorii în viața copilului la care țineau cel mai puțin.

Deși, ca să spunem adevărul, John Paul nu-l antipațiza pe Peter atât de mult ca mama lui. Peter nu se strecurase pe sub pielea lui în acel fel care o irita pe Theresa. Poate pentru că John Paul era o contragreutate pentru Peter – John Paul îi putea fi de folos. În timp ce Peter făcea o sută de lucruri deodată, jonglând cu toate proiectele lui fără să-l ducă la capăt perfect pe niciunul, John Paul era omul care trebuia să pună punctul pe fiecare i. Așa că fără să spună lumii care era sarcina lui, John Paul supraveghea îndeaproape tot ceea ce făcea Peter și urmărea ca lucrurile să fie cu adevărat îndeplinite. Acolo unde Peter presupunea că subordonații vor înțelege ideea și se vor adapta, John Paul știa că ar fi înțeles totul greșit și le explica, urmărindu-i apoi ca să se asigure că lucrurile sunt făcute corect.

Bineînțeles, pentru a face asta John Paul trebuia să pretindă că acționează ca ochi și urechi ale lui Peter. Din fericire, oamenii pe care îi îndruma nu aveau niciun motiv să se ducă la Peter și să-i explice prostiile pe care

le făcuseră înainte ca John Paul să apară cu întrebările, verificările, discuțiile vesele care nu erau tocmai ca și când le-ar fi dat o lecție.

Dar ce putea face John Paul când proiectul avansat de Peter era atât de periculos și, da, stupid, încât ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă era să-l ajute?

Poziția lui John Paul în comunitatea mică a Hege-moniei nu-i permitea să obstrucționeze ceea ce făcea Peter. Era un ajutor, nu un birocrat; lupta împotriva birocratiei, nu o desfășura ca pe o pânză de păianjen.

În trecut, cel mai obstructiv lucru pe care îl putea face John Paul era să nu facă nimic. Fără prezența lui acolo, atrăgând atenția, corectând, lucrurile își înceteneau ritmul și adesea câte un proiect murea în lipsa ajutorului lui.

Dar în cazul lui Ahile, asta nu avea nicio șansă. Bestia, așa cum îi spuneau Theresa și John Paul, era metodic așa cum Peter nu era. Părea să nu lase nimic la întâmplare. Deci dacă John Paul l-ar fi lăsat în pace, ar fi îndeplinit tot ceea ce dorea.

– Peter, din poziția ta nu vezi ce face Bestia, îi spuse John Paul.

– Tată, știu ce fac.

– El își găsește timp pentru toți. E prieten cu fiecare funcționar, fiecare îngrijitor, fiecare secretară, fiecare birocrat. Oameni pe lângă care tu treci ca vântul făcându-le semn cu mâna sau nici măcar atât. El se așază și stă de vorbă cu ei, îi face să se simtă importanți.

– Da, bine, știe să-i farmece.

– Peter...

– Nu e un concurs de popularitate, tată.

– Nu, e un concurs de loialitate. Realizezi exact atât cât oamenii care te slujesc hotărăsc că vei realiza, nimic mai mult. Ei *sunt* puterea ta, funcționarii

publici pe care i-ai angajat tu, iar el le câștigă loialitatea în defavoarea ta.

– Poate superficial, zise Peter.

– Pentru majoritatea oamenilor, superficialul este tot ce există. Acționează pe baza impulsurilor de moment. Le place de el mai mult decât de tine.

– Întotdeauna există cineva pe care oamenii îl plac mai mult, spuse Peter cu un zâmbet malițios.

John Paul se abținu să facă o remarcă evidentă, într-un singur cuvânt, pentru că Peter ar fi fost devastat. Acel cuvânt zdrobitor era „da”.

– Peter, când Bestia va pleca de aici, cine știe câți oameni va lăsa în urmă care să-l iubească suficient de mult încât să-i strecoare din când în când câte o bârfă? Sau un document secret?

– Tată, îți apreciez grija. Încă o dată, nu pot să-ți spun decât că lucrurile sunt sub control.

– Se pare că tu crezi că cineva pe care nu-l cunoști nici nu merită cunoscut, zise John Paul, nu pentru prima dată.

– Iar tu se pare că socotești că nu fac nimic destul de bine, zise Peter cel puțin a suta oară.

Așa se desfășurau întotdeauna discuțiile. John Paul nu împingea lucrurile mai departe – știa că, dacă ar fi devenit prea agasant, dacă Peter s-ar fi simțit prea presat avându-i pe părinții săi în preajmă, i-ar fi îndepărtat din orice poziție cu influență.

Așa ceva ar fi fost insuportabil. Ar fi însemnat să piardă și ultimul lor copil.

– Chiar ar trebui să mai avem un copil sau doi, spuse Theresa într-o zi. Sunt încă destul de tânără, iar noi întotdeauna am vrut să avem mai mulți copii decât cei trei pe care ni i-a permis guvernul.

– Nu-i chiar așa, zise John Paul.

– De ce nu? Nu mai ești un bun catolic sau asta a durat doar atât cât a fi catolic a însemnat a fi rebel?

Lui John Paul nu-i plăceau implicațiile acestui fapt, în special pentru că era posibil să fie ceva adevăr în el.

– Nu, Theresa dragă. Nu mai putem avea alți copii pentru că nu ne-ar lăsa niciodată să-i păstrăm.

– Cine? Guvernului nu-i mai pasă câți copii avem. Pentru ei sunt toți viitori plătitori de impozite, producători de copii sau carne de tun.

– Suntem părinții lui Ender Wiggin, ai lui Demostene, ai lui Locke. Faptul că avem alt copil ar fi un eveniment mondial. M-am temut de asta chiar înainte ca tovarășii de luptă ai lui Andrew să fie răpiți, dar după aceea n-am mai avut nicio îndoială.

– Crezi serios că lumea va presupune că, fiindcă primii trei copii ai noștri au fost atât de...

– Dragă, zise John Paul – știa că ea ura să-i spună „dragă” pentru că el nu putea îndepărta sarcasmul din acest cuvânt – au luat copiii din leagăn, așa de repede acționează. Ar deveni ținte din momentul conceperii, așteptând doar să apară cineva și să-i transforme în marionete pentru un regim sau altul. Și chiar dacă am fi capabili să-i protejăm, fiecare clipă din viața lor ar fi deformată de presiunea curiozității publice. Dacă ne gândim că Peter a fost tulburat să se afle în umbra lui Andrew, gândește-te cum ar fi pentru ei.

– Pentru ei ar putea să fie mai ușor, spuse Theresa. Nu-și vor aminti niciodată cum e să nu fie în umbra fraților lor.

– Asta n-ar face decât să înrăutățească lucrurile. N-ar avea idee despre cine sunt ei, în afară de a fi frații cuiva.

– A fost doar un gând.

– Mi-aș dori să putem, zise John Paul.

Îi era ușor să fie generos după ce ea cedase.

– Doar că... îmi lipsește să-i văd pe copii în jurul meu.
– Și mie. Și dacă mă gândesc că ei ar fi putut fi copii...
– Niciunul dintre copiii noștri nu a fost vreodată un *copil* adevărat, spuse Theresa cu tristețe. Cu adevărat lipsit de griji.

John Paul râse.

– Singurii oameni care cred că copiii sunt lipsiți de griji sunt cei care au uitat de propria copilărie.

Theresa se gândi o clipă apoi râse și ea.

– Ai dreptate. Totul e fie raiul pe Pământ, fie sfârșitul lumii.

Această discuție avusese loc în Greensboro, după ce Peter își dăduse în vileag adevărata identitate și înainte de a primi titlul aproape lipsit de importanță de Hegemon. Arareori își aduceau aminte de ea.

Dar ideea părea acum mai atractivă. Erau zile când John Paul ar fi vrut să se întoarcă acasă, s-o strângă în brațe pe Theresa și să-i spună: „Dragă – și nu ar fi fost absolut deloc sarcastic – avem bilete să plecăm în spațiu. Mergem într-o colonie. Lăsăm în urmă lumea asta cu toate grijile ei, și vom avea alți copii în spațiu unde ar putea fie să salveze lumea, fie s-o conducă.”

Apoi Theresa încercase să pătrundă în camera lui Ahile și John Paul se întrebă serios dacă nu cumva streșul prin care trecea îi afectase mintea.

Tocmai pentru că era atât de îngrijorat în legătură cu fapta ei, câteva zile refuză să discute cu ea, așteptând să vadă dacă aduce ea vorba.

Ea n-o făcu. Dar nici el nu prea se aștepta.

Când consideră că primul sentiment de jenă trecuse și ea ar putea discuta despre aceste lucruri fără să încerce să se protejeze, abordă subiectul într-o seară după cină.

– Deci vrei să fii menajeră, zise.

– Mă întrebam cât o să dureze până să ataci subiectul ăsta, spuse Theresa cu un rictus.

– Iar eu mă întrebam cât o să-ți ia ție, replică John Paul – cu un zâmbet la fel de îmbibat de ironie ca și al ei.

– Acum nu vom mai afla niciodată.

– Cred că plănuiai să-l ucizi.

Theresa râse.

– Oh, bineînțeles, aveam o misiune de la cel care mă comandă.

– Așa presupuneam și eu.

– Glumeam, zise Theresa imediat.

– Eu nu. A spus Graff ceva? Sau e doar o poveste cu spioni?

– Nu citesc povești cu spioni.

– Știu.

– Nu era o misiune, zise Theresa. Dar da, el a sădit gândul ăsta în mintea mea. Că lucrul cel mai bun pentru toată lumea ar fi ca Bestia să nu părăsească Brazilia în viață.

– De fapt, nu cred că e așa, spuse John Paul.

– De ce nu? Cu siguranță nu crezi că are vreo valoare pentru omenire.

– Îi scoate pe toți la lumină, nu-i așa? Toți și-au arătat adevărata față.

– Nu toți. Nu încă.

– S-a dat totul pe față. Lumea e divizată în tabere. Ambițiile sunt expuse. Trădătorii sunt descoperiți.

– Deci treaba s-a făcut, zise Theresa, și nu mai avem nevoie de el.

– Niciodată nu m-am gândit că ai fi o ucigașă.

– Nu sunt.

– Dar aveai un plan, nu?

– Testam să văd dacă există vreun plan posibil – dacă pot intra în camera lui. Răspunsul a fost nu.

– Aha. Deci obiectivul rămâne același. Doar metoda s-a schimbat.

– Probabil n-o s-o fac, zise Theresa.

– Mă întreb câți asasini nu și-au spus asta – până în momentul în care au tras cu arma, au înfipt cuțitul sau au servit curmalele otrăvite.

– Nu e nevoie să mă tachinezi, zise Theresa. Nu mă interesează politica sau repercusiunile faptei. Dacă moartea Bestiei l-ar costa pe Peter Hegemonia, nu mi-ar păsa. N-am de gând să stau să mă uit cum Bestia îmi devorează fiul.

– Dar există o cale mai bună.

– În afară de a-l ucide?

– Să fie alungat din poziția din care poate să-l ucidă pe Peter. Țsta e adevăratul nostru țel, nu-i așa? Nu să salvăm lumea de Bestie, ci să-l salvăm pe Peter. Dacă îl omorâm pe Ahile...

– Nu-mi amintesc să te fi invitat să faci parte din conspirația mea diabolică.

– ...Atunci Bestia va fi moartă, dar și credibilitatea lui Peter ca Hegemon. Va fi pe veci la fel de pătat ca Macbeth.

– Știu, știu.

– Trebuie să pătăm imaginea Bestiei, nu pe a lui Peter.

– Moartea e mai definitivă.

– Moartea l-ar face un martir, o legendă, o victimă. Crima face un Sfânt Thomas dintr-un Becket. Aduce pelerini la Canterbury.

– Și care e planul tău mai bun?

– Facem Bestia să încerce să ne ucidă pe noi.

Theresa îl privi uluită.

– Nu-i permitem să *reușească*, specifică John Paul.

– Și eu, care credeam că Peter e cel care adoră să meargă la extrem. Pentru Dumnezeu, Johnny P., tocmai

ai explicat de unde provine nebunia lui. Cum ai putea aranja ca cineva să încerce să te ucidă astfel încât să fie descoperit – și în același timp să fii absolut sigur că nu va reuși?

– N-o să-l lăsăm chiar să tragă cu arma, spuse John Paul puțin nerăbdător. Nu facem decât să adunăm probe că pregătește un atentat. Peter va fi obligat să-l alunge – iar atunci ne vom asigura ca lumea va afla de ce. Poate eu voi avea puțin de suferit, dar pe tine oamenii chiar te iubesc. Nu le va mai plăcea de Bestie după ce a complotat împotriva scumpei lor „Dóce Teresa”.

– Dar pe tine nu te place nimeni. Dacă te prinde pe tine primul?

– Nu contează pe care, zise John Paul.

– Și cum vom ști ce completează?

– Pentru că voi pune programe de urmărire în toate computerele din sistem și softuri care să-i analizeze acțiunile și să-mi raporteze tot ce face. Nu va avea cum să-și facă un plan fără să trimită cuiva vreun e-mail.

– Pot să mă gândesc la o sută de moduri, dintre care unul ar fi să facă totul singur, fără să spună nimănui.

– Atunci va trebui să ne urmărească programul zilnic, nu? Sau altceva. Ceva care să dea de bănuț. Ceva ce aș putea să-i arăt lui Peter și să-l forțez să scape de băiatul ăsta.

– Deci calea de a scăpa de Bestie începe prin a ne picta ținte uriașe pe frunte.

– Nu e un plan minunat? zise John Paul, râzând de absurditatea ideii. Dar nu-mi vine în minte altul mai bun. Și nu e nici pe departe atât de prost ca al tău. Chiar crezi că poți *ucide* pe cineva?

– Ursoaica își apără puii, spuse Theresa.

– Ești de partea mea? Îmi promiți că nu-i pui vreun laxativ fatal în supă?

– O să văd cum e planul tău, când o să vii cu adevărat cu ceva care are șanse de reușită.

– O să alungăm Bestia de aici, zise John Paul. Într-un fel sau altul.

Acesta era planul – care, după cum știa și John Paul, nu era deloc un plan, întrucât Theresa nu-i promisese că renunță la tentativa ei de a deveni un asasin din umbră.

Problema apăru când el accesă programele care monitorizau folosirea computerelor de către Ahile, iar raportul spuse: „Niciun computer utilizat.“

Era absurd. John Paul știa că băiatul folosea computerul pentru că primise el însuși câteva mesaje – cereri nevinovate, dar care purtau numele de scenă pe care Peter i-l dăduse Bestiei.

Dar cu siguranță nu putea cere nimănui să-l ajute să-și dea seama de ce programele lui spion nu surprindeau intrările lui Ahile și nu-i citeau tastările. Ar fi circulat vorbe, și atunci John Paul n-ar mai fi fost o victimă atât de inocentă când complotul lui Ahile – oricare ar fi fost el – ar fi ieșit la lumină.

Chiar când îl văzu pe Ahile cu propriii ochi logându-se și trimițând un mesaj, raportul din acea seară – care afirma că monitorizarea tastaturii funcționa la calculatorul respectiv – continuă să nu arate nicio activitate a lui Ahile.

John Paul se gândi mult, încercând să-și imagineze cum s-ar putea sustrage Ahile softului său fără să se logheze măcar o dată.

Până când în cele din urmă îi veni ideea să-i pună softului său o nouă întrebare.

„Listează toate logările de azi de la acel computer“, ceru pupitrului său.

După câteva momente, veni raportul: „Nicio logare“.

Și niciuna nici de la computerele învecinate. Nici de la cele îndepărtate. Niciun fel de intrare, se pare, în întregul sistem al Hegemoniei.

Întrucât oamenii se logau tot timpul, inclusiv John Paul însuși, asemenea rezultat era imposibil.

Îl găsi pe Peter într-o întâlnire cu Ferreira, expertul brazilian în computere responsabil cu securitatea sistemului.

– Îmi pare rău că vă întrerup, zise, dar e chiar mai bine să spun ce am de spus când sunteți împreună.

Peter era iritat, dar răspunse destul de politicoasă:

– Dă-i drumul.

John Paul încercă să găsească o explicație mai blândă pentru tentativa sa de a pune la cale o operațiune de spionaj în interiorul rețelei de computere a Hegemoniei, dar nu reuși. Așa că spuse adevărul, că încerca să-l spioneze pe Ahile – dar nu spuse nimic despre ceea ce intenționa să facă apoi cu informațiile.

Când termină, Peter și Ferreira râdeau – amar, ironic, dar râdeau.

– Ce e amuzant?

– Tată, zise Peter. Nu ți-a trecut prin minte că și noi avem softuri în sistem care fac exact același lucru?

– Ce soft ați folosit? întrebă Ferreira.

John Paul îi spuse, iar Ferreira oftă.

– În mod normal, softul meu l-ar fi șters pe al lui, spuse. Dar tatăl tău are acces privilegiat în rețea. Atât de privilegiat încât programele mele detectiv l-au lăsat să treacă.

– Dar nici măcar nu te-au *informat*? întrebă Peter supărat.

– Al lui e suprapus, al meu face parte din sistemul de operare, zise Ferreira. Odată ce detectivul lui a

trecut de bariera inițială și s-a instalat în sistem, nu mai era nimic de raportat. Ambele programe fac același lucru, doar că la momente diferite în ciclul mașinii. Ele citesc apăsarea tastelor și transferă informația în sistemul de operare, care o transferă apoi în program. De asemenea, o transferă în propriul jurnal. Dar ambele programe *curăță buffer*-ul pentru ca o apăsare de tastă să nu fie citită de două ori.

Peter și John Paul făcură amândoi același gest – își duseră mâna la frunte, acoperindu-și ochii. Înțeleseseră imediat, bineînțeles.

Tastările erau procesate fie de programul detectiv al lui Ferreira, fie de al lui John Paul – dar niciodată de amândouă. Deci ambele jurnale nu ar fi arătat decât litere aleatorii, niciuna neajungând să aibă vreun sens. Niciuna nu ar fi arătat ca o logare – chiar dacă existau tot timpul logări în sistem.

– Putem combina jurnalele? întrebă John Paul. La urma urmelor, avem toate literele.

– Avem și alfabetul, zise Ferreira, iar dacă găsim ordinea corectă în care să aranjăm literele am putea scrie tot ceea ce s-a scris vreodată.

– Nu e chiar atât de rău, spuse Peter. Cel puțin literele sunt în ordine. N-ar trebui să fie atât de greu să le unim în ceva care să aibă sens.

– Dar va trebui să le unim *pe toate* ca să descoperim logările lui Ahile.

– Scrie un program, zise Peter. Unul care să găsească orice pare a fi o logare a lui, apoi imediat poți prelucra materialul urmând aceste posibilități.

– Să scriu un program, murmură Ferreira.

– Sau o fac eu. Nu am altceva de făcut.

„Sarcasmul n-o să-i facă pe oameni să te iubească, Peter“, își spuse John Paul în sinea lui.

Și iarăși, nu era nicio șansă, cu părinții pe care îi avea Peter, ca un asemenea sarcasm să nu-i vină ușor pe buze.

– O să le sortez, zise Ferreira.

– Îmi pare rău, rosti John Paul.

Ferreira doar oftă.

– „Nici măcar nu ți-a trecut prin minte că avem deja programe care să facă același lucru?”

– Vrei să spui că aveți programe-detectiv care să-mi dea mie rapoarte regulate despre ce scrie Ahile? Întrebă John Paul.

Hopa! Peter nu e singurul sarcastic. Dar cel puțin eu nu încerc să unific lumea.

– Tu nu ai niciun motiv să știi asta, spuse Peter.

E timpul să luăm taurul de coarne.

– Cred că Ahile plănuiește s-o omoare pe mama ta.

– Tată, zise Peter nervos. Nici măcar nu o cunoaște.

– Crezi că e posibil să nu fi aflat că a încercat să pătrundă în camera lui?

– Dar... s-o *ucidă*? Întrebă Ferreira.

– Ahile nu umblă cu jumătăți de măsură, zise John Paul. Și nimeni nu îi e mai credincios lui Peter ca ea.

– Nici chiar tu, tată? Întrebă Peter cu dulceață.

– Ea nu-ți vede greșelile, minți John Paul. Instinctul matern o orbește.

– Dar tu nu ai un asemenea handicap.

– Nu sunt mama ta.

– Detectivii mei ar fi trebuit oricum să se prindă, zise Ferreira. Numai eu sunt de vină. Sistemul nu ar fi trebuit să aibă o astfel de scăpare.

– Sistemele au întotdeauna așa ceva, spuse John Paul.

După ce plecă Ferreira, Peter spuse câteva cuvinte reci.

– Știu cum pot să am grijă de mama. Ia-o de aici. Duceți-vă într-o colonie, faceți ceva, numai *nu* mă mai protejați pe mine.

– Să te protejăm pe tine?

– Doar nu mă crezi așa de prost ca să cred povestea asta ridicolă cum că Ahile vrea s-o omoare *pe mama*?

– Ah! Tu ești singura persoană care merită ucisă.

– Sunt singurul a cărui moarte ar îndepărta un obstacol major din calea lui Ahile.

John Paul doar clătină din cap.

– Atunci, cine? întrebă Peter.

– Nimeni, Peter. Niciun suflet. Toată lumea e în siguranță, pentru că la urma urmelor Ahile a demonstrat că este un băiat perfect rațional care niciodată n-ar ucide pe cineva fără a avea în vedere un scop perfect rațional.

– Mă rog, bineînțeles că e un psihopat. N-am spus că nu e.

– Așa de mulți psihopați și atât de puține medicamente cu adevărat eficiente, zise John Paul pe când părăsea încăperea.

Seara când îi spuse Theresei, ea oftă:

– Deci a scăpat.

– O să punem totul cap la cap destul de curând, sunt sigur, zise John Paul.

– Nu, Johnny P. *Nu* suntem siguri că va fi în curând. Din câte știm, e deja prea târziu.

CONCEPEREA

To: Piatra%Rece@VinAnon.com

From: Altreilea%Partid@MysteriousEast.org

Re: Categorie supă nu e rece

Nu știu cine ești, nu știu ce înseamnă mesajul. El se află în China. Am fost acolo ca turist, plimbându-mă pe străzile publice. Mi-a dat o hârtie împăturită și mi-a cerut să postez un mesaj pe acest site, cu subiectul de mai sus. Așa că iată mesajul:

„El crede că eu i-am spus unde va fi Caligula, dar n-am făcut-o.”

Sper că pentru tine asta să însemne ceva și o să înțelegi, căci părea foarte tulburat. Cât despre mine, nu știu cine sunt, nu știe nici el, și îmi place așa.

– Nu e același oraș, zise Bean.

– Bineînțeles că nu, răspunse Petra. Ești tu mai înalt.

Era prima revenire a lui Bean în Rotterdam de când îl părăsise, un copil mic plecând în spațiu să învețe să devină soldat. În toate plimbările cu sora Carlotta de

după război, ea nu sugerase niciodată să vină aici, iar el nu se gândise niciodată la asta.

Dar aici se afla Volescu – avusese tupeul să se stabilească în orașul în care fusese arestat. Acum, desigur, nu-și mai numea munca cercetare – deși fusese ilegală timp de mulți ani, alți oameni de știință o continuaseră în liniște, iar când, după război, fuseseră în stare să publice din nou, lăsaseră în urmă toate realizările lui Volescu.

Birourile sale, într-o clădire veche, dar frumoasă din inima orașului, aveau o firmă modestă, în Esențială: **SERVICII SIGURE DE REPRODUCERE.**

– Sigure, zise Petra. Un nume ciudat, având în vedere câți copii a ucis.

– Nu copii, spuse Bean cu blândețe. A pus capăt unor experimente ilegale, dar legal niciun copil nu a fost vreodată implicat.

– Asta chiar îți taie aripile, nu-i așa?

– Te uiți prea mult la filme. Ai început să prinzi argoul american.

– Ce altceva să fac, dacă tu îți petreci tot timpul on-line, salvând lumea?

– Eu sunt pe cale să-mi întâlnesc creatorul, zise Bean, iar tu te plângi că-mi petrec prea mult timp cu acțiuni pur altruiste.

– Nu e creatorul tău.

– Atunci cine să fie? Părinții mei biologici? Ei l-au creat pe Nikolai. Eu n-am fost decât o rămășiță într-un frigider.

– Mă refeream la Dumnezeu, zise Petra.

– Știu asta, zâmbi Bean. Dar eu nu mă pot împiedica să nu mă gândesc că exist pentru că Dumnezeu a clipit. Dacă ar fi fost mai atent, nu s-ar fi întâmplat niciodată.

– Nu mă îmboldi pe mine cu religia. Nu intru în joc.

– Tu ai început.

– Nu sunt sora Carlotta.

– Dacă erai, nu m-aș fi putut căsători cu tine. Asta a fost alegerea ta? Eu sau călugăria?

Petra râse și îl bătu pe spate. Nu prea era o lovitură, mai mult un pretext să-l atingă. Să-și dovedească sieși că îi aparținea, că îl putea atinge oricând voia, și asta era în regulă. Chiar și în fața lui Dumnezeu, căci acum erau căsătoriți legal. O necesitate înaintea fertilizării in vitro, pentru a nu se pune problema paternității sau a deținerii în comun a embrionilor.

O necesitate, dar și ceea ce își dorea ea.

Când începuse să-și dorească asta? În Școala de Luptă, dacă ar fi întrebat-o cineva cu cine s-ar fi căsătorit în cele din urmă, ar fi răspuns, „cu un prost, fiindcă nimeni cât de cât deștept nu m-ar vrea“, iar dacă ar fi fost silită, și dacă ar fi avut încredere că pe cel care întreba nu-l va lua gura pe dinainte, ar fi spus: „Blândul Dink.“ El fusese cel mai apropiat prieten al ei în Școala de Luptă.

Dink era olandez, însă nu se afla în Olanda în acele zile. Olanda nu avea armată. Dink fusese împrumutat Angliei, ca un fel de fotbalist de top, și coopera la planul comun anglo-american, lucru care era o irosire a talentului său deoarece niciuna din părți nu avea nici cea mai mică dorință să se implice în furtuna care tulbura restul lumii.

Ea nici măcar nu-i regreta absența. Încă ținea la el, avea amintiri plăcute despre el – poate chiar îl iubea, într-un fel mai degrabă platonice. Dar după Școala de Luptă, în care el fusese un rebel ce provocase curajos sistemul, refuzând comanda unei armate în sala de lupte și alăturându-i-se ei să-l ajute pe Ender în lupta contra profesorilor – după Școala de Luptă lucraseră

împreună aproape tot timpul, și probabil ajunseseră să se cunoască unul pe altul mult prea bine. Imaginea de rebel dispăruse și el se dovedise un comandant strălucitor, dar obraznic. Iar când ea se făcuse de rușine în fața lui Dink, când fusese doborâtă de oboseală în cursul unui joc care se dovedise a fi real, aceasta devenise o barieră între ea și ceilalți, dar între ea și Dink se transformase într-un zid de netrecut.

Chiar și când echipa lui Ender fusese răpită și închisă în Rusia, ea și Dink pălăvrăgiseră unul cu altul ca în vremurile de demult, dar nu simțise nicio scânteie.

În tot acest timp ar fi răs dacă cineva i-ar fi sugerat că se va îndrăgosti de Bean, și după mai puțin de trei ani se vor căsători. Pentru că, dacă Dink fusese cel mai probabil candidat la inima ei în Școala de Luptă, Bean avea cele mai puține șanse. Da, îl ajutase puțin, așa cum îl ajutase și pe Ender la început, dar fusese un fel de ajutor ocrotitor, întinderea unei mâini unui inferior.

La Școala de Comandă ajunsesese să-l respecte pe Bean, să înțeleagă câte ceva din felul lui de a lupta, faptul că niciodată nu făcea nimic pentru a câștiga aprobarea celorlalți, dar întotdeauna făcea tot posibilul să-și ajute prietenii. Ajunse să-l perceapă ca pe cel mai profund altruist și mai loial om pe care îl văzuse vreodată – chiar dacă el nu vedea în sine aceste trăsături, ci găsea întotdeauna un motiv pentru care tot ceea ce făcea să fie în întregime în beneficiul său.

Când Bean rămăsese singurul care nu fusese răpit, știu imediat că el va încerca totul ca să-i salveze. Ceilalți vorbeau despre contactarea lui, dar renunțară imediat când auziră că fusese ucis. Petra nu crezu acest lucru. Știa că Ahile nu l-ar fi putut ucide așa de ușor. Și știa că el va găsi o cale s-o elibereze.

Și așa făcuse.

Nu-l iubea pentru că o salvase. Îl iubea pentru că, în timpul lunilor de captivitate, fiind constant nevoită să suporte prezența apăsătoare a lui Ahile cu lăcomia amenințării cu moartea împletită cu dorința lui de a o posedea, Bean era visul ei de libertate. Când își imagina viața în afara captivității, se gândea la o viață cu el. Nu ca soț și soție, ci pur și simplu: „Când voi fi liberă, vom găsi o cale să luptăm cu Ahile. Vom găsi. Noi.“ Iar „noi“ însemna întotdeauna ea și Bean.

Apoi află despre diferența lui genetică. Despre moartea care îl aștepta din cauza creșterii peste capacitatea de susținere a trupului său. Și știu imediat că voia să-i poarte copiii. Nu pentru că ar fi vrut să aibă copii care să sufere vreo năpastă bizară, efemeride sclipitor de inteligente, fluturi trăind în lumina soarelui doar o zi, ci pentru că nu voia ca viața lui Bean să nu lase niciun urmaș. Nu ar fi suportat să-l piardă și-și dorea cu disperare ceva de la el care să-i rămână când el nu va mai fi.

N-ar fi putut niciodată să-i explice asta. Abia își putea explica ei înseși.

Dar într-un fel oarecare lucrurile decurseseră mai bine decât ar fi sperat ea. Întâlnirea lui cu Anton îl convinsese mult mai repede decât ar fi considerat că e posibil.

O făcu să creadă că și el, chiar fără să-și dea seama, ajunsese s-o iubească. Așa cum ea dorea ca el să continue să trăiască prin copiii lui, el voia acum ca ea să fie mama care să aibă grijă de ei după moartea lui.

Dacă asta nu era dragoste, ar fi trebuit să fie.

Se căsătoriră în Spania, avându-i ca martori pe Anton și pe noua sa soție. Fusesse riscant să rămână acolo atât de mult, deși se străduiseră să îndepărteze pericolul plecând frecvent cu toate bagajele, apoi întorcându-se

să stea de fiecare dată într-un oraș diferit. Orașul lor favorit era Barcelona, un tărâm de vis cu clădiri care păreau toate proiectate de Gaudi – sau, poate, se născuseră din visele lui Gaudi. Se căsătoriră în catedrala Sagrada Familia, una dintre puținele construcții originale ale lui Gaudi încă în picioare și al cărei nume o făcea perfectă pentru o căsătorie. Desigur, „sagrada familia“ se referea oficial la sfânta familie a lui Iisus. Dar asta nu însemna că nu se putea aplica tuturor familiilor. În plus, oare copiii ei nu urmau să fie concepuți imaculat?

Luna de miere, atât cât fu ea – o săptămână împreună, plimbându-se de la o insulă la alta în Baleare, bucurându-se de Marea Mediterană și briza africană – tot fu cu o săptămână mai lungă decât speraseră. După ce cunoscuse caracterul lui Bean atât de bine cât putea o persoană să ajungă să o cunoască pe alta, Petra era mai degrabă timidă în tentativele de a-i cunoaște trupul și de a-l lăsa pe el să-l cunoască pe al ei. Dar aici îi ajută Darwin, căci pasiunea care face speciile să supraviețuiască îi ajută să-și ierte reciproc jena, stângăcia, ignoranța și patima.

Ea lua deja pilule care să-i regularizeze ovulația și alte pilule care să stimuleze cât mai multe ovule posibil să ajungă la maturitate. Nu exista nicio posibilitate să conceapă un copil în mod natural înainte de a începe procesul de fertilizare *in vitro*. Dar ea își dorea totuși asta și de două ori se trezi din vise în care un doctor amabil le spunea: „Îmi pare rău, nu putem implanta embrionii pentru că deja ești însărcinată.“

Dar refuză să se lase tulburată. Va avea destul de curând copilul lui.

Acum se aflau în Rotterdam, gata să treacă la treabă. Căutând nu pe doctorul amabil din visele ei, ci pe

criminalul în serie care cruțase viața lui Bean numai dintr-o întâmplare, pentru a le oferi un copil care să nu moară uriaș la vârsta de douăzeci de ani.

– Dacă mai așteptăm mult, zise Bean, vor închide birourile.

– Ba nu. Volescu ar aștepta toată noaptea ca să te vadă. Ești experimentul lui, care a reușit în ciuda lașității sale.

– Credeam că a fost reușita mea, nu a lui.

Ea se lipi de brațul lui.

– A fost reușita mea, spuse.

– A ta? Cum asta?

– Așa se pare. Eu m-am ales cu toate premiile.

– Dacă ai fi spus asemenea lucruri în Școala de Luptă, ai fi fost de râsul tuturor armatelor.

– Asta pentru că armatele erau compuse din copii preadolescenți. Adulții nu consideră asemenea lucruri jenante.

– Ba de fapt așa le consideră, zise Bean. Doar în scurta perioadă a adolescenței remarcile extravagant de romantice sunt luate drept poezie.

– La fel și forța hormonilor despre care știm cu siguranță că este cauza sentimentelor noastre, și totuși avem sentimente.

– Hai să nu intrăm, zise Bean. Să ne întoarcem la han și să mai avem niște sentimente.

Ea îl sărută.

– Hai să intrăm și să facem un copil.

– Să încercăm, sublinie Bean. Pentru că n-o să te las să ai unul cu Cheia lui Anton declanșată.

– Știu.

– Și mi-ai promis că embrionii cu Cheia lui Anton vor fi toți eliminați.

– Bineînțeles, zise ea.

Asta îl mulțumi, deși ea era sigură că ar fi observat că de fapt nu spusese niciodată cuvintele. Sau poate o făcuse, inconștient, și de aceea continua s-o întrebe.

Era ipocrit și necinstit din partea ei, bineînțeles, și uneori aproape că se simțea prost din cauza asta, dar ceea ce se va întâmpla după moartea lui nu mai era treaba lui.

– Bine atunci, zise el.

– Bine, răspunse ea. E timpul să mergem să ne întâlnim cu ucigașul de copii.

– Presupun că n-o să-i spunem așa în față totuși, nu?

– De când îți faci tu griji în legătură cu bunele maniere?

Volescu era o nevăstuică, exact așa cum își închipuise Petra. Era strict profesionist, jucând rolul omului de știință, dar Petra știa bine ce se ascunde în spatele măștii. Vedea cum acesta nu-și putea lua ochii de la Bean, măsurătorile mentale pe care le făcea. Ar fi vrut să facă vreo remarcă acidă despre faptul că închisoarea părea să-i fi priit, luase puțin în greutate, ar fi avut nevoie s-o dea jos... dar omul trebuia să le aleagă copilul și nu avea niciun rost să-l irite.

– N-am putut să cred că urmează să te întâlnesc, zise Volescu. Am aflat de la călugărița care m-a vizitat că unul dintre voi a supraviețuit, și m-am bucurat. Pe atunci eram deja în închisoare, singurul lucru pe care distrugerea probelor intenționase să-l împiedice. Așa că la urma urmelor n-a fost necesar să le distrug. Aș fi vrut să n-o fi făcut. Apoi a venit ea să-mi spună că cel pierdut trăia. A fost singura rază de speranță într-o lungă noapte de disperare. Și acum, iată-te.

Din nou îl studie pe Bean din creștet până-n tălpi.

– Da, zise Bean, iată-mă, și sunt foarte înalt pentru vârsta mea, așa cum se pare că tot verifici.

– Iartă-mă. Știu că ai venit aici cu alte treburi. Treburi foarte importante.

– Ești convins că testul pentru Cheia lui Anton este absolut sigur și nondistructiv ?

– Tu ești, nu-i așa ? Ești ceea ce ești, da ? Nu am fi păstrat pe nimeni care să nu aibă gena. Avem un test sigur, de încredere.

– Toți embrionii clonați au fost aduși la viață, zise Bean. A funcționat la absolut toți ?

– Mă pricepeam foarte bine să plantez viruși pe atunci. Un talent care nici chiar acum nu e prea căutat în procedurile pe oameni, fiindcă modificările genetice încă sunt ilegale.

Chicoti, căci știau cu toții că în diverse locuri din lume prelucrarea copiilor era o afacere înfloritoare, iar talentul la modificarea genelor era mai cerut ca oricând. Aproape cu siguranță aceasta era adevărata afacere a lui Volescu, iar Olanda era unul din locurile cele mai sigure în care o putea practica.

Dar Petra, pe măsură ce îl asculta, se simțea din ce în ce mai puțin în largul său. Volescu mințea tot timpul. Schimbările în comportamentul lui erau vagi, dar după ce petrecuse luni fiind atentă la cele mai slabe nuanțe în purtarea lui Ahile, pur și simplu în scopul de a supraviețui, devenise o observatoare foarte precisă a celorlalți oameni. Existau semne de înșelăciune. Un discurs energic, peste măsură de ritmat, prea jovial. Ochii care mereu îi evitau pe ai ei. Măinile care atingeau încontinuu hainele, creionul.

Oare care era minciuna ?

Imediat răspunsul deveni evident.

Nu exista niciun test. Pe când îl crease pe Bean, Volescu pur și simplu introdusese virușii purtători care trebuiau să modifice celulele embrionilor, apoi așteptase

să vadă dacă supraviețuia vreun embrion, și care dintre supraviețuitori fusese modificat cu succes. Se întâmplase ca toți să supraviețuiască. Dar nu toți aveau în mod necesar Cheia lui Anton.

Poate acesta era motivul pentru care, din două duzini de copii, numai Bean scăpase.

Poate că Bean fusese singurul în care modificarea avusese succes. Singurul care avea Cheia lui Anton. Singurul care era atât de prematur inteligent încât fusese capabil, la vârsta de un an, să-și dea seama de existența pericolului, să coboare din patul lui, să se ascundă în rezervorul toaletei și astfel să rămână în viață.

Asta trebuia să fie minciuna lui Volescu. Poate de atunci realizase un test, dar era puțin probabil. De ce să-și fi imaginat că are nevoie de el? Dar spusese că avea un asemenea test și deci putea... ce putea?

Să-și înceapă din nou experimentele. Să le ia embrionii rămași și în loc să-i distrugă pe cei cu Cheia lui Anton, să-i păstreze, să-i crească și să-i studieze. De data asta n-ar mai fi fost doar unul din două duzini care să aibă inteligența sporită și timpul de viață scurtat. De data asta șansele genetice erau de jumătate—jumătate embrioni cu Cheia lui Anton față de ceilalți.

Acum Petra trebuia să ia o decizie. Dacă ar fi spus cu voce tare lucrul de care în sinea ei era atât de sigură, Bean probabil și-ar fi dat seama că ea avea dreptate și întreaga înțelegere ar fi căzut. Dacă Volescu nu avea cum să facă testul, cu siguranță nimeni altcineva nu putea. Bean ar fi refuzat să mai aibă copii.

Deci dacă voia un copil al lui Bean, Volescu trebuia să fie cel care s-o ajute, nu pentru că ar fi avut un test pentru Cheia lui Anton, ci pentru că Bean credea că are.

Dar ce s-ar fi întâmplat cu ceilalți embrioni? Și ei ar fi fost copiii ei, și ar fi crescuți ca sclavi, subiecții experimentelor unui astfel de om complet lipsit de morală.

– Știți desigur, zise Petra, că nu dumneavoastră veți face implantarea.

Deoarece Bean nu auzise niciodată de o asemenea sugestie, fu fără îndoială surprins – dar, fiind Bean, nu arătă nimic, ci zâmbi ușor ca să dea de înțeles că ea vorbea în numele amândurora. Câtă încredere. Ea nici măcar nu se simți vinovată fiindcă el avea atâta încredere în ea într-un moment în care ea se străduia atât de mult să-l înșele. Poate că ea nu făcea ceea ce credea el că vrea, dar știa că face ceea ce își dorea cu adevărat în adâncul genelor lui.

Oricum Volescu își arată surpriza.

– Dar... cum adică?

– Îmi pare rău, zise Petra, vom sta cu dumneavoastră pe tot parcursul procesului de fertilizare și vom supraveghea ca fiecare embrion să fie dus la Spitalul pentru Femei, unde vor sta sub paza spitalului până are loc implantarea.

Volescu se făcu roșu la față.

– Mă acuzați de ceva?

– Că sunteți omul care v-ați dovedit a fi.

– Mi-am plătit datoria cu mulți ani în urmă.

Acum Bean înțelese – cel puțin atât cât să i se alăture Petrei, cu un glas la fel de lejer și vesel ca al ei.

– Nu ne îndoim de asta, dar desigur vrem să ne asigurăm că nu mai există embrioni cu Cheia lui Anton care să provoace surprize neplăcute într-o încăpere plină cu copii, așa cum am făcut eu cândva.

Volescu se ridică.

– Interviuul s-a terminat.

Inima Petrei se opri. N-ar fi trebuit să spună așa ceva. Nu va avea loc nicio implantare, iar Bean va descoperi...

– Deci trecem la extracția ovulelor? întrebă Bean. Presupun că e momentul potrivit. Din acest motiv am fixat întâlnirea azi.

Volescu îl privi aspru.

– După ce m-ați insultat?

– Haideți, doctore. Luați ovulele de la ea, apoi îmi fac și eu donația. Așa fac somonii. Deși aș vrea să trec peste partea cu înotatul contra curentului, dacă se poate.

Volescu îl privi lung, apoi zâmbi cu zâmbetul lui subțire.

– Nepotelul meu vitreg Julian are simțul umorului.

Petra așteptă, străduindu-se să respire, categoric nemandorindu-și să vorbească, deși prin cap îi treceau mii de cuvinte.

– Bine, în regulă, bineînțeles că vă puteți proteja cum vreți ovulele fertilizate. Vă înțeleg... lipsa de încredere. Chiar dacă o consider deplasată.

– În timp ce dumneata și Petra faceți ceea ce trebuie să faceți, zise Bean, voi chema câțiva curieri de la centrul de fertilizare al Spitalului pentru Femei să vină să aștepte embrionii și apoi să-i ducă să-i înghețe.

– Durează ore până să ajungem în stadiul ăsta, spuse Volescu.

– Ne permitem să vă plătim timpul pierdut, zise Petra. Și nu vrem să existe vreo posibilitate de greșală sau întârziere.

– Va trebui să am din nou acces la embrioni timp de câteva ore, spuse Volescu. Pentru a-i separa și a-i testa.

– În prezența noastră. Și a specialistului care îl va implanta pe primul.

– Desigur, zise Volescu cu un zâmbet subțire. Îi voi sorta pentru voi și îi voi elimina...

– Îi vom separa și-i vom distruge pe cei care au Cheia lui Anton, sublinie Bean.

– Se înțelege de la sine, zise Volescu înțepat.

„Urăște regulile pe care i le-am impus“, gândi Petra. Putea vedea asta în ochii lui, în ciuda purtării calme. Era furios. Era chiar... jenat, da. Ei bine, dacă asta probabil înseamnă ceva apropiat de a-i fi rușine, e un lucru bun pentru el.

În timp ce Petra era examinată de medicul care urma să facă implantarea, Bean căută să angajeze un serviciu de securitate. Un gardian care să stea de pază ziua și noaptea la „creșa“ de embrioni, așa cum o numea cu simpatie personalul spitalului.

– Fiindcă tu ai început să fii paranoică, îi spuse Bean Petrei, nu am altă alegere decât să devin mai paranoic decât tine.

Era de fapt o ușurare. Pe parcursul zilelor dinainte ca embrionii să fie gata pentru implantare, în timp ce Volescu fără îndoială că încerca din răspuțeri să nască o procedură nondistructivă despre care să pretindă că era un test genetic, Petra fusese bucuroasă că nu era nevoită să stea în spital să supravegheze personal embrionii tot timpul.

Asta îi dădu o șansă de a explora orașul copilăriei lui Bean. Însă Bean părea hotărât să viziteze numai punctele turistice și apoi să se întoarcă la computer. Ea știa că, dacă stătea atât de mult timp în același oraș devenea nervos, în special fiindcă pentru prima dată o altă persoană, în care ei nu aveau încredere, știa unde se aflau. Era puțin probabil ca Volescu să-l cunoască pe vreunul dintre dușmanii lor. Dar Bean insista să schimbe în fiecare zi hotelul și să meargă pe jos departe de hotelul lor ca să cheme un taxi, astfel încât dușmanul să nu le poate întinde ușor capcane.

Însă el nu evita doar dușmanii. Evita și trecutul lui în acest oraș. Petra studie o hartă a orașului și descoperi zona pe care Bean o ocolea în mod evident. A doua zi dimineață, după ce Bean alesese primul taxi al zilei, se aplecă și-i indică șoferului direcția.

Lui Bean îi luă doar câteva clipe să-și dea seama încotro se îndreaptă mașina. Petra îl simți încordându-se. Dar nu refuză să meargă și nici nu se plânse că fusese obligat de ea. Cum ar fi putut? Ar fi însemnat să admită că evita locurile pe care le cunoscuse în copilărie. O confesiune a fricii și suferinței.

Totuși, ea nu avea de gând să-l lase să-și petreacă ziua în tăcere.

– Îmi amintesc poveștile pe care mi le-ai spus, zise ea blând. Nu au fost prea multe, dar am vrut să văd cu ochii mei. Sper că nu e prea dureros pentru tine. Și chiar dacă e, sper să faci față. Pentru că într-o zi voi vrea să le povestesc copiilor noștri despre tatăl lor. Și cum să spun poveștile dacă nu știu unde au avut loc?

După o pauză extrem de scurtă, Bean aprobă din cap.

Coborâră din taxi și o duse pe străzile copilăriei lui, și acum la fel de părăginite și murdare.

– S-au schimbat foarte puțin, zise Bean. Cu o mică diferență. Nu mai există miile de copii abandonați. Se pare că cineva a găsit resurse să se ocupe de orfani.

Ea continuă să pună întrebări, fiind foarte atentă la răspunsuri, și în cele din urmă el înțelese cât era ea de serioasă, cât de mult însemna asta pentru ea. Bean o conduse spre străzile lăturalnice.

– Trăiam prin ganguri, explică el. În umbră. Ca un vultur, așteptând să moară câte ceva. Trebuia să mă uit după resturile pe care ceilalți copii nu le vedeau. Lucruri aruncate noaptea sau căzute din lăzile de gunoi. Orice ar fi putut conține câteva calorii.

Merse până la un tomberon și-și lăsă mâna pe el.

– Ăsta mi-a salvat viața. Era aici un restaurant, unde e acum magazinul de muzică. Cred că angajatul care arunca gunoiul știa că eu pândesc. Scotea întotdeauna cea mai mare parte din resturile de la mese după-amiaza, pe lumină. Copiii mai mari luau totul. Apoi resturile de la masa de seara le arunca dimineța, tot pe lumină, iar copiii ceilalți luau și de data asta totul. Dar de obicei ieșea și o dată pe întuneric. Ca să fumeze exact aici, lângă lada de gunoi. După ce fuma pe întuneric, găseam câte o bucată de ceva, chiar aici.

Bean puse mâna pe marginea îngustă a ramei care permitea camionului de gunoi să ridice tomberonul.

– O masă așa de mică, zise Petra.

– Trebuie să fi fost și el un supraviețuitor al străzii, pentru că niciodată nu lăsa ceva prea mare ca să atragă atenția. Întotdeauna era ceva ce puteam să bag în gură dintr-odată, deci nimeni nu m-a văzut vreodată ținând mâncare în mână. Fără el aș fi murit. A durat câteva luni, apoi s-a oprit – probabil și-a pierdut slujba sau a plecat în altă parte – iar eu habar n-am cine era. Dar m-a ținut în viață.

– Ce frumos să crezi că o astfel de persoană ar putea proveni de pe stradă, zise Petra.

– Da, mă rog, acum îmi dau seama, spuse Bean. Dar pe atunci nu mă gândeam deloc la astfel de lucruri. Eram... concentrat. Știam că o face intenționat, dar nu-mi dădeam osteneala să-mi imaginez de ce, decât ca să elimin posibilitatea că ar putea fi o capcană sau că ar pune droguri sau otravă.

– Cum ai eliminat posibilitatea asta?

– Am mâncat primul lucru pe care l-a pus acolo și n-am murit, nici nu m-am prăbușit, ca să mă trezesc apoi prin vreun bordel pentru pedofili.

– Aveau așa ceva?

– Circulau zvonuri că asta păteau copiii care dispăreau de pe stradă. Împreună cu zvonurile că ar fi fost făcuți fripturi picante în partea orașului locuită de imigranți. Asta nu credeam.

Ea îi cuprinse pieptul cu brațele.

– Oh, Bean, ce loc de iad!

– Și Ahile vine de aici, zise el.

– El nu a fost niciodată așa de mic ca tine.

– Dar era infirm. Piciorul ăla. Trebuia să fie inteligent ca să supraviețuiască. Trebuia să-i împiedice pe toți ceilalți să-l strivească din simplul motiv că puteau. Chestia asta, cum că trebuie să elimine pe oricine îl vede vulnerabil – poate că pentru el e un mecanism de supraviețuire, în aceste circumstanțe.

– Ești atât de creștin! Atât de milos!

– Că tot veni vorba, zise Bean, presupun că vei crește copilul în credința catolică armeană, nu-i așa?

– Sora Carlotta ar fi fost fericită, nu crezi?

– Ea ar fi fost fericită indiferent ce aș fi făcut eu. Dumnezeu a făcut-o să se bucure. Și acum cred că e fericită. Așa a fost mereu.

– O faci să pară oarecum debilă mintal.

– Da. Era incapabilă să fie rea. Un defect serios.

– Mă întreb dacă există un test genetic pentru asta, zise Petra.

Apoi regretă imediat. Ultimul lucru pe care l-ar fi vrut era să-l facă pe Bean să se gândească prea mult la testele genetice și să-și dea seama de ceea ce ei îi părea atât de evident, că Volescu nu avea niciun test.

Vizitară și alte locuri, iar Bean îi povesti din ce în ce mai multe. Aici, Poke obișnuia să ascundă o rezervă de hrană ca să-i recompenseze pe copiii care se descurcau bine. Aici s-a așezat prima oară sora Carlotta ca să ne

învețe să citim. Țsta era cel mai bun loc de dormit în timpul iernii, până când ne-au descoperit niște copii mai mari și ne-au dat afară.

– Aici, Poke a stat deasupra lui Ahile cu un bloc de zgură în mâini, spuse Bean, gata să-i fărâme creierii.

– Dacă ar fi făcut-o, zise Petra.

– Era o ființă prea bună. Nu-și putea imagina ce rău zace în el. Nici eu n-am putut, până când nu l-am văzut întins acolo, și cum erau ochii lui când privea blocul de zgură. Niciodată n-am văzut atâta ură. Atâta tot – nici urmă de teamă. Atunci am văzut în ochii lui moartea ei. I-am spus că trebuie s-o facă. Să-l omoare. Ea n-a putut. Dar s-a întâmplat exact așa cum am avertizat-o eu. Dacă îl lași să trăiască, te va ucide. Așa am spus, și așa a fost.

– Unde e? întrebă Petra. Locul unde a ucis-o Ahile? Poți să mă duci acolo?

El se gândi câteva clipe, apoi o conduse spre râu, printre docuri. Găsiră un loc gol pe unde puteau vedea printre bărci, vapoare și barje până unde marele Rin își croia drum în Marea Nordului.

– Ce loc plin de putere, zise Petra.

– Ce vrei să spui?

– E... râul e atât de puternic. Și totuși, oamenii au fost în stare să construiască toate astea pe malurile lui. Portul ăsta. Natura e puternică, dar mintea omului e și mai puternică.

– Cu excepția cazurilor când nu e, zise Bean.

– I-a dat trupul râului, nu-i așa?

– Da, a aruncat-o în apă.

– Dar cum a văzut Ahile ceea ce a făcut. A dat-o apei. Poate a considerat asta un gest romantic.

– A strangulat-o, spuse Bean. Nu-mi pasă ce a gândit în timp ce făcea asta sau după. A sărutat-o și apoi a strangulat-o.

– Sper că nu ai fost martor la crimă! zise Petra.

Ar fi fost cumplit dacă Bean ar fi păstrat în minte o asemenea imagine în toți acești ani.

– Am văzut sărutul. Am fost prea prost și prea egoist ca să înțeleg ce înseamnă.

Petra își aminti propriul sărut cu Ahile și se cutremură.

– Ai crezut ceea ce ar fi crezut oricine. Că sărutul lui înseamnă ceea ce înseamnă al meu.

Și îl sărută.

El îi întoarse sărutul. Cu lăcomie.

Dar când sărutul se termină, deveni din nou gânditor.

– Aș vrea să schimb totul, tot ce am făcut de atunci cu viața mea, zise Bean, doar să pot să mă întorc și să o salvez.

– Ce, crezi că ai fi putut să te lupți cu el? Ai uitat ce mic erai pe atunci?

– Dacă aș fi fost aici, dacă ar fi știut că văd, n-ar fi făcut-o. Ahile nu riscă niciodată să fie descoperit dacă poate împiedica asta.

– Sau ar fi putut să te omoare și pe tine.

– Nu ne putea omorî pe amândoi odată. Nu cu piciorul olog. Pe oricare l-ar fi atacat, celălalt ar fi țipat că se petrece o crimă și ar fi adus ajutoare.

– Sau l-ar fi lovit în cap cu un bloc de zgură.

– Da, bine, Poke ar fi putut face asta, dar eu nu-l puteam ridica mai sus de capul lui. Și nu cred că, dacă-i scăpam o piatră pe picior, aș fi realizat ceva.

Mai rămaseră un timp la docuri, apoi se întoarseră la spital.

Gardianul era la datorie. Totul era în regulă în lume.

Totul. Bean se întorsese la locurile copilăriei lui și nu plânsese prea mult, nu fugise, nu zburase spre un loc mai sigur.

Sau cel puțin așa crezu ea, până când părăsiră spitalul, se întoarseră la hotel, iar el se întinse pe pat gâfâind. Petra își dădu seama că plângea. Suspine profunde, uscate, care îi scuturau tot corpul. Se întinse lângă el și-l țină în brațe până adormi.

Falsul lui Volescu era atât de bun, încât pentru câteva clipe Petra se întreabă dacă nu cumva putea cu adevărat să testeze embrionii. Dar nu, era simplă gargară – era pur și simplu suficient de inteligent, de om de știință, să găsească ceva destul de realist ca să păcălească oamenii inteligenți ca ei, și chiar pe doctorul pe care îl aduseseră cu ei. Trebuise să-l facă să semene cu testele pe care doctorii le făceau pentru a descoperi sexul unui copil sau defectele genetice majore.

Sau doctorul știuse perfect că era o păcăleală, dar nu spusese nimic fiindcă toți cei care aranjau copiii jucau același joc, prefăcându-se că de fapt caută defecte care nu pot fi descoperite, știind că atunci când va fi descoperit falsul părinții vor fi deja asigurați că au copilul – iar dacă nu, cum ar fi putut să dea pe cineva în judecată pentru că ei urmaseră o procedură ilegală ca alegerea talentului athletic sau a intelectului? Poate că toți acești fabricanți de copii erau falsificatori.

Singurul motiv pentru care Petra nu se lăsă amăgită fu că ea nu urmărise procedura, ci îl urmărise pe Volescu, iar la sfârșit își dădu seama că era mult prea relaxat. Știa că orice ar fi făcut el, nu avea mare importanță. Nu exista nicio miză. Testul nu însemna nimic.

Erau nouă embrioni. Pretinse că la trei dintre ei identificase Cheia lui Anton. Încercă să înmâneze containerul unuia dintre asistenți pentru a fi distrus, dar Bean insistă să fie dați în acest scop doctorului lor.

– Nu vreau ca vreunul dintre acești embrioni să ajungă în mod accidental un copil, zise Bean zâmbind.

Dar pentru Petra ei erau deja copii, și suferi când îl văzu pe Bean supraveghind răsturnarea celor trei embrioni în chiuvetă, apoi curățarea containerelor pentru a se asigura că embrionul nu reușise să se aciuzeze în vreo picătură rămasă.

„E doar imaginația mea“, își zise Petra. Din câte știa, containerele pe care le vărsase el nici nu conținuseră vreodată embrioni. De ce să fi vrut Volescu să sacrifice pe vreunul dintre ei, când tot ce avea de făcut era să mintă, spunând că în cele trei fuseseră embrioni care aveau Cheia lui Anton?

Așa că, autoconvingându-se că niciun copil de-al ei nu suferise niciun rău, îi mulțumi lui Volescu pentru ajutor și așteptă ca el să iasă înainte de a face orice altceva. Volescu nu scoase nimic altceva din cameră în afară de ceea ce adusese.

Apoi Bean și Petra supravegheară împreună cum cei șase embrioni rămași fură congelați, containerele sigilate și asigurate împotriva unei eventuale falsificări.

În dimineața implantării se treziră amândoi aproape cu prima rază de lumină, prea emoționați, prea nervoși ca să mai doarmă. Ea rămase în pat citind, încercând să se calmeze; el se așeză la masa din camera de hotel, citind e-mailurile, navigând pe net.

Dar evident mintea îi era la procedurile din acea dimineață.

– Va fi scump, zise. Să păstrăm paza la cei pe care nu îi implantăm.

Știa la ce vrea să ajungă.

– Știi că trebuie să-i păstrăm congelați până aflăm dacă primul implant a reușit. Nu merge întotdeauna din prima.

Bean aprobă.

– Dar să știi că nu sunt idiot. Știu perfect că tu vrei să păstrăm toți embrionii și să-i implantăm unul câte unul până când vom avea cât de mulți copii putem.

– Bineînțeles, zise Petra. Dacă primul născut va fi un nesuferit ca Peter Wiggin?

– Imposibil. Cum ar putea un copil al meu să fie altfel decât un dulce?

– E de necrezut, știu. Și totuși, m-am gândit la asta.

– Deci paza trebuie să continue ani de zile.

– De ce? întrebă Petra. Nimeni nu-i vrea pe copiii rămași. I-am distrus pe cei cu Cheia lui Anton.

– Știm asta. Dar tot sunt copiii a doi membri ai echipei lui Ender. Chiar și fără talentul meu special, tot merită să fie răpiți.

– Dar nu vor fi valoroși decât peste ani de zile, spuse Petra.

– Nu chiar atât de mulți ani. Ce vârstă avem noi? Chiar și acum? Există o mulțime de oameni care doresc să ia copii și să investească nu foarte mulți ani ca să-i antreneze și să-i pună la treabă. Să joace jocuri și să câștige războaie.

– N-o să accept niciodată ca vreunul să se apropie de pregătirea militară.

– N-o să-i putem opri, zise Bean.

– Avem destui bani mulțumită pensiilor pe care Graff le-a obținut pentru noi. O să mă asigur că sunt bine supravegheați.

– Nu, voiam să spun că n-o să-i putem opri pe copii. Să nu caute serviciul militar.

Avea dreptate, desigur. Testele pentru Școala de Luptă includeau predilecția copiilor pentru comanda militară, pentru competiția luptei. Pentru război. Bean și Petra dovediseră cât de puternică era în ei această

pasiune. Era puțin probabil ca vreunul dintre copiii lor să fie fericit fără să guste viața militară.

– Cel puțin, zise Petra, nu vor trebui să distrugă un invadator extraterestru înainte de a împlini cincisprezece ani.

Dar Bean nu o mai asculta. Devenise brusc atent la un mesaj de pe pupitrul său.

– Ce e? întrebă ea.

– Cred că e de la Supă Fierbinte, zise Bean.

Se ridică și veni să se uite și ea.

Era un e-mail venit printr-un serviciu anonim, o companie cu sediul în Asia, numită Estul Misterios. Subiectul era „Categoric nu e o supă rece“. Supă Fierbinte. Porecla din Școala de Luptă a lui Han Tzu, care făcuse parte din gașca lui Ender, iar acum se presupunea că e profund implicat în strategia la nivel înalt a Chinei.

Un mesaj de la el pentru Bean, până de curând comandantul militar al Hegemoniei, ar fi însemnat înaltă trădare. Acest mesaj fusese înmănat unui străin pe o stradă din China. Probabil un turist cu aspect european sau african. Iar mesajul nu era greu de înțeles.

El crede că eu i-am spus unde va fi Caligula, dar n-am făcut-o.

„Caligula“ nu putea fi decât Ahile. Iar „el“ trebuia să se refere la Peter.

Han Tzu spunea că Peter credea că el era sursa informațiilor despre locul unde s-ar fi aflat convoiul prizonierilor în ziua în care Suriyawong îl eliberase pe Ahile.

Nu era de mirare că Peter considera că sursa lui era de încredere – însuși Han Tzu! Deoarece Han Tzu făcuse parte din grupul răpit de Ahile, avea o mulțime de

motive să-l urască. Un motiv suficient pentru ca Peter să creadă că Han Tzu i-ar spune unde va fi Ahile.

Dar nu era vorba de Han Tzu.

Și dacă nu era Han Tzu, atunci cine altcineva i-ar trimite un astfel de mesaj, pretinzând că venea de la el? Un mesaj care se dovedise a fi corect?

– Ar fi trebuit să ne dăm seama de la început că n-a fost Han Tzu, zise Bean.

– N-am știut că se presupunea că Han Tzu e sursa, spuse Petra împăciuitor.

– Han Tzu n-ar transmite niciodată o informație care ar duce la uciderea unor soldați chinezi nevinovați. Peter ar fi trebuit să știe asta.

– Noi ar fi trebuit să știm, dar Peter nu-l cunoaște pe Supă Fierbinte. Iar el nu ne-a spus că Supă Fierbinte e sursa lui.

– Deci bineînțeles că noi cunoșteam sursa, zise Bean.

– Trebuie să-i trimitem vorbă imediat.

Bean tasta deja.

– Doar că asta înseamnă că Ahile a fost complet pregătit, spuse Petra. Aș fi surprinsă dacă n-a găsit deja o cale să citească mailurile lui Peter.

– Nu-i scriu lui Peter.

– Dar cui?

– Doamnei și domnului Wiggin. Două mesaje separate. Bucăți dintr-un puzzle. Sunt șanse ca Ahile să nu le urmărească și lor corespondența, sau cel puțin nu atât de atent încât să-și dea seama că bucățile astea trebuiesc alăturate.

– Nu, zise Petra. Fără puzzle. Fie că le urmărește sau nu, nu avem timp de pierdut. Deja e acolo de luni de zile.

– Dacă vede un mesaj pe față ar putea să-și grăbească acțiunile. Ar putea însemna condamnarea la moarte a lui Peter.

– Atunci anunță-l pe Graff, trimite-l acolo.

– Ahile știe fără îndoială că Graff a venit deja o dată să-i scoată pe părinții noștri de acolo, spuse Bean. Și soșirea lui ar putea declanșa lucrurile.

– OK, zise Petra gândindu-se. OK. Uite. Suriyawong.

– Ba nu, făcu Bean.

– Ar înțelege imediat un mesaj codificat. E felul lui de a gândi.

– Dar nu știu dacă putem avea încredere în el.

– Sigur că da, zise Petra. Doar se preface că e omul lui Ahile.

– Bineînțeles. Dar dacă nu se preface?

– Dar e Suriyawong!

– Știu, zise Bean. Dar nu pot fi sigur.

– Bun. Părinții lui Peter atunci. Dar să nu fii prea subtil.

– Nu sunt proști. Pe domnul Wiggin nu-l cunosc atât de bine, dar doamna Wiggin e – ei bine, ea e foarte subtilă. Știe mai multe decât lasă să se vadă.

– Asta nu înseamnă că e și prudentă. Asta nu înseamnă că va pricepe codul sau că va discuta imediat cu soțul ei ca să poată uni mesajele.

– Ai încredere în mine, zise Bean.

– Nu, o să-l protejez eu înainte de a-l trimite, insistă Petra. Prima regulă a supraviețuirii, corect? Numai pentru că ai încredere în motivele cuiva nu înseamnă că poți avea încredere că acel cineva va acționa corect.

– Ești o femeie tare rece.

– Una dintre trăsăturile mele cele mai valoroase.

O jumătate de oră mai târziu căzura amândoi de acord că mesajele ar funcționa. Bean le trimise. La Ribeirão Preto era cu câteva ore mai devreme. Nu se putea întâmpla nimic înainte ca Wigginii să se trezească.

– Trebuie să fim pregătiți să plecăm imediat după implantare, spuse Petra.

Dacă Ahile controlase lucrurile de la început, existau destule șanse ca întreaga lui rețea să fie încă funcțională și știa exact unde se aflau ei și ce făceau.

– Eu n-o să stau cu tine, zise Bean. O să iau bilete. Să ai paznicii cu tine chiar în salon.

– Nu, dar vor fi afară.

Petra se duse prima la duș și împachetase deja totul când Bean ieși din baie.

– Încă ceva, zise ea.

– Ce? întrebă Bean în timp ce își punea puținele lucruri într-una dintre sacoșe.

– Biletele noastre să fie pentru destinații separate.

Se opri din împachetat și o privi.

– Înțeleg. Ai obținut ce ai vrut de la mine, și acum pleci.

Ea râse nervos.

– Ei bine, da. Tu mi-ai spus tot timpul că ar fi mai periculos dacă am călători împreună.

– Iar acum, că vei purta copilul meu, nu mai ai nevoie să fii cu mine, zise Bean.

Zâmbea în continuare, dar ea știa că în spatele măștii era o suspiciune reală.

– Orice ar face Wigginii, se va dezlănțui iadul, zise Petra. Ți-am memorat toate adresele și tu le-ai memorat pe ale mele.

– Ți le-am dat pe toate.

– Hai să ne reîntâlnim peste vreo săptămână, propuse Petra. Dacă sunt ca mama, până atunci o să-mi vărs și mațele.

– Dacă implantarea reușește.

– O să-mi fie dor de tine în fiecare clipă, zise Petra.

– Dumnezeu să-mi ajute, dar și mie o să-mi fie dor.

Știa cât de îngrozitor și dureros era asta pentru Bean. Să-și permită să iubească pe cineva atât de mult încât să-i simtă lipsa nu era puțin lucru pentru el. Iar celelalte două femei pe care își permisesese să le iubească din toată inima fuseseră ucise.

– N-o să las pe nimeni să-i facă vreun rău copilului nostru, zise ea.

El se gândi o clipă, apoi fața i se îmblânzi.

– Copilul ăla e probabil cea mai bună protecție pe care o poți avea.

Ea înțelese și zâmbi.

– Nu, n-o să mă omoare până când nu văd cum e copilul. Dar nu mă protejează să nu fiu răpită și ținută prizonieră până se naște copilul.

– Atâta timp cât tu și copilul sunteți în viață, voi veni să vă salvez.

– Exact asta mă sperie, spuse Petra. Că am putea fi momeala folosită ca să-ți întindă ție o capcană.

– Ne gândim prea departe. N-o să ne prindă. Nici pe tine, nici pe mine. Iar dacă ne prind, ei bine, ne descurcăm noi.

Împachetaseră. Mai aruncară amândoi o privire prin cameră ca să se asigure că nu lăsau nimic în urmă, niciun semn că fuseseră pe acolo. Apoi plecară spre Spitalul pentru Femei și copilul care îi aștepta acolo, un amestec de gene învelit în câteva celule nediferențiate, nerăbdătoare să ajungă într-un pântec, să absoarbă nutrienți din sângele mamei, să înceapă să se dividă și să devină inimă și plămâni, mâini și picioare, ochi și urechi, gură și creier.

STÂNGA ȘI DREAPTA

From: PW

To: TW, PW

Re: Reconcilierea jurnalelor

O să vă bucurați să aflați că am reușit să sortăm jurnalele alea. Am luat urma fiecărei intrări pe computer a persoanei în cauză. Toate erau în legătură cu afaceri oficiale sau cu însărcinările pe care i le dădusem eu. Nu a făcut nimic care să fie în vreun fel suspect.

Personal, asta mi se pare ciudat. Ori a găsit o cale de a păcăli ambele programe (puțin probabil), ori într-adevăr nu face decât ceea ce ar trebui să facă (și mai puțin probabil), ori joacă un joc și mai ascuns despre care noi habar n-avem (extrem de puțin probabil).

Mai vorbim mâine.

Theresa se trezi când John Paul se ridică din pat la ora patru dimineța să se ducă la baie. O îngrijora faptul că el nu mai putea petrece noaptea fără să se scoale. Era încă prea tânăr să aibă probleme cu prostata.

Dar nu vezica slăbită a soțului ei o ținea trează. Ci mesajul de la Peter prin care îi informa că Ahile nu făcuse absolut nimic în afară de ceea ce se presupunea că trebuie să facă.

Asta era imposibil. Nimeni nu face decât ceea ce trebuie și nimic altceva. Ahile trebuia să fi avut vreun prieten, vreun aliat, vreun om de legătură care trebuia informat că se afla în afara Chinei și că era în siguranță. Avea o rețea de agenți și informatori, și așa cum dovedise atunci când trecuse din Rusia în India apoi în China, era întotdeauna cu un pas înaintea celorlalți. Chinezii îi dibuiseră în cele din urmă tiparul și-l scurtcircuitaseră, dar asta nu însemna că Ahile nu avea planificată următoarea mișcare. Atunci de ce nu făcea nimic ca să o pună în practică?

Existau mai multe posibilități decât cele menționate de Peter, bineînțeles. Poate că Ahile reușise să spargă scutul electromagnetic care înconjura clădirile din Ribeirão Preto. Desigur nu putea să fi adus cu el un astfel de dispozitiv când fusese salvat, ar fi fost descoperit la percheziția care avusese loc în cursul primei sale băi la Ribeirão. Deci altcineva trebuie să i-l fi adus. Iar Peter era convins că nu poate exista un astfel de dispozitiv. Poate avea dreptate.

Poate următoarea mișcare a lui Ahile era ceva ce plănuia să facă în întregime singur.

Poate avea ceva ce reușise să strecoare în Brazilia înăuntrul corpului său. Oare camerele de supraveghere îi pieptănaseră și interiorul măruntaielor? Dar cu siguranță Peter verificase și acolo.

În timp ce ea se gândea, John Paul se întoarse de la baie. Dar ea observă că nu-și reluă somnul.

– Dormi? întrebă.

– Îmi pare rău că te-am trezit.

– Oricum nu pot să dorm.

– Bestia?

– Ne scapă ceva, zise Theresa. Nu a devenit brusc un servitor credincios al Hegemoniei.

– Nici eu n-am de gând să mai dorm.

John Paul se ridică și merse desculț până la computer. Îl auzi tastând și știu că în primul rând își verifica mesajele.

Muncă inutilă, dar era mai bine decât să zacă privind tavanul întunecat. Se ridică și ea, își luă computerul de pe masă și se întoarse în pat, unde începu să-și verifice propriile mesaje.

Unul din avantajele de a fi mama Hegemonului era că nu trebuia să răspundă la e-mailurile plicticoase – le putea retransmite unuia dintre secretarii lui Peter ca să se descurce cu ele, întrucât majoritatea constau în tentative agasante ale oamenilor de a se folosi de presupusa ei influență asupra lui Peter pentru a-l determina să facă câte un lucru pe care nu-i stătea în putere să-l facă sau chiar dacă putea era ilegal, și pe care el cu siguranță nu l-ar fi făcut chiar dacă ar fi fost legal.

Îi rămâneau foarte puține mesaje pe care trebuia să le rezolve personal.

La majoritatea se putea răspunde prin câteva propoziții, și o făcu repede, chiar puțin somnoroasă.

Era pe punctul să-și închidă pupitrul și să reîncerce să adoarmă când sosi un nou e-mail.

To: T%Hegmom@Hegemony.gov

From: Ciocan%Nicovala@VinAnon.com

Re: Să nu știe mâna stângă ce face dreapta

Ce era asta? Vreun fanatic religios? Dar era adresa ei privată, folosită numai de John Paul, Peter și o mână de oameni pe care ea îi aprecia și îi cunoștea bine.

Deci cine îl trimisese ?

Se duse la final. Nicio semnătură. Mesajul era scurt.

N-o să-ți vină să crezi. Eram la o petrecere – tipul acela plicticos, dar periculos, cu porțelan chinezesc de calitate pe care știi că o să-l spargi, și față de masă pe care o să verși cerneala indiană – și știi ce s-a întâmplat ? Apare chiar omul cu care vreau să mă căsătoresc ! Credea că mă salvează de la petrecere ! Dar de fapt el a fost motivul pentru care am venit la petrecere. Însă n-o să-i spun asta niciodată ! Ar EXPLODA dacă ar afla ! Apoi, bineînțeles, m-am emoționat așa de mult încât m-am lovit de supieră și supa fierbinte s-a vărsat peste tot. Dar tu știi că nu sunt un mocofan.

Acesta era întregul text al mesajului. Era de-a dreptul supărător, fiindcă nu părea să vină din partea cuiva pe care ea îl cunoștea. Nu avea prieteni care trimiteau scrisori lipsite de sens și conținut ca aceasta. Bârfe despre o petrecere. Cineva care voia să se căsătorească cu altcineva.

Dar înainte de a apuca să progreseze cumva și să-și dea seama despre ce era vorba, mai veni un e-mail.

To: T%Hegmom@Hegemony.gov

From: Oi%NuCapre@VinAnon.com

Re: Chiar dacă ai dat puțin celui mai sărac...

Alt citat biblic. Aceeași persoană ? Foarte probabil.

Dar mesajul nu mai era flecar. De fapt, continua motivul biblic din subiect. Nu avea nicio legătură cu mesajul precedent.

M-ai luat în casa ta, dar eu nu eram dezbrăcat. Eu te-am luat pentru că erai prost. Nu m-ai cunoscut nici-odată, dar eu te-am cunoscut.

Când va veni ziua judecății? Ca un hoț în noapte. La o oră când nu mă aștepți. Proștii spun: Nu vine. Hai să bem și să ne veselim, căci nu vine. Dar ce să vezi, eu bat la ușă. În durere se nasc copiii. Voi avea putere să-ți zdrobesc capul, dar tu nu vei avea putere nici să mă muști de călcâi.

Este un timp pentru semănat, și un timp pentru cules. Un timp pentru a aduna pietrele, și un timp pentru a fugi ca de dracul.

Cea care are urechi să audă. Cât de frumoase sunt picioarele traversând munții. Vin să aduc nu pacea, ci sabia.

Theresa se ridică din pat. John Paul trebuia să vadă scrisorile. Însemnau ceva, știa asta, în special sosite astfel împreună. Numărul celor care cunoșteau această adresă era foarte, foarte mic. Și niciunul dintre ei nu ar fi scris un astfel de mesaj.

În consecință, fie adresa era compromisă – dar cine să-și bată capul cu așa ceva? ea nu era decât mama Hegemonului – fie aceste scrisori transmiteau un mesaj. Din partea cuiva care considera că, și folosind această adresă, e-mailurile ei puteau fi interceptate de altcineva.

Cine să fie atât de paranoic, dacă nu Bean?

Un mocofan, asta spusese că e. Categorie Bean.

– John Paul, spuse apropiindu-se în spatele lui.

– E ciudat, zise el.

Ea presupuse că îi va vorbi despre o pereche similară de mesaje, așa că așteptă.

– Chinezii au impus Indiei o lege complet absurdă. Despre pietre! Oamenii nu mai au voie să care pietre

fără permis! Oricine e prins cu pietre asupra sa e pasibil de arest – și chiar înăspresc legea. Și-au pierdut mințile?

Ei i se păru imposibil ca el să fie interesat de idioțeniile politicii chineze în India.

– John Paul, trebuie să-ți arăt ceva.

– Sigur, zise el întorcându-se să privească ecranul pe care ea îl așezase pe masă alături de computerul lui.

– Citește scrisorile astea.

Aruncă o privire uneia din ele și, înainte ca ea să poată crede că o citise pe toată, trecu la următoarea.

– Mda, le-am primit și eu, zise el. Un plicticos și un fanatic. N-ar trebui să lași lucrurile astea să te afecteze.

– Ba nu. Uită-te cu atenție. Au venit pe adresa mea privată. Cred că sunt de la Bean.

El o privi, apoi se întoarse la computerul său și căută scrisorile primite de el.

– Așa e. N-am observat. Pare spam, dar nimeni nu folosește adresele astea.

– Subiectele...

– Da, zise John Paul. Ambele biblice, deși prima...

– Da, iar în prima este vorba despre mâna dreaptă și mâna stângă, iar a doua este parabola sau ce-o fi când Iisus le vorbește oamenilor din dreapta sa și celor din stânga sa.

– Deci în ambele există mâna stângă și mâna dreaptă.

– Două părți ale aceluiași mesaj.

– S-ar putea, zise el.

– Scriptura e deformată, zise Theresa.

– Voi, mormonii, învățați scripturile. Noi, catolicii, considerăm asta ca un lucru cu adevărat protestant.

– Scriptura adevărată spune: eram gol și tu m-ai îmbrăcat, nu aveam casă – sau cam așa ceva – și tu m-ai luat în casa ta.

– Eram un străin și tu m-ai primit în casa ta.

- Deci ai citit Biblia.
- M-am trezit odată în timpul predicii.
- E un joc de cuvinte, spuse Theresa. Cred că a doua oară „te-am luat“ înseamnă „te-am păcălit“, și nu „ți-am oferit adăpost“.

John Paul studia deja cealaltă scrisoare.

– Aici e vorba de geopolitică. Porțelan chinezesc. Cerneală indiană. Și se încheie cu „va exploda“ cu majuscule.

– „Să mă căsătoresc“ – „tie the knot“, zise Theresa analizând prima scrisoare în Esențială. „Tie“, Thai, ar putea însemna o persoană din Thailanda.

– E cam tras de păr, chicoti John Paul.

– Totul e un joc de cuvinte. „Putere să mă muști de călcâi“ – asta trebuie să se refere la Bestie, nu crezi? Ahile, care nu putea fi rănit decât la călcâi.

– Iar Ahile a fost salvat de un thailandez – Suriyawong.

– Deci și tu crezi că poate fi „Thai“?

– Da, tu ai spus așa.

– Thailandezul crede că salvează o persoană de la o petrecere. Suri îl salvează pe Ahile, dar Ahile are un secret. Ar exploda dacă ar ști.

Acum, John Paul analiza a doua scrisoare.

– Timpul să fugi ca de dracul. E un avertisment?

– Asta trebuie să fie ultimul rând. Cea care are urechi să audă. Folosește-ți picioarele. Pentru că el vine să aducă nu pacea, ci sabia.

– La mine scrie „Cel care are urechi să audă“.

– Ai dreptate, nu sunt identice.

– Cine este „Eu“ în scripturi?

– Iisus.

– Nu, vreau să spun ce se înțelege din mesaj prin „eu“? Eu cred că Ahile. Cred că este scris ca și când ar

vorbi Ahile. Te-am luat fiindcă erai prost. Hoț în noapte, atunci când nu îl așteptăm. Suntem proști pentru că noi nu credem că vine, dar el este la ușă.

– E timpul să fugim, zise Theresa.

John Paul se lăsă pe spate și închise ochii.

– Probabil, un avertisment de la Bean. Suri a crezut că-l salvează pe Ahile, dar exact asta voia Ahile să facă el. Iar cealaltă scrisoare – referirea aia la pietre, trebuie să fie vorba de Petra. Ne-au trimis o pereche de mesaje care se completează.

Acum totul se potrivea.

– Asta mă deranja, zise Theresa. De asta nu puteam dormi.

– Dar abia acum ai primit scrisorile.

– Nu, ceea ce mă ținea trează era faptul că Ahile nu a făcut nimic de când a ajuns aici, în afara îndatoririlor oficiale. Mă gândeam că, deși chinezii îl arestară, nu avea niciun sens să nu-și contacteze rețeaua. Dar dacă de fapt chinezii nu îl arestară? Dacă totul a fost o înscenare? „M-ai luat în casa ta, dar eu nu eram dezbrăcat.“

John Paul aprobă.

– Iar eu te-am luat pentru că erai prost.

– Deci scopul era ca Ahile să ajungă în acest sediu.

– Dar de ce? zise John Paul. Oricum l-am fi suspectat.

– Dar asta e mai mult decât suspiciune. Altfel nu ne-ar fi trimis mesajul.

– Nu avem nicio probă. Nimic care să-l convingă pe Peter.

– Ba da, spuse Theresa. Supă Fierbinte.

El o privi fără să înțeleagă.

– Din gașca lui Ender. Han Tzu. Din China. El trebuie să știe. Face parte dintre autorități. El „se varsă peste tot“. În mod clar e o înscenare.

– OK, zise John Paul, deci avem o dovadă. Știm că Ahile nu a fost de fapt prizonier, ci a vrut să fie răpit.

– Nu vezi? Asta înseamnă că îl înțelege pe Peter. Știa că Peter nu va rezista tentației de a-l salva. Poate știa chiar că Bean și Petra vor pleca. Gândește-te – știm cu toții cât de periculos poate fi Ahile, poate el chiar pe asta conta.

– Toți cei apropiați lui Peter au plecat, cu excepția noastră...

– Iar Peter a încercat să ne facă să plecăm.

– Și mai e și Suriyawong.

– Ahile l-a corupt.

– Sau Suri l-a convins pe Ahile că l-a corupt.

Mai dezbătuseră și înainte această problemă.

– Oricum, zise Theresa. Doar sosind aici, Ahile a reușit să-l izoleze pe Peter. Apoi și-a petrecut tot timpul prefăcându-se a fi băiat cuminte, făcând totul cum trebuie – și împrietenindu-se cu toată lumea. Merge totul perfect. Numai că...

– Numai că acum e capabil să-l ucidă pe Peter.

– Dacă o poate face astfel încât să nu fie implicat.

– E gata să devină asistentul lui Peter și să spună: „Totul merge perfect în cadrul Hegemoniei, lăsăm lucrurile așa cum sunt până va fi ales un nou Hegemon“, și mult înainte de a putea alege unul va fi compromis toate codurile, va fi neutralizat armata, iar China va fi scăpat de Hegemonie o dată pentru totdeauna. Ar fi de ajuns să se afle despre una din misiunile lui Suri și mica noastră armată curajoasă ar fi nimicită.

– De ce să fie nimicită, când deja ți se supune? întrebă Theresa.

– Nu-l cunoaștem pe Suri...

– Ce crezi că s-ar întâmpla dacă Peter ar încerca să plece?

John Paul se gândi.

– Ahile ar prelua conducerea în timp ce e el plecat. Are o tradiție îndelungată în astfel de manevre.

– Și o tradiție la fel de îndelungată în a-l declara bolnav și a interzice tuturor să ia legătura cu el.

– Ei bine, dar nu poate restricționa accesul la Peter atâta timp cât suntem noi aici, zise John Paul.

Se priviră reciproc câteva momente.

– Ia-ți pașaportul, zise Theresa.

– Nu putem împacheta nimic.

– Șterge toate datele din computere.

– Ce crezi că va folosi? Otravă? Vreun agent biologic?

– Cel mai probabil un agent biologic. Ar fi putut strecura așa ceva aici.

– Contează?

– Peter n-o să ne creadă.

– E încăpățânat și îndărătnic, și ne crede idioți, zise John Paul. Dar asta nu înseamnă că e prost.

– Dar ar putea crede că se descurcă.

John Paul aprobă.

– Ai dreptate. Exact așa e de prost.

– Șterge-ți toate fișierele din sistem și...

– N-are importanță asta, spuse John Paul. Există un *backup*.

– Nu și pentru scrisorile astea.

John Paul le printă și apoi le șterse din memoria computerului, în timp ce Theresa le distrugea și de pe pupitrul ei.

Luând cu el copiile pe hârtie ale scrisorilor, se îndreptară spre camera lui Peter.

Peter era adormit, morocănos și nerăbdător cu ei. Nu le luă în seamă îngrijorarea și insistă să aștepte până

dimineață, până când John Paul își pierdu cumpătul și-l smulse pe Peter din pat ca pe un adolescent oarecare. El fu atât de șocat să fie tratat astfel, încât tăcu.

– Nu te mai gândi că e ceva între tine și părinții tăi, spuse John Paul. Scrisorile astea sunt de la Bean și Petra, iar ei retransmit un mesaj de la Han Tzu din China. Sunt trei din cele mai inteligente minți militare din lume, și toți trei s-au dovedit mai deștepți ca tine.

Fața lui Peter se înroși de furie.

– Acum ți-am atras atenția? O să fii atent?

– Ce contează dacă sunt atent? zise Peter. Să fie unul dintre ei Hegemon, dacă sunt așa de deștepți în comparație cu mine.

Theresa se aplecă și-l privi drept în față.

– Te porți ca un adolescent rebel, în timp ce noi încercăm să-ți spunem că arde casa.

– Procesează informația, zise John Paul, ca și când noi am fi doi dintre informatorii tăi. Prefă-te că ne crezi când îți spunem că știm ceva. Și dacă tot faci asta, adu-ți aminte cât de eficient i-a îndepărtat Ahile pe toți cei demni de încredere din jurul tău – cu excepția noastră.

– Știu că aveți intenții bune, spuse Peter, dar vocea îi trăda mânia.

– Gura! zise Theresa. Încetează să ne iei de sus! Ai văzut scrisorile. Nu noi le-am inventat. Supă Fierbinte a găsit o cale să-i spună lui Bean și Petrei că întreaga salvare a fost o înscenare. Te-au avut, deșteptule! Ahile a aranjat deja locul. Orice mișcare ai face, cineva îi raportează.

– Din câte știm, chinezii au o operațiune gata de desfășurare.

– Sau urmează să fii arestat de soldații lui Suri.

– Cu alte cuvinte, habar n-aveți de ce ar trebui să mă tem.

– Corect, zise Theresa. Exact așa e. Pentru că în mâinile lui ești ca un robot care interpretează scenariul pe care i-l dă el.

– Acum tu ești marioneta, Peter. Crezi că tu ții sforile, dar ești marioneta.

– Și trebuie să pleci acum.

– Ce-i așa urgent? zise Peter nerăbdător. Nu știți ce are de gând să facă sau când.

– Mai devreme sau mai târziu, o să trebuiască să pleci. Sau plănuiești să aștepti până te omoară? Sau până ne omoară pe noi? Când pleci, trebuie s-o faci pe neașteptate, rapid, neplanificat. Acum ai o ocazie foarte bună. Cât suntem toți trei în viață. Garantezi că mâine va mai fi la fel? Sau în după-amiaza asta? Eu nu cred.

– Înainte de ivirea zorilor, zise John Paul. Ieși din clădire, te duci în oraș, urci în avion, pleci din Brazilia.

Peter stătea, privind doar de la unul la altul. Dar iritarea îi dispăruse de pe față. Era oare posibil? Oare chiar ascultase ceva din tot ce-i spusese?

– Dacă plec, zise Peter, se va spune că am abdicat.

– Poți spune că nu e adevărat.

– O să par un fraier. Voi fi complet discreditat.

– Ai fost un fraier, spuse Theresa. Dacă tu o spui primul, nimeni altcineva nu mai câștigă nimic spunând-o. Nu ascunzi nimic. Dai o declarație de presă în timp ce ești în avion. Ești Locke. Ești Demostene. Poți aranja totul.

Peter se ridică și începu să-și scoată hainele din dulapuri.

– Cred că aveți dreptate, zise. Cred că analiza voastră este absolut corectă.

Theresa se uită la John Paul.

John Paul se uită la Theresa.

Peter vorbea așa?

– Vă mulțumesc că n-ați renunțat la mine, zise el. Dar treaba asta cu Hegemonia s-a terminat. Am pierdut șansa s-o fac să meargă. Am avut o ocazie și am ratat-o. Toată lumea mi-a spus să nu-l aduc aici pe Ahile. Îmi făcusem atâtea planuri cum să-l atrag într-o capcană. Dar eu eram deja prins în capcana lui.

– Ți-am mai spus o dată în dimineața asta să-ți ții gura, zise Theresa. Nu mă provoca s-o fac din nou.

Peter nu se osteni să se mai încheie la cămașă.

– Hai să mergem, zise.

Theresa se bucură să vadă că nu încercă să ia nimic cu el. Se opri doar la computer și tastă o singură comandă.

Apoi se îndreptă spre ușă.

– Nu-ți ștergi fișierele? întrebă John Paul. Nu-l alertezi pe șeful securității?

– Tocmai am făcut-o, zise Peter.

Deci se pregătise pentru o astfel de zi. Avea deja pregătit un program care să distrugă automat tot ceea ce trebuia distrus. Și care să-i alerteze pe cei care trebuiau alertați.

– Avem zece minute înainte ca oamenii în care aveam încredere să fie atenționați că trebuie să evacueze, zise Peter. Fiindcă nu știm în care dintre ei mai putem avea încredere, trebuie să fim deja plecați până atunci.

Planul său includea grija față de cei care îi erau încă loiali, ale căror vieți ar fi fost în pericol când Ahile ar fi preluat controlul. Theresa nu-și imaginase că Peter se va gândi la așa ceva. Era bine să afle asta despre el.

Nu se furișară, nici nu fugiră, merșeră pur și simplu spre cea mai apropiată poartă, angajați într-o conversație animată. Poate că era dimineața devreme, dar cine să-și imagineze că Hegemonul și părinții lui evadau?

Fără bagaje, fără grabă, fără să se ascundă. Certându-se. O scenă perfect normală.

Iar cearta era destul de reală. Vorbeau încet, fiindcă în liniștea dimineții ar fi putut fi auziți de la distanță. Dar în vocile lor șoptite era destulă patimă.

– Lasă melodrama, zise John Paul. Viața ta nu se termină aici. Ai făcut o greșală imensă și sunt oameni care vor spune că fuga ta e una și mai mare. Dar eu și mama ta știm că nu e așa. Atâta timp cât trăiești, există speranță.

– Speranța e Bean, spuse Peter. El nu și-a făcut singur rău. O să-i acord tot ajutorul meu lui Bean. Sau poate că n-ar trebui. Poate ajutorul meu n-ar fi decât un sărut al morții.

– Peter, ești Hegemon. Ai fost ales. Tu, nu clădirile astea. De fapt, tu ai mutat sediul Hegemoniei aici. Acum o să-l muți altundeva. Unde ești tu, acolo e și Hegemonia. Să nu spui niciodată ceva care să implice contrariul. Chiar dacă întreaga ta putere ar consta doar în tine, eu și mama ta, tot ar însemna ceva. Pentru că tu ești Peter Wiggin, și la naiba, noi suntem John Paul Wiggin și Theresa Wiggin, iar sub exteriorul nostru fermecător și civilizat suntem niște inși destul de duri.

Peter nu spuse nimic.

– Mă rog, zise Theresa către John Paul, noi suntem durii. Peter e șeful.

Peter scutură din cap.

– Ești, insistă Theresa. Și știi de unde știu eu asta? Pentru că ai fost destul de inteligent ca să ne asculți și să pleci la timp.

– Mă gândeam, zise Peter încet.

– La ce? sări Theresa, înainte ca John Paul să poată răspunde cu gluma lui standard: Era și timpul.

Ar fi fost o glumă nepotrivită în acel moment, dar John Paul nu se pricepuse niciodată prea bine să-și dea seama când nu era momentul pentru glumele lui răsuflate. Îi veneau din reflex, fără să-i treacă mai întâi prin creier.

– V-am subestimat.

– Ei bine, da, aprobă Theresa.

– De fapt, am fost cam măgar cu voi de ceva vreme.

– Destul de mult, zise John Paul.

Theresa îi făcu un semn de atenționare.

– Dar tot n-am făcut o prostie atât de mare ca încercarea de a intra în dormitorul lui ca să-l omor, zise Peter.

Theresa îl privi fix. El îi rânji.

John Paul râse. Nu putea fi învinuit. Nu se putuse abține să nu se răzbune. La urma urmei, ea tocmai îl avertizase.

– OK, ai dreptate, zise Theresa. A fost o prostie. Dar n-am știut ce altceva să fac ca să te salvez.

– Poate nu e o idee așa de bună să mă salvezi.

– Ești singura copie a ADN-ului nostru rămasă pe Pământ, spuse John Paul. Chiar nu vrem s-o luăm de la capăt să facem alți copii. Asta e treaba oamenilor mai tineri.

– În plus, adăugă Theresa, a te salva pe tine înseamnă a salva lumea.

– Corect, zise Peter ironic.

– Tu ești singura speranță.

– Atunci, succes, lume.

– Eu cred, zise John Paul, că asta a fost aproape o rugăciune. Nu-i așa, Theresa? Cred că Peter a spus o rugăciune.

Peter chicoti.

– Mda, de ce nu. Succes, lume. Amin.

Ajunseră la poartă cu mult înainte ca cele zece minute să se termine. În fața celui mai mare hotel din afara perimetrului, un șofer dormea într-un taxi. John Paul îl trezi și-i dădu o sumă mare de bani.

– Du-ne la aeroport, zise Theresa.

– Dar nu la asta, adăugă John Paul. Cred că vrem să plecăm din Araraquara.

– E la distanță de o oră, spuse Theresa.

– Avem o oră până la primul zbor spre indiferent ce destinație. Vrei să-ți petreci ora asta stând într-un aeroport aflat la cincisprezece minute de casă?

Peter râse.

– E de-a dreptul paranoia. Ca Bean.

– Bean trăiește, zise John Paul.

– Asta e OK, făcu Peter. Să trăiești e bine.

Peter dădu declarația de presă de la unul dintre computerele de pe aeroportul Araraquara. Dar nici Ahile nu pierdu timpul.

Povestea lui Peter era în întregime adevărată, deși omitea câteva lucruri. Admitea că fusese păcălit să creadă că îl salva pe Ahile, când de fapt aducea Calul Troian în interiorul zidurilor Troiei. Fusese o greșală groaznică pentru că Ahile servise mereu Imperiul Chinez, iar Statul-Major al Hegemoniei fusese astfel complet compromis. Peter declara că mută sediul Hegemoniei în altă parte și-i ruga pe toți angajații Hegemoniei care îi erau încă loiali să aștepte vești despre locul în care urmau să se reîntâlnească.

Declarația de presă a lui Ahile spunea că el, generalul Suriyawong și Ferreira, șeful securității computerelor Hegemoniei, descoperiseră că Peter delapidase fondurile Hegemoniei și le ascunsese în conturi secrete – bani care ar fi trebuit să plătească datoriile Hegemoniei, să-i

hrănească pe cei săraci și să încerce să obțină pacea mondială. Declara că funcția de Hegemon va continua să existe sub controlul lui Suriyawong ca lider militar al forțelor Hegemoniei, și că el îl va ajuta pe Suriyawong numai dacă i se va cere. Între timp fusese emis un mandat de arestare pentru Peter Wiggin, pentru a răspunde acuzațiilor de delapidare, abuz în serviciu și înaltă trădare față de Liga Internațională de Apărare.

Într-o declarație dată mai târziu în aceeași zi anunța că Hyrum Graff fusese destituit din funcția de Ministru al Colonizării și urma să fie arestat pentru complicitate cu Peter Wiggin în conspirația de a fraudă Hegemonia.

– Ticălosul, zise John Paul.

– Graff n-o să i se supună, spuse Theresa. Va declara pur și simplu că tu ești încă Hegemon și că va răspunde numai în fața ta și a Amiralului Chamrajnagar.

– Dar va fi lipsit de multe dintre fondurile sale, zise Peter. Va avea mult mai puțină libertate de mișcare. Pentru că acum s-a pus un premiu pe capul lui, iar unele țări ar fi încântate să-l aresteze și să-l predea chinezilor.

– Chiar crezi că Ahile servește interesele Chinei? întrebă Theresa.

– La fel de loial cum m-a servit pe mine.

Înainte ca avionul să aterizeze la Miami, Peter obținuse un azil sigur. Dintre toate locurile posibile, în SUA.

– Credeam că America e hotărâtă să nu se implice, zise John Paul.

– Doar temporar, specifică Peter.

– Dar asta îi pune clar în tabăra noastră.

– Pe ei? Sunteți americani. Și eu sunt. SUA nu sunt „ei”, suntem noi.

– Greșit, zise Theresa. Tu ești Hegemonul. Ești deasupra oricărei naționalități. Și, aș putea adăuga, și noi.

COPII

*From: Chamrajnagar%sacredriver@ifcom.gov
To: Flandres%A-Heg@idl.gov
Re: MinCol*

Domnule Flandres:

Postul de Hegemon nu este și nu a fost niciodată vacant. Peter Wiggin continuă să-l dețină. În consecință, demiterea Onor. Hyrum Graff din funcția de Ministru al Colonizării este nulă. Graff continuă să exercite toată autoritatea precedentă în privința afacerilor MinCol în afara suprafeței Pământului.

Mai mult, IFCom va considera orice interferență în operațiunile sale pe Pământ sau cu persoana sa în cursul îndeplinirii îndatoririlor sale, ca o obstrucție a operațiunilor vitale ale Flotei Internaționale, și vom lua toate măsurile corespunzătoare.

*From: Flandres%A-Heg@idl.gov
To: Chamrajnagar%sacredriver@ifcom.gov
Re: MinCol*

Domnule Amiral Chamrajnagar:

Nu-mi pot imagina de ce îmi scrieți mie în această privință. Nu sunt Hegemon, ci asistent al său. Am transmis scrisoarea dumneavoastră generalului Suriyawong și sper ca pe viitor orice corespondență referitoare la această problemă să-i fie adresată lui.

*Umilul Dvs. servitor,
Achilles Flandres*

From: Chamrajnagar%sacredriver@ifcom.gov

To: Flandres%A-Heg@idl.gov

Re: MinCol

Trimiteți scrisorile mele unde vreți. Cunosc jocul pe care îl jucați. Eu joc unul diferit. În jocul meu, eu am toate cărțile. Pe de altă parte, jocul dumneavoastră va dura numai până când lumea va observa că nu dețineți nicio carte.

Evenimentele din Brazilia erau transmise deja peste tot la știri atunci când procedura de implantare fu încheiată, iar Petra fu adusă în sala de așteptare a clinicii de fertilitate a Spitalului pentru Femei. Bean o aștepta. Cu baloane.

La început nu-l observă, fiind prea ocupată să discute cu doctorul. Lui îi convenea. Voia s-o privească, pe ea, femeia care acum probabil îi purta copilul.

Părea atât de mică!

Își aminti cum privise în sus spre ea când se întâlniseră prima dată în Școala de Luptă. Fata asta – o raritate într-un loc unde candidații erau testați să aibă

un anumit grad de neîndurare și agresivitate. Lui, un nou-venit, cel mai mic copil admis vreodată în școală, îi păruse atât de rece, de dură, chintesența unui bătaș, vorbăreață și beligerantă. Totul era doar un rol, dar unul necesar.

Bean văzuse imediat că avea spirit de observație. Pentru început, îl observase pe el; nu cu uimire sau amuzament ca toți ceilalți copii, care vedeau numai cât era de mic. Nu, era limpede că ea se gândise la el, o nedumerise. O intrigase prezența lui în Școala de Luptă pe când era clar sub limita de vârstă, iar asta o pusese pe gânduri.

Acesta era unul dintre motivele pentru care Bean își îndreptase atenția către ea – și faptul că, fiind fată, era la fel de nepotrivită acolo cum era și el.

De atunci crescuse, desigur, dar Bean crescuse cu mult mai mult, și acum era destul de înalt față de ea. Și nu era numai înălțimea. Îi simțise trupul sub mâinile lui, atât de mic și fragil, sau cel puțin așa îi părea lui. Simțise că întotdeauna va trebui să se poarte blând cu ea, altfel ar putea să o frângă în mâini.

Oare toți bărbații simțeau așa? Probabil că nu. În primul rând, majoritatea femeilor nu erau atât de fragile ca Petra, și apoi majoritatea bărbaților se opreau din crescut la un anumit punct. Dar mâinile și picioarele lui Bean erau încă disproporționate față de corp, ca ale unui adolescent, așa că, deși era un bărbat înalt, era limpede că urma să crească și mai înalt. Își simțea mâinile ca pe niște labe. Ale ei se pierdeau în ele ca ale unui copil.

Atunci, oare cum mi se va părea copilul pe care îl poartă ea acum, când se va naște? O să-l pot legăna pe o singură mână? O să existe un pericol real să-i fac vreun rău? Nu mă descurc prea bine cu mâinile în prezent.

Iar când copilul va fi destul de mare, destul de robust ca să poată fi manipulat în siguranță, eu voi fi mort.

De ce am fost de acord să fac asta ?

Oh, da! Pentru că o iubesc pe Petra. Pentru că îmi dorea atât de mult copilul meu. Pentru că Anton ne-a spus povestea aceea vânătorească despre cum toți oamenii tânjesc după căsnicie și familie, chiar dacă nu îi interesează sexul.

Acum ea îl observă, observă baloanele și râse.

Râse și el și se îndreptă spre ea, dându-i baloanele.

– De obicei soții nu le dăruiesc soțiilor lor baloane, zise ea.

– M-am gândit că implantarea unui copil e o ocazie specială.

– Presupun că este, când e făcută de un profesionist. Majoritatea copiilor sunt implantați acasă de amatori, iar soțiile nu primesc baloane.

– O să-mi amintesc asta și o să încerc să am întotdeauna câteva la îndemână.

Merse alături de ea în timp ce un asistent o împingea în scaunul cu roțile pe coridor, spre ieșire.

– Încotro e biletul meu ? întrebă ea.

– Ți-am luat două, zise Bean. Linii aeriene diferite, destinații diferite. Plus biletul ăsta de tren. Dacă unul din zboruri îți provoacă vreo îndoială, chiar dacă nu-ți dai seama de ce ai presimțiri rele, nu-l lua. Du-te pur și simplu la celălalt avion. Sau părăsește aeroportul și urcă-te în tren. Biletul de tren e valabil în Europa, așa că poți merge oriunde.

– Mă răsfăți.

– Tu ce crezi ? Copilul s-a atașat de pereții uterului ?

– Nu m-au echipat cu o cameră de filmat internă, zise Petra, și îmi lipsesc nervii necesari ca să pot simți cum fetușii microscopici încep să formeze placenta.

– Proiectul nu e bun, spuse Bean. Când o să mor, o să am o discuție cu Dumnezeu pe tema asta.

Petra se cutremură.

– Te rog, nu glumi despre moarte.

– Te rog, nu-mi cere să fiu posomorât din cauza asta.

– Sunt însărcinată. Sau aş putea fi. Se presupune că trebuie să fac întotdeauna ce vreau.

Asistentul care împingea căruciorul Petrei se îndreptă spre primul taxi dintr-un rând de trei. Bean îl opri.

– Șoferul fumează, zise Bean.

– O s-o arunce, spuse asistentul.

– Soția mea nu se urcă într-o mașină cu un șofer ale cărui haine miros a fum de țigară.

Petra îl privi curios. El ridică o sprânceană, sperând ca ea să-și dea seama că nu era vorba despre tutun.

– E primul taxi în rând, zise asistentul, ca și când ar fi fost vorba de o lege fizică de necontestat ca primul taxi dintr-un rând să fie cel care ia următorii pasageri.

Bean privi celelalte două taxiuri. Al doilea șofer îl privea impasibil. Al treilea zâmbea. Părea indonezian sau malaez, iar Bean știa că în cultura lor un zâmbet era un simplu reflex când aveau în față pe cineva mai puternic sau mai bogat.

Totuși, dintr-un motiv oarecare, nu simți aceeași lipsă de încredere față de indonezian cum simțea față de cei doi șoferi olandezi dinaintea lui.

Așa că împinse căruciorul ei spre cel de-al treilea taxi. Bean întrebă, iar șoferul spuse că da, era din Jakarta. Asistentul, iritat de această încălcare a protocolului, insistă s-o ajute pe Petra să urce în mașină. Bean luă geanta ei și o puse pe locul din spate alături de ea – nu punea niciodată nimic în portbagajul taxiurilor, în eventualitatea că ar fi nevoit să fugă. Apoi rămase acolo, în timp ce ea pleca. Nu avea timp de despărțiri

elaborate. Tocmai urcase tot ceea ce conta în viața lui într-un taxi condus de un străin zâmbitor, și fusese nevoit să-l lase să plece.

Apoi se îndreptă spre primul taxi. Șoferul protestă față de modul în care Bean încălcase protocolul. Olanda era din nou un loc civilizat, acum că își recăstigase autoguvernarea, iar cozile erau respectate. Aparent, olandezii se mândreau acum că sunt mai buni la stat la coadă decât englezii, ceea ce era absurd, pentru că statul vesel la coadă era sportul național englez.

Bean îi dădu șoferului o monedă de douăzeci și cinci de dolari, la care acesta se uită cu dispreț.

– Acum dolarul e mai puternic decât euro, zise Bean. Îți plătesc costul călătoriei, ca să nu pierzi nimic pentru că mi-am suit soția în alt taxi.

– Încotro mergeți? Întrebă șoferul tăios, într-o engleză cu accent de BBC. Olandezii aveau într-adevăr nevoie de programe mai bune în propria limbă pentru ca toți cetățenii să nu fie obligați să privească tot timpul filme englezești și să asculte posturi de radio englezești.

Bean nu-i răspunse până nu se urcă în mașină și închise ușa.

– Du-mă la Amsterdam, zise.

– Cum?

– Cum ai auzit.

– Costă opt sute de dolari, zise șoferul.

Bean scoase o bancnotă de o mie de dolari din portmoneu și i-o dădu.

– Unitatea video din mașină funcționează? Întrebă.

Șoferul scană ostentativ bancnota, verificând dacă nu e falsă. Bean își dori să fi folosit o bancnotă a Hegemoniei. Nu-ți plac dolarii? Ia vezi cum îți place asta! Dar era puțin probabil ca cineva să primească bani ai Hegemoniei în orice scop zilele astea, cu fețele lui Peter

și Ahile la toate știrile orașului și toate discuțiile despre faptul că Peter delapidase fondurile Hegemoniei.

Fetele lor erau și pe video-ul din mașină, când în cele din urmă șoferul îl puse în funcțiune. „Bietul Peter“, gândi Bean. Acum știa ce simțeau cardinalii și contra cardinalii când apăreau doi care să revendice tronul Sf. Petru. „Ce gust minunat al istoriei, pentru el. Ce încurcătură pentru lume.“

Și spre surprinderea lui, Bean descoperi că de fapt nu-i prea păsa că lumea e în încurcătură – dacă această încurcătură nu-i afecta propria familie.

„Acum sunt civil, își dădu el seama. Nu-mi pasă decât de modul în care aceste evenimente mondiale îmi vor afecta familia.“

Apoi își aminti: „Îmi păsa de evenimentele mondiale doar în măsura în care mă afectau pe mine. Râdeam de sora Carlotta pentru că ea își făcea atâtea griji.“

Dar lui îi păsa. Le urmărea. Le dădea atenție. Își spunea că face asta ca să știe unde ar fi mai în siguranță. Însă acum, având mult mai multe motive să-și facă griji din cauza siguranței, găsea întreaga poveste cu Peter și Ahile profund plicticoasă. Peter era un prost dacă-și închipuia că-l poate controla pe Ahile, prost să aibă încredere într-o sursă chineză într-o astfel de problemă. Cât de bine trebuie să-l fi cunoscut Ahile pe Peter, ca să știe că-l va salva în loc să-l ucidă? Dar de ce să nu-l înțeleagă Ahile pe Peter? Nu trebuia decât să se gândească la ceea ce ar face el dacă ar fi în poziția lui Peter, dar mai puțin inteligent.

Totuși, deși îl plictisea, povestea de la știri începea să aibă sens, combinată cu lucrurile pe care le știa Bean. Delapidarea era desigur ceva ridicol, o dezinformare evidentă din partea lui Ahile, deși toate națiunile importante făceau caz de asta, cerând o anchetă: China,

Rusia, Franța. Ceea ce părea să fie adevărat era că Peter și părinții săi fugiseră din perimetrul Hegemoniei din Ribeirão Preto puțin înainte de ivirea zorilor în această dimineață, merseseră cu mașina până la Araraquara apoi luaseră avionul spre Montevideo, unde primiseră permisiunea oficială să zboare în Statele Unite, ca invitați ai guvernului SUA.

Era, desigur, posibil ca plecarea lor bruscă să fi fost provocată de ceva ce făcuse Ahile sau de vreo informație despre planurile sale din viitorul apropiat. Dar Bean era destul de convins că aceste evenimente fuseseră declanșate de e-mailurile pe care el și Petra le trimiseseră în această dimineață când primiseră mesajul lui Han Tzu. Aparent Wigginii fuseseră treji fie foarte târziu, fie foarte devreme, pentru că citiseră scrisorile aproape imediat ce fuseseră trimise. Le primiseră, descifraseră mesajul, își dăduseră seama de implicațiile indiciului lui Han Tzu, apoi, aproape incredibil, îl convinseseră pe Peter să-i dea atenție și să plece fără întârziere.

Bean presupusese că va dura câteva zile până ce Peter să-și dea seama de semnificația a ceea ce i se spusese. O parte a problemei era relația lui cu părinții săi. Bean și Petra știau cât de inteligenți sunt Wigginii, dar cei mai mulți oameni din cadrul Hegemoniei habar n-aveau, iar Peter cel mai puțin dintre toți. Bean încercă să-și imagineze scena când ei îi explicaseră că fusese păcălit de Ahile. Peter, crezându-și părinții atunci când îi spuneau că făcuse o greșală? De neînchipuit.

Și totuși, trebuie să-i fi crezut imediat.

Sau fusese drogat.

Bean râse puțin gândindu-se la asta, apoi își ridică privirea de la video pentru că taxiul viră brusc. Ieșeau din drumul principal pe o stradă laterală. Nu trebuia să se întâmple așa.

Din reflex, Bean deschise ușa și se aruncă afară înainte ca șoferul taxiului să poată apuca pistolul de pe scaun și să-l țintească. Glonțul țiu pe lângă capul lui Bean în timp ce el atingea pământul și se rostogolea. Taxiul opri și șoferul coborî să termine treaba. Abandonându-și bagajul, Bean se târî după colț. Dar nu putea ajunge suficient de departe pe stradă – pe care nu era nimeni, aici în districtul depozitelor – încât să iasă din raza de acțiune a unui glonț dacă taximetristul îl urma pe strada principală.

O altă împușcătură se auzi imediat ce trecu de colțul clădirii. Se gândi să se lipească de zid, în speranța că trăgătorul era prost de-a binelea și va trage după colț fără să se uite.

Dar așa ceva n-ar fi funcționat, fiindcă al doilea taxi venea din curbă exact în fața lui, iar șoferul îl ochi pe Bean cu pistolul său.

Se trânti la pământ și două gloanțe loviră zidul în locul unde stătuse el. Printr-un noroc, saltul îl aduse exact în fața primului șofer, care fusese într-adevăr atât de prost încât să vină de după colț alergând cât putea de repede. Căzu peste Bean, iar când se izbi de pământ pistolul îi zbură din mână.

Bean s-ar fi repezit după armă, dar al doilea șofer coborâse deja din mașină și ar fi putut să-l împuște pe Bean înainte să o poată lua. Așa că Bean se târî înapoi spre primul taxi, lăsat în ralanti pe marginea străzii. Oare ar putea pune mașina între el și adversarii săi înainte ca ei să poată trage din nou?

Știa că era imposibil. Dar nu avea altceva de făcut decât să încerce și să spere că, la fel ca tipii răi din filme, cei doi vor ținti prost și-l vor rata de fiecare dată. Iar când se va fi urcat în taxi și va fi demarat, ar fi fost foarte convenabil ca tapițeria scaunului șoferului să fie

făcută dintr-un material miraculos care să oprească gloanțele trase prin fereastra din spate.

Poc. Poc-poc. Apoi... o rafală de armă automată.

Cei doi șoferi de taxi nu aveau arme automate.

Bean se afla acum în fața mașinii, mergând ghemuit. Spre surprinderea lui, niciunul din șoferi nu aștepta la colț cu pistolul ținut spre el. Poate fuseseră acolo cu o clipă în urmă, dar acum zăceau la pământ, ciuruiți de gloanțe și sângerând abundent.

Iar de după colț se năpustiră doi bărbați cu aspect indonezian, unul având un pistol și celălalt o mică armă automată. Bean recunoscuse modelul israelian, pentru că acestea erau armele pe care și mica lui armată le folosea în misiunile în care trebuiau să-și poată ascunde armele cât mai mult timp posibil.

– Vino cu noi! strigă unul din indonezieni.

Bean se gândi că asta părea o idee bună. Întrucât tentativa de asasinat incluseră un om de rezervă, ar fi putut include mai mulți, și cu cât ar pleca mai repede de acolo, cu atât mai bine. Desigur, nu știa nimic despre acești indonezieni sau pentru ce se aflaseră acolo în acea clipă și-i salvaseră viața, dar faptul că aveau arme și nu trăsaseră în el implica faptul că, măcar pe moment, îi erau cei mai apropiați prieteni.

Își înhăță geanta și alergă. Portiera din față a unei mașini germane neînmatriculate era deschisă, așteptându-l. În clipa în care sări înăuntru spuse:

– Soția mea – e în celălalt taxi.

– E în siguranță, spuse bărbatul din spate, cel cu arma automată. Șoferul ei e de-al nostru. Ai ales foarte bine taxiul pentru ea. Foarte rău pentru tine.

– Cine sunteți?

– Imigrant indonezian, răspunse șoferul cu un rânj.

– Islamic, zise Bean. Alai te-a trimis?

– Nu, nu alai. Singuri, spuse bărbatul.

Bean nu se osteni să-l corecteze. Dacă numele lui Alai nu însemna nimic pentru el, ce rost avea să continue?

– Unde e Petra? Soția mea?

– Merge la aeroport. Nu folosește bilet de la tine.

Omul din spate îi întinse un bilet de avion.

– Merge aici.

Bean privi biletul. Damasc.

În aparență, misiunea lui Ambul dăduse rezultate. Damascul era, din toate punctele de vedere, capitala lumii islamice. Chiar dacă Alai se ascundea, era puțin probabil să se afle în altă parte.

– Suntem invitați acolo? întrebă Bean.

– Turiști, spuse cel din spate.

– Bine. Pentru că am lăsat în spital ceva pentru care s-ar putea să fim nevoiți să ne întoarcem.

Căci era evident că oamenii lui Ahile – sau oricine ar fi fost – știau totul despre ceea ce făcuseră ei la Spitalul pentru Femei. De fapt... nu era aproape nicio șansă ca un lucru din ceea ce le aparținea lor să fi rămas în spital.

Se întoarse și se uită la bărbatul de pe bancheta din spate. Acesta scutura din cap.

– Ne pare rău, mi-au spus când am oprit aici și i-am împușcat pe ăia, paznicul din spital fura ce ați lăsat acolo.

Bineînțeles. Nu te lupți cu un paznic. Îl cumperi.

Acum totul îi era limpede. Dacă Petra ar fi luat primul taxi, nu ar fi avut loc un asasinat, ci o răpire. Nu era vorba de a-l ucide pe Bean – asta era doar un bonus. Era vorba despre copiii lui Bean.

Bean știa că nu fuseseră urmăriți. Fuseseră trădați când sosiseră. Volescu. Iar dacă Volescu era implicat, atunci embrionii furați trebuiau să fi avut probabil Cheia lui Anton. Nu exista niciun motiv ca cineva să

vrea copiii lui dacă nu ar fi avut măcar o șansă să devină niște genii, așa cum era Bean.

Testul de fațadă al lui Volescu era probabil un fals. Volescu habar n-avea care dintre embrioni are Cheia lui Anton și care nu. Vor fi implantați unor mame surrogat și vor vedea ce se întâmplă după nașterea lor. Bean fusese păcălit de Volescu la fel de sigur cum Peter fusese păcălit de Ahile. Dar ei nu avuseseră încredere în Volescu. Presupuseseră doar că nu e în aceeași echipă cu Ahile.

Deși nu era necesar să fi fost el. Numai pentru că răpirea gașca lui Ender nu însemna că e singurul răpitor din lume. Copiii lui Bean, dacă aveau talentele lui, ar fi fost râvniți de orice națiune ambițioasă sau lider militar în ascensiune. Crește-i fără să știe nimic despre părinții lor adevărați, antrenează-i pe Pământ la fel de intens cum fuseseră antrenați Bean și ceilalți copii la Școala de Luptă, și la vârsta de nouă sau zece ani puteau fi puși la comanda strategiei și tacticii armatei respective.

Putea fi chiar o schemă antreprenorială. Poate Volescu făcuse asta singur, angajând asasinii, mituind paznicii, pentru a putea vinde copiii mai târziu la un preț mai mare.

– Îmi pare rău, vești proaste, spuse bărbatul de pe bancheta din spate. Dar tot mai ai un copil, da? Soția, da?

– Da, unul, zise Bean.

Dacă aveau un noroc extraordinar.

Ceea ce nu părea să fie cazul pe moment.

Totuși, mergeau la Damasc. Dacă Alai chiar îi luase sub protecția lui, Petra va fi în siguranță acolo. Petra și poate copilul – care la urma urmelor ar putea avea Cheia lui Anton și ar putea fi condamnat să moară înainte de a apuca vârsta de douăzeci de ani. Cel puțin ei doi vor fi în siguranță.

Dar mai erau toți ceilalți, copiii ai lui Bean și ai Petrei care vor fi crescuți de străini ca niște unelte, ca niște sclavi.

Fuseseră nouă embrioni. Unul fusese implantat, trei fuseseră eliminați. Rămâneau cinci în posesia lui Volescu, a lui Ahile sau a oricui îi luase.

Doar dacă Volescu nu găsisese un mod de a-i ascunde pe cei trei presupuși eliminați, schimbând cumva containerele. Puteau exista deci opt embrioni sau poate nu, ci doar cei cinci despre care știau. Bean și Petra îl priviseră amândoi pe Volescu foarte atent ca să nu poată să-i ascundă pe primii trei, nu-i așa?

Folosindu-și voința, Bean își îndepărtă gândurile de la problemele în privința cărora nu putea face nimic pe moment, și evaluează situația.

– Vă mulțumesc, le spuse bărbatilor din mașină. Am fost neglijent. Fără voi aș fi fost mort.

– Nu neglijent, zise cel din spate. Tânăr îndrăgostit. Soția cu copilul. Timpul speranțelor.

Urmă imediat, înțelese Bean, de un timp al disperării. N-ar fi trebuit să fie de acord să aibă copii, indiferent cât de mult ar fi vrut Petra, indiferent cât ar fi iubit-o pe Petra, indiferent cât ar fi tânjit după copii, după familie. Ar fi trebuit să rămână ferm pe poziție, fiindcă atunci nu s-ar fi întâmplat ceea ce se întâmpla acum. Dușmanii n-ar fi avut ce să fure de la el. El și Petra ar fi fost încă în vreo ascunzătoare, nedetecți, pentru că n-ar fi fost nevoiți să se ducă la un șarpe ca Volescu.

– Copiii buni, zise omul din spate. Te sperie, te înnebunesc. Cineva răpește copiii, cineva le face rău, tu înnebunești. Dar buni oricum. Copiii buni.

Mda. Bine. Poate că Bean reușea să trăiască suficient ca să-și dea seama de asta, poate că nu.

Căci acum știa care era scopul vieții sale, pentru tot timpul care îi mai rămăsese înainte să moară de gigantism.

Trebuia să-și recapete copiii. Fie că urmau să se nască sau nu, ei existau acum, fiecare cu propria identitate genetică, fiecare trăind. Înainte de a-i fi luați, nu însemnaseră pentru el nimic altceva decât niște celule într-o soluție – singurul care conta fusese cel implantat Petrei, cel care urma să crească și să devină parte din familie. Dar acum toți erau importanți. Toți erau vii, pentru că altcineva îi luase și intenționa să se folosească de ei.

Îi regreta chiar și pe cei care fuseseră eliminați. Chiar dacă testul ar fi fost real, chiar dacă ar fi avut Cheia lui Anton, ce drept avea el să le șteargă identitatea genetică doar pentru că în altruismul lui voia să-i scutească de suferințele unei vieți atât de scurte ca a lui?

Brusc își dădu seama la ce se gândea. Ce sens avea.

„Soră Carlotta, întotdeauna ai vrut să devin creștin – și nu doar creștin, ci catolic. Ei, iată-mă gândind că imediat ce sperma și ovulul se combină devin o viață umană, și e o greșeală să-i faci rău.

Ei bine, nu sunt catolic și nu e ceva rău să-mi doresc copii care să aibă o viață întreagă, în loc de acea cincime de viață care mi-e destinată mie.

Dar cu ce sunt eu diferit, aruncând acei trei embrioni, de Volescu? El a aruncat douăzeci și doi, eu am aruncat trei. El așteptase să se dezvolte timp de doi ani – gestația plus un an – dar în final, care era diferența?”

Oare sora Carlotta l-ar condamna pentru asta? Comisese un păcat mortal? Primea acum ceea ce merita, pierzând cinci pentru că aruncase cu bună-știință trei?

Nu, nu și-o putea imagina spunându-i asta. Sau chiar gândind-o în sinea ei. Ea s-ar fi bucurat că în cele

din urmă se hotărâse să aibă un copil. S-ar fi bucurat ca Petra să fie într-adevăr însărcinată.

Dar ar fi fost de acord cu el că toți cinci erau acum în mâinile altcuiva, puteau fi implantați de altcineva și ajunge copii, iar el nu trebuia să-i abandoneze. Trebuia să-i găsească, să-i salveze și să-i aducă acasă.

STINGEREA FOCURILOR

From: Han Tzu

To: Tigrul Zăpezilor

Re: pietre

Sunt mulțumit și onorat să am din nou șansa de a-mi oferi umilul sfat Luminăției Voastre. Sfatul meu precedent de a ignora grămezile de pietre de pe drumuri a fost în mod evident o prostie, iar Domnia Voastră ați considerat că ar fi mult mai înțelept dacă ați declara ilegal transportul pietrelor.

Acum am din nou gloriosul privilegiu să dau un sfat prost celui care nu are nevoie de sfaturi.

Iată cum văd eu problema:

- 1. După ce ați dat o lege împotriva transportului de pietre, nu mai puteți da înapoi abrogând legea fără să dați dovadă de slăbiciune.*
- 2. Legea împotriva pietrelor vă pune în situația de a aresta femei și copii, lucru filmat și difuzat în afara granițelor Indiei, spre consternarea Republicii Populare Universale.*

3. *Coastele Indiei fiind atât de întinse, iar flota noastră atât de mică, nu putem împiedica o contrabandă cu astfel de filme.*
4. *Pietrele blochează drumurile, făcând transportul de trupe și aprovizionarea greu de prevăzut și periculoase, modificând orarele.*
5. *Grămezile de pietre au fost numite „Marele Zid al Indiei” sau cu alte nume care le fac să fie un simbol al sfidării revoluționare a Republicii Populare Universale.*

M-ați testat, sugerând că există doar două posibilități, care în înțelepciunea Dumneavoastră știți că ar conduce la consecințe dezastruoase. Abrogând legea sau încetând aplicarea ei ați încuraja pe viitor încălcări ale altor legi. O aplicare mai strictă nu ar reuși decât să creeze martiri, să înfierbinte opoziția, să ne facă de rușine în ochii națiunilor barbare ignorante, și să încurajeze încălcarea legilor.

Printr-un noroc incredibil nu am picat inteligentul Dumneavoastră test. Am găsit o a treia alternativă pe care deja o prevăzuserăți:

Înțeleg acum că planul măreț al Domniei voastre este să umplem camioane cu nisip fin și pietre mari. Soldații vor merge în satele care au construit asemenea baricade înalte. Vor pune camioanele în spatele baricadelor și vor arunca pietrișul și bolovanii în fața grămezii lor, și nu deasupra ei.

1. *Poporul indian rebel și nerecunoscător va reflecta asupra diferenței dintre Marele Zid al Indiei și Nisipul și Pietrele Chinei.*
2. *Pentru că veți bloca toate drumurile care vin și pleacă din fiecare sat, nu vor mai putea primi camioanele și autobuzele până nu vor înlătura atât Marele Zid al Indiei, cât și Nisipul și Pietrele Chinei.*

3. *Vor constata că nisipul e prea fin, iar pietrele sunt prea mari ca să fie mutate ușor. Efortul depus pentru eliberarea drumurilor le va fi învățătură de minte, fără a mai trebui pedepsită vreo persoană.*
4. *Orice film scos din India va arăta că nu am făcut cu drumurile lor altceva decât ceea ce au făcut ei înșiși de bunăvoie, doar că la alt nivel. Iar singura pedeapsă pe care o vor vedea străinii va fi indieni culegând și mutând pietre, lucru foarte apropiat de ceea ce făceau chiar ei la început.*
5. *Pentru că nu sunt destule camioane în India care să ducă nisip și pietre decât într-o mică parte din satele care au construit un Mare Zid al Indiei, satele care beneficiază de acest tratament vor fi alese cu grijă pentru a ne asigura că sunt blocate un număr maxim de drumuri, întrerupând comerțul și aprovizionarea cu alimente în toată India.*
6. *De asemenea, vă veți asigura că rămân suficiente drumuri deschise pentru aprovizionarea noastră, dar punctele de control vor fi plasate departe de sate și în locuri unde nu pot fi filmate de la distanță. Nu se va permite trecerea niciunui camion civil.*
7. *Unor sate înfometate li se vor furniza mici cantități de alimente parașutate de armata chineză, care vor apărea ca niște salvatori care aduc hrană celor care suferă nevinovați datorită acțiunilor acelor rebeli și nesupuși care blochează drumurile. Vom oferi filme cu aceste acțiuni umanitare ale armatei noastre tuturor agențiilor de știri străine.*

Aplaud înțelepciunea Domniei Voastre de a vă fi gândit la acest plan și vă mulțumesc că ați permis cuiva atât de nesăbuit ca mine să examineze modul Dumneavoastră de gândire și să observe cum schimbați o neplăcere într-o lecție măreață pentru nerecunoscătorul

popor indian. Doar dacă, la fel ca data trecută, nu aveți un alt plan mult mai subtil și mai înțelept, pe care nu am fost capabil să-l anticipez.

*Din partea acestui copil care se prosternează la picioarele Domniei Voastre pentru a primi înțelepciunea,
Han Tzu*

Peter nu voia să se ridice din pat.

Așa ceva nu i se mai întâmplase în viața lui.

Nu, nu era chiar adevărat. Adesea voise să nu se ridice din pat, dar se ridicase în cele din urmă. Ceea ce era diferit astăzi era că se afla încă în pat la nouă jumătate dimineața, deși avea programată o conferință de presă peste mai puțin de jumătate de oră în sala de conferințe a hotelului O. Henry din orașul său natal Greensboro, Carolina de Nord.

Nu putea da vina pe fusul orar. Între Ribeirão Preto și Greensboro decalajul era de numai o oră. Ar fi fost jenant să nu se poată ridica din pat. Deci se va ridica. Foarte curând.

Asta nu avea nicio importanță. Poate că deocamdată încă deținea titlul de Hegemon, dar în multe țări existau oameni cu titluri ca „rege“, „duce“ sau „marchiz“ care găteau, făceau fotografii sau reparau mașini ca să aibă din ce trăi. Poate ar fi trebuit să se întoarcă la colegiu sub un alt nume și să se pregătească pentru o carieră precum cea a tatălui său, să lucreze liniștit pe undeva pentru vreo companie.

Sau s-ar putea duce în baie să umple cada cu apă, să se scufunde și să inspire apa. Câteva clipe de panică și zbatere, apoi întreaga problemă ar dispărea. De fapt, dacă s-ar fi lovit foarte tare în diferite locuri de pe corp

ar fi putut părea că se luptase cu un atacator și fusese asasinat. Ar putea chiar să fie considerat un martir. Cel puțin oamenii ar crede că era suficient de important ca să aibă un dușman care să considere că merită asasinat.

„Într-un minut, gândi Peter, o să mă scol și o să fac un duș ca să nu arăt șifonat în fața presei.“

„Ar trebui să pregătesc o declarație, se mai gândi. Ceva de efect ca: «De ce nu sunt atât de patetic și stupid cum demonstrează recente mele acțiuni.» Sau poate abordarea directă: «De ce sunt chiar mai patetic și mai stupid decât indică recente mele acțiuni.»“

Dat fiind trecutul său recent, probabil ar fi salvat din cadă, ar fi resuscitat, apoi cineva ar observa vânătă-ile de pe corp și lipsa unui atacator, și va apărea povestea despre patetica sa încercare de a face o tentativă de suicid să arate ca o crimă brutală, iar viața sa ar fi și mai lipsită de sens decât era deja.

O altă bătaie în ușă. Oare menajera nu știa să citească semnul „nu deranjați“? Era scris în patru limbi. Era posibil să nu cunoască niciuna dintre ele? Fără îndoială era o analfabetă și în a cincea.

Mai erau douăzeci și cinci de minute până la conferința de presă. „Am ațipit? Ar fi nostim. Doar... să... adorm. Scuze, am dormit prea mult. Am fost atât de ocupat. E o muncă extenuantă să predai – unui ucigaș megaloman – tot ceea ce ai construit într-o viață întreagă.“

Cioc, cioc, cioc. E bine că nu m-am sinucis; toate bătăile astea în ușă mi-ar fi distrus concentrarea și mi-ar fi stricat cu totul scena morții. Ar trebui să mor ca Seneca, cu un ultim discurs reușit. Sau ca Socrate, deși ar fi mai greu, căci nu am cucută, ci doar o cadă. Totuși, fără lame. Nu mi-a crescut barba suficient ca să am nevoie. Încă un semn că nu sunt decât un puști prost

căruia nu ar fi trebuit niciodată să i se permită să joace un rol în lumea adulților.”

Zăvorul alunecă și ușa camerei zbură în lături izbindu-se de perete.

Revoltător! Cine îndrăznește să folosească un șperaclu la ușa lui?

Și nu numai un șperaclu! Cineva reușise să desfacă ivărul și acum ușa era larg deschisă.

Asasinii! Ei bine, lasă-i să mă ucidă în pat, privindu-i în față, nu ghemuindu-mă ca un laș într-un colț și implorându-i să nu tragă.

– Bietul copil, făcu mama lui.

– E deprimat, zise tatăl. Nu râde de el.

– Nu pot să nu mă gândesc prin ce a trecut Ender, luptând cu Furnicile aproape în fiecare zi, săptămâni de-a rândul, complet epuizat, și totuși întotdeauna s-a ridicat și a pornit din nou la luptă.

Peter ar fi vrut să țipe la ea. Cum îndrăznește să compare clipele prin care tocmai trecuse el cu legendara „suferință” a lui Ender? Ender nu a pierdut niciodată nicio bătălie, nu se gândea la asta? Iar el tocmai pierduse războiul! Avea dreptul să doarmă.

– Gata? Un, doi, trei.

Peter simți cum salteaua alunecă de pe pat până când el fu răsturnat cu greutate pe podea, lovindu-se cu capul de rama patului.

– Au! strigă.

Nu era un nobil ultim cuvânt care să fie înregistrat pentru posteritate? Cum marele Peter Wiggin, Hegemon al Pământului (și, desigur, fratele lui Ender Wiggin, sfântul salvator) și-a întâmpinat sfârșitul?

Suferise o teribilă lovitură la cap pe când părinții săi îl târau cu forța afară din patul unui hotel, în dimineața de după evadarea sa umiltoare din propriul apartament

unde nu fusese amenințat de absolut nimeni, iar el nu avea nicio dovadă a vreunui pericol iminent privind persoana lui.

Și care fuseseră ultimele sale cuvinte?

O propoziție dintr-un singur cuvânt, destinat să fie gravat pe monumentul lui. Au.

– Nu cred că-l putem duce la duș fără să-i atingem sacra persoană, zise mama.

– Ai dreptate.

– Iar dacă îl atingem, există posibilitatea să cădem morți pe loc.

Alți oameni aveau mame compătimitoare, tandre, liniștitoare, înțelegătoare. Mama *lui* era o scorpie sarcastică și care era limpede că îl urăște și că îl urăse întotdeauna.

– Găleata cu gheață, zise tatăl.

– Fără gheață.

– Dar conține apă.

Era prea stupid. Vechea șmecherie cu aruncatul apei pe adolescentul somnoros.

– Plecați. Mă scol în câteva minute.

– Ba nu, zise mama. Te scoli acum. Tatăl tău umple găleata cu gheață. Auzi cum curge apa.

– OK, OK, plecați ca să pot să mă dezbrac și să mă duc la duș. Sau totul e doar un subterfugiu ca să mă pu-teți vedea din nou dezbrăcat? N-o să mă lăsați nicio-dată să uit cum îmi schimbați scutecele, aparent asta a fost o etapă foarte importantă în viața voastră.

I se răspunse aruncându-i-se apă pe față. Nu o găleată întreagă, dar destul cât să se ude pe cap și pe umeri.

– Scuze că n-am avut timp s-o umplu, zise tatăl. Dar când ai început să-i faci aluzii sexuale grosolane soției mele, a trebuit să folosesc orice cantitate de apă aveam la îndemână ca să te fac să taci înainte să fiu nevoit să-ți fac praf nutrița de copil năzdrăvan.

Peter se ridică de pe salteaua de jos și-și scoase pantalonii în care dormea.

– Asta ați venit să vedeți?

– Categorie, zise tatăl. Ai greșit, Theresa: chiar are coaie.

– Se pare că nu suficient.

Peter se strecură printre ei și trânti ușa băii în urma lui.

Jumătate de oră mai târziu, după ce făcuse presa să aștepte doar zece minute peste ora anunțată, Peter urcă singur pe platforma de la capătul unei săli de conferințe aglomerate. Toți reporterii țineau camerele ridicate, cu obiectivele pândind printre degetele pumnilor strânși. Era cea mai bună audiență pe care o avusese vreodată la o conferință de presă – deși, ca să fim sinceri, nu ținuse niciuna în Statele Unite. Poate aici toate erau la fel.

– Sunt la fel de surprins ca și voi că mă aflu astăzi aici, zise Peter cu un zâmbet. Dar trebuie să spun că sunt recunoscător persoanei care mi-a oferit informațiile care mi-au permis să scap, împreună cu familia mea, din locul care cândva a fost un rai al siguranței, dar care a devenit pentru mine cel mai periculos loc din lume. De asemenea, sunt recunoscător guvernului Statelor Unite, care nu numai că m-a invitat să mut sediul Hegemoniei aici, desigur temporar, ci a și desemnat un număr generos de agenți ai Serviciilor Secrete care să supravegheze zona. Nu cred că sunt necesari, cel puțin nu atât de mulți, dar mă rog, până de curând n-am considerat că aş avea nevoie de vreo protecție în interiorul sediului Hegemoniei din Ribeirão Preto.

Zâmbetul lui invita la râs, și se râse. Era mai mult o eliberare a tensiunii decât amuzament adevărat, dar mergea. Tatăl lui subliniase asta – fă-i să râdă din când

în când, ca toată lumea să se simtă relaxată. O să-i facă să creadă că și tu ești relaxat și încrezător.

– Informațiile mele dau de înțeles că niciunul dintre mulții angajați loiali ai Hegemoniei nu se află în niciun fel de pericol, iar când noul sediu permanent va fi stabilit, îi invit pe toți cei care doresc să-și reia slujbele. Cei care nu ne sunt loiali bineînțeles că au deja alte slujbe.

Din nou râsete – dar și câteva evidente murmure dezaprobatore. Presa mirosea scandalul și nu era deloc de ajutor faptul că Peter părea – și chiar era – atât de tânăr. Umor, da, dar nu trebuia să arăți ca un puști care face pe deșteptul. Mai ales să nu arăți ca un puști care face pe deșteptul, dar ai cărui părinți au trebuit să-l scoată cu forța din pat de dimineață.

– Nu voi da nicio informație care să-l trădeze pe recentul meu binefăcător. Atât vă pot spune: brusca și nedorita mea călătorie – dezmembrarea Hegemoniei – este întru totul din vina mea.

Poftim. Un copil n-ar spune așa ceva. Nici măcar politicienii adulți nu obișnuiesc să spună așa ceva.

– Contrar sfatului comandantului meu militar și al altora, l-am adus la sediul meu pe celebrul Achilles Flandres, la cererea lui și crezând asigurările lui de loialitate față de mine. Am fost avertizat că nu pot avea încredere în el, iar eu am ținut cont de aceste avertizări. Cu toate acestea, am crezut că sunt suficient de inteligent și atent ca să detectez din timp orice trădare din partea lui. A fost un calcul greșit. Mulțumită ajutorului altora, nu a fost o greșeală fatală.

Informațiile răspândite de Achilles Flandres în fostul sediu al Hegemoniei despre presupusa mea delapidare sunt, desigur, false. Întotdeauna registrele contabile ale Hegemoniei au fost publice. Gama largă de venituri și

cheltuieli a fost publicată anual pe net, iar în această dimineață am pus atât întregul set de registre ale Hegemoniei, cât și registrele mele personale pe un site securizat la adresa „Dezvăluirea Finanțelor Hegemoniei“. Cu excepția câtorva elemente secrete din buget, despre care orice analist militar vă poate spune că abia ajung pentru puținele acțiuni militare ale biroului meu din ultimii câțiva ani, fiecare dolar este contabilizat. Da, ținem contabilitatea în dolari, fiindcă moneda Hegemoniei a fluctuat mult, dar pe un trend puternic descendent în ultimii ani.

Din nou râsete. Dar toată lumea scria cu înfrigurare, iar el putea vedea cum politica de destăinuire totală dădea roade.

– În afară de faptul că veți vedea cu ochii voștri că nu s-a furat nimic de la Hegemonie, continuă Peter, veți vedea și că Hegemonia a funcționat cu fonduri extrem de reduse. A însemnat o provocare să fii poliția între națiunile unei lumi care se opune tendinței imperialiste ale așa-zisei „Republici Populare Universale“, cunoscută și sub numele de Imperiul Chinez. Am fost extrem de recunoscători acelor țări care au continuat să sprijine Hegemonia la un nivel sau altul. Din respect pentru unele dintre ele care au preferat să păstreze secretă contribuția lor, am retras vreo douăzeci de nume. Sunteți liberi să speculați asupra identității lor, dar eu nu vă voi spune nici da, nici nu, doar vă informez cu toată sinceritatea: China nu este una dintre acestea.

Se auzi un hohot și mai puternic, iar câțiva oameni chiar aplaudară de câteva ori.

– Sunt scandalizat că uzurpatorul Achilles Flandres a pus în discuție credibilitatea Ministrului Colonizării. Dar dacă exista vreo îndoială asupra planurilor lui Flandres, faptul că aceasta a fost prima sa acțiune ar

trebui să vă spună multe despre planurile lui de viitor pentru noi toți. Achilles Flandres nu-și va afla odihna până ce toate ființele umane nu vor fi sub controlul său complet. Sau, desigur, moarte.

Peter făcu o pauză, lăsă privirea în jos pe tribună de parcă ar fi avut acolo notițe, deși desigur nu avea.

– Singurul lucru pentru care totuși nu regret că l-am adus pe Achilles Flandres la Ribeirão Preto este că acum am avut ocazia să-l cunosc ca om – cu toate că îl includ în această categorie numai în sens foarte larg. Achilles Flandres și-a dobândit puterea în lume nu prin propria inteligență și curaj, ci exploatând inteligența și curajul altora. A pus la cale răpirea copiilor care l-au ajutat pe fratele meu, Ender Wiggin, să salveze omenirea de invadatorii extraterestri. De ce? Pentru că știa că el nu ar fi putut avea nicio speranță să guverneze lumea dacă vreunul dintre ei ar fi luptat împotriva lui.

Puterea lui Achilles Flandres vine din voința altora de a-i crede minciunile. Dar minciunile nu-i vor mai aduce noi aliați așa cum o făceau în trecut. A înhămat China la căruța sa și o mână ca pe un bou. Dar l-am auzit râzând de bieții fraieri din guvernul chinez care l-au crezut, bătându-și joc de ei pentru bieteile lor ambiții, spunându-mi cât sunt de nedemni ca unul ca el să le conducă destinele.

Fără îndoială că multe astfel de declarații au făcut parte din tentativa lui de a mă convinge că nu mai lucrează cu ei. Dar ridiculiza foarte dur oameni al căror nume îl menționa. Disprețul pentru ei era real. Aproape mi-a părut rău de ei – pentru că, dacă puterea lui s-ar stabili vreodată și nu ar mai avea nevoie de ei, atunci și ei ar înțelege ceea ce înțeleg eu.

Desigur, și pe mine mă disprețuia, iar dacă acum râde de mine, nu pot decât să fiu de acord cu el. Am fost tras

pe sfoară, doamnelor și domnilor. De fapt, mă alătur unui grup distins, din care fac parte cei care au căzut de la putere în Rusia după răpiri, cei care suferă acum fiind prizonieri politici după cucerirea Indiei de către China, și cei care chiar în acest moment arestează oameni în India pentru că... mută pietre.

Sper doar că mă voi dovedi ultima persoană atât de orgolioasă și stupidă care să creadă că Achilles Flandres poate fi controlat sau exploatat pentru a servi unui țel mai înalt. Achilles Flandres își servește doar propriul țel – plăcerea sa. Iar ceea ce i-ar face lui plăcere... ar fi să domnească peste fiecare bărbat, femeie sau copil din rasa umană.

Nu am făcut o prostie când am angajat Hegemonia în lupta împotriva acțiunilor imperialiste ale guvernului chinez. Acum, din cauza greșelilor mele, prestigiul Hegemoniei a scăzut temporar. Dar opoziția mea față de opresiunea Imperiului Chinez asupra a mai mult de jumătate din lume nu a scăzut. Sunt un dușman implacabil al împăraților.

Aici era un moment potrivit în care să se oprească.

Peter înclină scurt capul pentru a primi aplauzele lor politicoase. Unii din mulțime aplaudau mai mult decât politicos – dar erau și alții care nu băteau deloc din palme.

Apoi începură întrebările, dar fiindcă el își recunoscuse vina de la început le făcu față ușor. Doi reporteri încercară să obțină mai multe date despre sursa care îi dăduse informațiile și care fusese aceasta, dar Peter nu spuse decât:

– Dacă vorbesc mai mult despre acest subiect, cineva care a fost amabil cu mine va muri cu siguranță. Sunt surprins că puneți astfel de întrebări.

După ce spuse acest lucru și a doua oară – cuvânt cu cuvânt – nimeni nu mai puse astfel de întrebări.

Cât despre întrebările care conțineau acuzații voalate, el fu de acord cu toți cei care sugerau că făcuse o prostie. Când fu întrebat dacă se dovedise prea prost pentru a deține postul de Hegemon, prima lui replică fu o glumă:

– Mi s-a spus când am acceptat slujba că însăși acceptarea ei dovedește că sunt prea prost ca să-i fac față.

Lumea desigur râse. Apoi el continuă:

– Dar am încercat să folosesc această funcție pentru a servi cauza păcii și autoguvernării în întreaga lume, și provoc pe oricine să aducă dovezi că am făcut altceva decât să avansez această cauză cât mai mult posibil cu resursele pe care le-am avut.

Cincisprezece minute mai târziu, își cerea scuze că nu mai are timp.

– Dar vă rog să-mi transmiteți orice întrebare ați avea, iar eu și echipa mea vom încerca să vă răspundem la timp. Încă un cuvânt înainte de a pleca.

Toți tăcură, așteptând.

– Fericirea viitoare a omenirii depinde de oamenii de treabă care vor să trăiască în pace cu vecinii lor, de cei care doresc să-și protejeze vecinii de instigatori. Eu sunt doar unul dintre acești oameni. Probabil nu cel mai bun dintre ei și sper până la Dumnezeu să nu fiu eu cel mai deștept. Dar se întâmplă să fiu cel căruia i s-a încredințat postul de Hegemon. Până expiră mandatul meu sau sunt înlocuit în mod legal de către statele care au sprijinit Hegemonia, voi continua să onorez acest post.

Izbucniră aplauze – și de data asta își permise să creadă că ar putea fi și ceva entuziasm adevărat în ele. Se întoarse extenuat în camera lui.

Mama și tatăl lui erau acolo, așteptându-l. Refuzaseră să coboare cu el.

– Dacă mama și tatăl tău sunt cu tine, zisese tatăl, ar fi mai bine ca asta să fie conferința de presă în care îți dai demisia. Dar dacă intenționezi să păstrezi postul, atunci coboară singur. Numai tu. Fără nicio echipă. Fără părinți. Fără prieteni. Doar tu.

Tatăl lui avusese dreptate. Și mama avusese dreptate. Ender, binecuvântată fie inimioara lui, era exemplul pe care trebuia să-l urmeze. Dacă pierzi, pierzi, dar nu te predai.

– Cum a mers? întrebă mama.

– Destul de bine, cred, răspunse Peter. Mi-au pus întrebări timp de un sfert de oră, dar începuseră să se repete sau să o ia în direcții periculoase așa că le-am spus să-mi trimită pe mail restul întrebărilor. S-a dat la știri?

– Am urmărit treizeci de posturi de știri și cele mai importante douăzeci de rețele, și majoritatea au transmis în direct.

– Deci v-ați uitat? întrebă Peter.

– Nu, doar treceam de la un canal la altul, zise mama. Dar ceea ce am văzut părea a fi bine. Nici n-ai clipit. Cred că ai salvat situația.

– Vom vedea.

– Pe termen lung, spuse tatăl. O să ai câteva săptămâni agitate. Mai ales că poți să fii sigur că Ahile încă nu și-a golit coșul.

– O analogie la coșul cu săgeți? Ești așa bătrân!

Râseră la gluma lui.

– Mamă. Tată. Mulțumesc.

– Nu am făcut decât ceea ce știam că mâine ți-ai fi dorit să fi făcut azi.

Peter aprobă din cap. Apoi se așeză pe marginea patului.

– Doamne, nu pot să cred ce tâmpit am fost. Nu pot să cred că nu i-am ascultat pe Bean, Petra, Suri și...

– Și pe noi, sări mama în ajutorul lui.

– Și pe voi, și pe Graff.

– Te-ai încrezut în propria judecată, spuse tatăl, și exact asta trebuia să faci. Ai greșit de data asta, dar nu ai greșit prea des, și mă îndoiesc că vei mai greși vreodată.

– Pentru Dumnezeu, zise mama, să nu începi să-ți supui deciziile la vot. Sau să urmărești sondajele de opinie, sau să încerci să ghicești cum vor apărea acțiunile tale în ochii presei.

– N-o să fac asta.

– Pentru că, vezi tu, ești Locke. Ai încheiat deja un război. Peste câteva zile sau săptămâni, presa o să înceapă să-și amintească asta. Și ești și Demostene – ai ceva adepți fervenți.

– Am avut, zise Peter.

– Au văzut ceea ce se așteptau din partea lui Demostene. Nu te-ai fofilat, nu te-ai scuzat, ai luat asupra ta opoziția pe care îl merita și ai respins acuzațiile false. Ai arătat dovezile tale...

– Țsta a fost un sfat bun, tată, mulțumesc.

– Și, continuă mama, ai arătat curaj.

– Fugind din Ribeirão Preto înaintea celor la fel de strălucitori ca mine?

– Ridicându-te din pat, răspunse ea.

Peter scutură din cap.

– Atunci curajul meu nu e decât unul împrumutat.

– Nu împrumutat, zise mama. Acumulat. În noi. Ca într-o bancă. Am văzut că ai curaj și am păstrat puțin pentru tine când o să-ți lipsească temporar și o să ai nevoie.

– O problemă de cash flow, atâta tot, zise și tatăl.

– De câte ori voi doi o să mă mai salvați de mine însumi înainte ca drama să-și urmeze cursul? întrebă Peter.

– Cred că... de șase ori, făcu tatăl.

– Nu, opt.

– Vă credeți simpatici.

– Mmmm.

Cineva bătu la ușă.

– Room service! strigă o voce de afară.

Tatăl ajunse la ușă din doi pași.

– Trei sucuri de roșii? întrebă.

– Nu, nu, nimic de genul ăsta. Prânzul. Sandvișuri. Înghețată.

Chiar liniștit astfel, tatăl păși în lături din fața ușii și o deschise atât cât îngăduia zăvorul. Nimeni nu trase cu arma, iar tipul cu mâncarea râse.

– Of, toată lumea uită de asta, se întâmplă întotdeauna.

Tatăl deschise ușa și ieși afară suficient ca să se asigure că nu mai era nimeni pe hol, în spatele omului de la room service.

Când chelnerul intră pe ușă, Peter se retrase să iasă din raza lui vizuală, exact la timp ca s-o vadă pe mama lui strecurând un pistol în poșetă.

– De când ai început să faci bagaje? o întrebă.

– De când șeful securității tale s-a dovedit a fi bun prieten cu Ahile, zise ea.

– Ferreira?

– A spus presei că a instalat programe-spion ca să afle cine delapida fondurile și că a fost șocat să descopere că tu erai.

– Of, făcu Peter. Bineînțeles că au ținut o contraconferință de presă.

– Dar aproape toți au transmis în direct conferința ta, iar din a lui au dat doar extrase. Și peste tot imaginile

cu Ferreira au fost urmate de imagini cu tine, anunțând că expui pe net registrele financiare.

– Pariez că serverul a căzut.

– Nu, toate agențiile de știri și-au făcut în primul rând copii.

Tatăl lui terminase de semnat pentru masă și chelnerul plecase, iar ușa era din nou închisă.

– Hai să mâncăm, zise tatăl. Dacă îmi amintesc bine, aici întotdeauna au avut mâncare bună.

– E bine să fii acasă, adăugă mama. Mă rog, nu chiar acasă, dar oricum în oraș.

Peter luă o îmbucătură și mâncarea era într-adevăr bună.

Comandaseră exact sandvișurile pe care le-ar fi comandat și el, atât de bine îl cunoșteau. Viețile lor erau centrate în jurul copiilor lor. El n-ar fi putut să le comande lor sandvișuri. Erau trei locuri în jurul măsuței pe roți aduse de chelner. Ar fi trebuit să fie cinci.

– Îmi pare rău, zise.

– Pentru ce? întrebă tatăl lui, cu gura plină.

– Pentru că sunt singurul vostru copil pe Pământ.

– Ar fi putut fi mai rău. Ar fi putut să nu fie niciunul.

Și mama sa se aplecă și-l bătu pe mână.

CALIFUL

From: Graff%pilgrimage@colmin.gov

To: Locke%erasmus@polnet.gov

Re: cea mai bună parte a valorii

Știu că nu vrei vești de la mine. Dar dat fiind faptul că nu mai ai o situație sigură, iar dușmanul nostru comun își joacă din nou rolul pe scena lumii, vă ofer ție și părinților tăi azil. Nu sugerez să intrați în programul de colonizare. Din contră – vă consider singura speranță de a uni opoziția față de dușmanul nostru. De aceea protecția ta fizică este de maximă importanță pentru noi.

Din acest motiv am fost autorizat să vă invit într-un loc din afara planetei pentru câteva zile, săptămâni, luni. Există conexiuni complete la net și vă puteți întorce pe Pământ în patruzeci și opt de ore de la formularea cererii. Nimeni nu va ști că ați plecat. Dar veți fi la adăpost de orice tentativă de asasinat sau răpire a ta sau a părinților tăi.

Terog, ia-o în serios. Acum, că știm că adversarul nu și-a pierdut relațiile cu fosta sa gazdă, unele informații

pe care le obținusem deja ne apar în altă lumină. Cea mai bună interpretare a acestor date ar fi că un atentat la viața ta este iminent.

O dispariție temporară de pe suprafața Pământului ți-ar fi foarte de folos în acest moment. Gândește-te la asta ca la echivalentul călătoriei secrete a lui Lincoln prin Baltimore pentru a prelua președinția. Sau, dacă preferi, un echivalent mai puțin măreț, călătoria lui Lenin spre Rusia într-un vagon sigilat.

Petra presupuse că fusese dusă la Damasc fiindcă Ambul reușise să-l contacteze pe Alai, dar niciunul dintre ei nu o întâmpină la aeroport. Nu o aștepta nimeni la ieșire. Nu că ar fi vrut să poarte cineva o pancartă pe care să scrie „Petra Arkanian” – ar fi putut la fel de bine să-i trimită lui Ahile un e-mail în care să-i spună unde se afla.

Îi fusese greață pe tot parcursul zborului, dar știa că e imposibil să fie din cauza sarcinii, nu atât de repede. Dura cel puțin câteva ore până ce hormonii să înceapă să acționeze. Era probabil simpla teamă care se declanșase când își dăduse seama că, dacă oamenii lui Alai știau exact unde se află și aveau un taxi care o aștepta, și Ahile putea să știe.

Cum știuse Bean să aleagă taxiul pentru ea? Vreo predilecție pentru indonezieni? Raționamentul lui avușese vreun motiv pe care ea nici nu-l observase? Sau alesese al treilea taxi pur și simplu pentru că nu avea încredere în conceptul de „următorul în rând”?

El în care taxi se urcase și cine îl conducea?

Cineva se lovi de ea din spate și pentru o clipă simți adrenalina gândindu-se: asta e! Sunt ucisă de un asasin

care s-a apropiat de mine din spate pentru că am fost atât de proastă încât nu m-am uitat în jur!

După momentul de panică – și autoînvinuirea de moment – își dădu seama că nu era un asasin, ci un simplu pasager al aceluiași zbor grăbindu-se să părăsească aeroportul, în timp ce ea, nesigură și pierdută în gânduri, mergea prea încet și obstrucționa traficul.

„O să mă duc la un hotel, gândi ea. Dar nu unul la care se duc de obicei europenii. Stai puțin, dacă mă duc la un hotel unde toți în afară de mine sunt arabi, o să ies în evidență. Ar fi prea clar. Bean m-ar tachina pentru că nu mi-am dezvoltat deprinderile necesare supraviețuirii. Dar cel puțin mă gândesc de două ori înainte de a mă caza într-un hotel arab.“

Singurul bagaj pe care îl avea era geanta pe care o purta pe umăr, iar la vamă avu parte de întrebările obișnuite.

– Țsta e tot bagajul dumneavoastră?

– Da.

– Cât aveți de gând să rămâneți?

– Vreo două săptămâni, cred.

– Două săptămâni, și nu aveți decât hainele astea?

– Vreau să fac cumpărături.

Întotdeauna era suspicios să intri într-o țară cu prea puține bagaje, dar, după cum spusese Bean, mai bine câteva întrebări suplimentare la vamă sau controlul pașapoartelor decât să mergi în zona de recepție a bagajelor și să te învârti acolo unde oamenii au destul timp să te găsească.

Mai rău de atât, în opinia lui Bean, era să folosească prima toaletă din aeroport.

– Toată lumea știe că femeile trebuie mereu să facă pipi, spunea Bean.

– De fapt nu mereu, iar majoritatea bărbaților nici nu observă, replica Petra. Dar având în vedere că

Bean niciodată nu părea să aibă nevoie să facă pipi, ea presupunea că orice necesitate umană normală lui i se părea exagerată.

Oricum, acum era bine antrenată. Nu aruncă nici măcar o privire primei toalete pe lângă care trecu și nici celei de-a doua. Probabil nu va merge la baie decât în camera ei de hotel.

„Bean, când o să vii? Te-au suit în următorul avion? Cum o să ne găsim unul pe altul în orașul ăsta?”

Știa că el ar fi fost furios dacă ea s-ar fi învârtit prin aeroport sperând să-l întâlnească. În primul rând, habar n-avea de unde ar fi trebuit să sosească avionul lui – avea obiceiul să aleagă itinerarii foarte ciudate, așa că putea foarte bine să vină de la Cairo, Moscova, Alger, Roma sau Ierusalim. Nu, mai bine să meargă la un hotel, să se cazeze sub un nume fals cunoscut de el și...

– Doamna Delphiki?

Se întoarse imediat la auzul numelui mamei lui Bean, apoi își dădu seama că domnul înalt cu părul cărunt i se adresa ei.

– Da, râse. Încă nu m-am obișnuit cu ideea de a mi se spune pe numele soțului meu.

– Iertați-mă, zise bărbatul. Preferați numele dinainte de căsătorie?

– Nu mi-am mai folosit de câteva luni propriul nume. Cine v-a trimis să mă întâmpinați?

– Gazda dumneavoastră.

– Am avut multe gazde la viața mea, zise Petra. Pe unele n-aș vrea să le mai vizitez vreodată.

– Dar astfel de oameni nu ar locui la Damasc.

Ochii îi sclipiră. Apoi se aplecă spre ea.

– Unele nume nu e bine să le spui cu voce tare.

– Aparent al meu nu este unul dintre ele, zise ea cu un zâmbet.

– Aici și acum sunteți în siguranță, în timp ce alții s-ar putea să nu fie.

– Sunt în siguranță pentru că sunteți cu mine?

– Sunteți în siguranță pentru că eu și... cum se spune în argoul Școlii de Luptă? ... gașca mea și cu mine avem grijă de dumneavoastră.

– N-am văzut pe nimeni păzindu-mă.

– Nici pe mine nu m-ați văzut, spuse bărbatul. Asta pentru că suntem foarte buni la așa ceva.

– Ba v-am văzut. Doar că nu mi-am dat seama că m-ați fi observat în vreun fel.

– Așa cum spuneam.

Ea zâmbi.

– Foarte bine, nu-i voi spune pe nume gazdei noastre. Și fiindcă nici dumneavoastră n-o veți face, mă tem că nu vă pot urma nicăieri.

– O, ce suspicioasă, zise el cu un zâmbet îndurerat. Bine atunci. Aș putea ușura lucrurile arestându-vă.

Îi arată o legitimație cu aspect oficial din interiorul unui portofel. Deși ea nu avea idee ce organizație emisesese acea legitimație întrucât nu învățase niciodată alfabetul arab și nici limba.

Dar Bean o învățase: ascultă-ți temerile și, de asemenea, ascultă-ți încrederea. Ea avea încredere în omul acesta, deci crezu legitimația fără să fie capabilă s-o citească.

– Așadar, sunteți de la Poliția Siriană, zise.

– Din când în când, replică el, surâzând în timp ce ascundea portofelul.

– Haideți să ieșim.

– Ba nu. Să intrăm într-o mică încăpere din aeroport.

– O toaletă? întrebă ea. Sau o cameră de interogatorii?

– Biroul meu, răspunse el.

Dacă era un birou, cu siguranță era bine deghizat. Intrară prin spatele ghișeului de bilete al companiei El Al și străbătură biroul angajaților.

– El Al? întrebă ea. Sunteți israelian?

– Israelul și Siria au fost prieteni foarte apropiați în ultimul secol. Ar trebui să țineți pasul cu istoria.

Merseră pe un coridor pe care erau aliniate dulapuri ale companiei, un robinet cu apă potabilă și câteva uși spre toalete.

– Nu credeam că prietenia e atât de strânsă încât să permită Poliției Siriene să folosească liniile aeriene naționale ale Israelului, zise Petra.

– Am mințit când am spus că sunt de la Poliția Siriană.

– Iar ei au mințit că sunt El Al?

Bărbatul puse palma pe scannerul unei uși fără însemne, dar când ea încercă să-l urmeze dincolo de aceasta el clătină din cap.

– Nu, nu, mai întâi trebuie să pui palma acolo.

Ea se supuse, dar întrebându-se cum ar putea avea aici în Siria amprenta palmei și transpirației ei.

Nu, desigur nu le aveau. Tocmai le obținuseră, astfel că oriunde ar fi mers ar fi fost recunoscută de computerele securității lor.

Ușa ducea spre niște scări care coborau.

Și mult, mult mai jos, până ce ajunseră de-a binelea sub pământ.

– Nu cred că asta corespunde regulamentelor privind accesul persoanelor cu handicap, zise Petra.

– Ceea ce nu văd cei care fac regulamentele n-are cum să ne facă rău.

– O teorie care a adus atâtea necazuri atât de multor oameni.

Intrară într-un tunel subteran, unde îi aștepta un mic automobil electric. Fără șofer. Aparent, urma să conducă însoțitorul ei.

Nu era așa. Urcă pe bancheta din spate alături de ea, iar automobilul porni singur.

– Am o bănuială, zise Petra. Majoritatea persoanelor importante nu trec prin casele de bilete ale El Al.

– Sunt și alte căi de a ajunge pe străduța asta, spuse bărbatul. Dar cei care vă caută nu au pândit birourile noastre El Al.

– Ați fi surprins de cât de multe ori dușmanii mei sunt cu doi pași în față.

– Dar dacă prietenii sunt cu trei pași mai în față?

Apoi râse de parcă ar fi fost o glumă, nu o laudă de sine.

– Suntem singuri în mașină, zise Petra. Acum putem să spunem niște nume.

– Eu sunt Ivan Lankowski.

Ea râse fără să vrea. Dar când văzu că el nu zâmbește, se opri.

– Iertați-mă, spuse. Nu păreți rus, iar aici suntem în Damasc.

– Bunicul din partea tatălui era de etnie rusă, bunica de etnie cazacă, amândoi islamici. Părinții mamei mele încă mai trăiesc, mulțumită lui Allah, și amândoi sunt iordanieni.

– Nu v-ați schimbat niciodată numele?

– Face parte din inima islamicilor. Inima și viața. Numele meu conține o parte din genealogia mea. Dacă Allah a vrut să mă nasc în această familie, de ce să încerc eu să refuz acest dar?

– Ivan Lankowski, zise Petra. Numele pe care mi-ar plăcea să-l aud este numele celui care v-a trimis.

– Ofițerului superior al cuiva nu i se spune nicio dată pe nume. E o regulă de bază a securității.

Petra oftă.

– Presupun că asta dovedește că nu mai sunt în Kansas.

– Nu cred că ați fost vreodată în Kansas, doamnă Delphiki.

– Mă refeream la...

– Am văzut *Vrăjitorul din Oz*, zise Lankowski. La urma urmelor sunt un om educat. Și... am fost în Kansas.

– Atunci ați găsit înțelepciunea la care eu nu pot decât să visez.

El chicoti.

– E un loc de neuitat. Așa cum era Iordania imediat după Era Glaciară, acoperit cu iarbă înaltă, întinzându-se la infinit în toate direcțiile, iar cerul era pretutindeni, nu doar mici petice deasupra copacilor.

– Sunteți un poet, surâse Petra. Și de asemenea un om foarte bătrân, dacă vă amintiți de Era Glaciară.

– Era Glaciară a fost pe vremea tatălui meu. Nu-mi amintesc decât timpul ploios care a urmat imediat după aceea.

– Habar n-aveam că există tunele dedesubtul Damascului.

– În războaiele cu Occidentul, explică Lankowski, am învățat să îngropăm tot ceea ce nu voiam să aruncăm în aer. Bombele cu țintă individuală au fost testate prima dată pe arabi, știați? Arhivele sunt pline de imagini cu arabi explodând.

– Am văzut unele imagini. Îmi amintesc și că în timpul acestor războaie unii oameni deveneau ei înșiși victime, legându-și bombe pe ei și aruncându-se în aer în locuri publice.

– Da, nu aveam rachete teleghidate, dar aveam picioare.

– Iar ranchiuna s-a păstrat?

– Nu, nu ranchiuna, zise Lankowski. Cândva am stăpânit întreaga lume cunoscută, din Spania în India. Islamicii conduceau Moscova, iar soldații noștri ajungeau în Franța și la porțile Vienei. Căinii noștri erau mai bine educați decât învățații din Occident. Apoi, într-o zi, ne-am trezit că suntem săraci și ignoranți, iar armele sunt în mâinile altcuiva. Am știut că asta nu poate fi voința lui Allah, așa că am luptat.

– Și ați descoperit că dorința lui Allah este... ?

– Voința lui Allah a fost ca mulți dintre ai noștri să moară, iar Occidentul să ocupe teritoriile noastre, iar și iar, până când am încetat să mai luptăm. Ne-am învățat lecția. Acum ne purtăm frumos. Ne supunem tuturor condițiilor din tratate. Avem libertatea presei, libertatea religiei, femei libere și alegeri democratice.

– Și tunele pe sub Damasc.

– Și amintiri. Zâmbi spre ea: Și automobile fără șofer.

– Tehnologie israeliană, presupun.

– Multă vreme am considerat Israelul ca pe un cap de pod al inamicului pe pământul nostru sfânt. Apoi, într-o zi ne-am amintit că Israelul fusese un membru al familiei noastre plecat în exil, învățând tot ceea ce știau dușmanii, și care se întorsese acasă. Am încetat să ne mai luptăm cu fratele nostru, iar fratele ne-a dat toate darurile Occidentului, dar fără să ne distrugă sufletele. Cât de trist ar fi fost dacă i-am fi ucis pe toți evreii sau i-am fi alungat! Cine ne-ar mai fi învățat atunci? Armenii?

Ea râse de gluma lui, dar ascultă și lecția. Deci așa trăiau ei cu istoria lor – adăugau un înțeles la orice le permitea să întrevadă mâna lui Dumnezeu. Un scop. Chiar puterea și speranța.

Dar își mai aminteau și că islamicii stăpâniseră cândva lumea. Și încă mai priveau democrația ca pe ceva adoptat pentru a împăca Occidentul.

„Chiar că ar fi trebuit să citesc Coranul, gândi ea. Ca să văd ce se ascunde sub fațada sofisticată în stil occidental.“

„Omul acesta a fost trimis să mă întâmpine, mai gândi, pentru că aceasta este fața pe care vor să o vadă vizitatorii Siriei. Mi-a spus poveștile astea pentru că aceasta este atitudinea pe care vor ei să cred că o au.

Dar asta e versiunea frumoasă. Cea prelucrată pentru a se potrivi urechilor occidentalilor. Oasele istoriei, sângele și mușchii ei erau îngenuncherea, umilirea, neînțelegerea voinței lui Dumnezeu, pierderea identității ca popor și sentimentul înfrângerii perpetue. Acestea sunt popoare care au ceva de dovedit și un statut pierdut de redobândit. Un popor care vrea nu război, ci reabilitare.

Un popor foarte periculos.

Posibil și un popor foarte util, până la un punct.“

Își duse observațiile un pas mai departe, dar își învâluie cuvintele într-o poveste la fel de eufemistică precum cea pe care i-o spusese el.

– Din câte mi-ați spus, lumea islamică vede aceste vremuri periculoase din istoria lumii ca pe momentul pregătit de Allah pentru voi. Ați fost umiliți înainte, deci supuneți-vă lui Allah și fiți gata să vă conducă spre victorie.

El nu zise mult timp nimic.

– Nu am spus asta.

– Desigur că asta ați spus, zise Petra. S-a subînțeles din orice cuvânt. Dar se pare că nu ați priceput că ați spus-o nu unui dușman, ci unui prieten.

– Dacă sunteți prietena lui Dumnezeu, zise Lankowski, de ce nu vă supuneți legii Lui?

– Dar eu nu am spus că sunt prietena lui Dumnezeu. Doar că sunt prietena voastră. Unii dintre noi nu putem trăi după legile voastre, dar tot îi putem admira pe cei care o fac, să le dorim binele și să-i ajutăm atunci când putem.

– Și să veniți la noi în căutarea siguranței fiindcă în lumea noastră ea există, pe când la voi nu.

– Destul de cinstit, admise Petra.

– Sunteți o fată interesantă, zise Lankowski.

– Am comandat soldați în război, sunt căsătorită și s-ar putea să fiu și însărcinată. Oare când n-o să mai fiu doar o fată? Din punct de vedere al legii islamice vreau să spun.

– Sunteți o fată pentru că sunteți cu cel puțin patruzeci de ani mai tânără decât mine. Nu are nimic de-a face cu legea islamică. Când veți avea șaiszeci de ani și eu o sută, *inshallah*, tot veți fi o fată pentru mine.

– Bean e mort, nu-i așa? Întrebă Petra.

Lankowski o privi uimit.

– Nu, zise repede.

Îi scăpase, fusese nepregătit, iar Petra îl crezu.

– Atunci s-a întâmplat ceva groaznic și nu vreți să-mi spuneți. Părinții mei – au pățit ceva?

– De ce credeți asta?

– Pentru că sunteți politicos. Pentru că oamenii dumneavoastră mi-au schimbat biletul și m-au adus aici, și mi-au promis că-mi voi reîntâlni soțul. Iar în tot acest timp cât noi ne-am plimbat și am mers cu mașina nu mi-ați dat niciun indiciu despre când sau dacă îl voi vedea pe Bean.

– Îmi cer scuze dacă am dat dovadă de neglijență, zise Lankowski. Soțul dumneavoastră s-a îmbarcat într-un avion care urmează o rută diferită, dar va sosi și el. Iar

familia dumneavoastră e bine sau cel puțin nu avem motive să credem contrariul.

– Și totuși, încă ezitați.

– A avut loc un incident. Soțul dumneavoastră e teafăr. Nu a fost rănit. Dar a fost un atentat asupra vieții lui. Credem că, dacă v-ați fi urcat în primul taxi, atentatul nu ar fi avut loc. Ar fi fost o răpire.

– De ce credeți asta? Cel care îl vrea mort pe soțul meu mă vrea și pe mine moartă.

– Da, dar vrea și mai mult ceea ce aveți în dumneavoastră, zise Lankowski.

Îi luă numai o clipă să presupună în mod logic de unde știa el asta.

– Au furat embrionii, zise.

– Gardianul a primit un supliment de venit de la o a treia parte și a permis cuiva să ia embrionii congelați.

Petra știa că Volescu minte când spusese că poate să identifice copiii care au Cheia lui Anton. Dar acum știa și Bean. Amândoi cunoșteau valoarea copiilor lui Bean pe piața liberă și faptul că prețul cel mai mare era oferit pentru copiii care aveau Cheia lui Anton în ADN-ul lor sau cel puțin dacă eventualii cumpărători credeau că o au.

Își dădu seama că respirația i se accelerase. O hiper-ventilație nu i-ar fi făcut bine. Se strădui să se calmeze.

Lankowski întinse mâna și o mângâie ușor pe a ei. „Da, înțelege că sunt supărată. Încă nu am talentul lui Bean de a ascunde ceea ce simt. Deși desigur că acest talent poate fi și simplul efect al faptului de a nu simți nimic.”

Bean aflase că Volescu îi mințise. Din câte știa, copilul din pântecul ei putea fi afectat de problema lui Bean. Iar Bean jurase că nu va avea vreodată copii cu Cheia lui Anton.

– Există vreo cerere de răscumpărare? îl întrebă pe Lankowski.

– Vai, nu, replică el. Nu credem că vor să-și bată capul cu încercarea sortită eșecului de a obține bani de la voi. Riscul de a fi păcăliți și arestați în timpul schimbului de valori este prea mare, poate, comparat cu riscul implicat de vânzarea copiilor unor terțe părți.

– Cred că riscul ăsta e foarte aproape de zero, zise Petra.

– Atunci suntem de acord. Copiii voștri sunt în siguranță, dacă asta vă consolează într-o măsură.

– În siguranță pentru a fi crescuți de niște monștri.

– Poate că ei nu se văd așa.

– Mărturișiți de fapt că poporul dumneavoastră a depus o ofertă pentru unul dintre ei, să fie crescut drept băiețelul sau fetița voastră geniu?

– Noi nu facem trafic cu carne vie, zise Lankowski. Am avut mult timp probleme cu negoțul cu sclavi care nu voia să moară. Acum dacă cineva e prins deținând, vânzând, cumpărând sau transportând un sclav sau tolerând sclavia, pedeapsa este moartea. Procesele sunt rapide și nu se acordă niciodată drept de recurs. Nu, doamnă Delphiki, aici nu e un loc potrivit să aducă cineva embrionii furați și să încerce să-i vândă.

Chiar dacă era îngrijorată pentru copiii ei – potențialii ei copii – Petra își dădu seama ceea ce tocmai mărturisise el: că acei „noi” despre care vorbea nu însemna Siria, ci mai curând un fel de guvern din umbră pan-islamic care, cel puțin oficial, nu exista. O autoritate dincolo de națiuni.

Asta vrusese Lankowski să spună atunci când declarase că lucra pentru guvernul Siriei „din când în când”. Pentru că din când în când lucra pentru un guvern mai presus de al Siriei.

Aveau deja propriul rival la Hegemonie.

– Poate într-o zi, spuse ea, copiii mei vor fi antrenați și folosiți în apărarea vreunei țări împotriva cuceririi islamice.

– Deoarece islamicii nu mai invadează teritorii, mă întreb cum s-ar putea întâmpla asta.

– Îl aveți pe Alai sechestrat undeva. Ce face, coșuri sau oale de lut pe care le vinde în târg ?

– Astea sunt singurele posibilități pe care le vedeți ? Oalele de lut sau un război agresiv ?

Dar negarea lui nu o interesează. Știa că analiza ei era cât se poate de corectă în lipsa a mai multe date – negarea lui nu era dovada contrariului, ci mai curând o confirmare din neatenție.

Ceea ce o interesa acum era Bean. Unde se afla ? Când va ajunge la Damasc ? Ce va face în legătură cu embrionii dispăruți ?

Sau cel puțin asta încerca să se convingă că o interesează.

Căci ceea ce gândea în realitate, într-un monolog recurent care striga din adâncul ființei ei, era :

„Copiii mei sunt la el. Nu Flautul Fermecat, ademenindu-i în afara orașului. Nu Baba Yaga, atrăgându-i în casa ei pe picioare de pui. Nu vrăjitoarea din căsuța de turtă dulce, ținându-i în cuști ca să-i îngreșe. Niciuna din aceste fantezii cenușii. Nimic încețoșat și neclar. Doar negrul absolut al unui loc în care lumina nu strălucește, unde nu mai există nici măcar amintirea luminii.“

Acolo erau copiii ei.

În pânțelele Bestiei.

Automobilul opri pe o platformă simplă. Drumul subteran continua, spre destinații pe care Petra nu se osteni să încerce să le ghicească. Din câte știa ea, tunelul

putea să ajungă până la Bagdad sau Amman, sau pe sub munți până la Ankara, poate chiar pe sub deșertul radioactiv pentru a se ridica la suprafață în locul unde piatra antică așteaptă să se scurgă perioada de înjumătățire a jumătății de jumătate de moarte pentru ca pelerinii să poată veni din nou în haj.

Lankowski îi întinse mâna ca s-o ajute să coboare din mașină, deși ea era tânără și el era bătrân. Atitudinea lui față de ea era bizară, de parcă ar fi trebuit s-o trateze cu foarte multă grijă. Ca și cum n-ar fi fost robustă, ci ușor de doborât.

Și asta era adevărat. Ea era cea care putea fi doborâtă. Cea care clacase.

„Dar acum nu mai pot claca. Pentru că acum poate că mai am un copil. Poate că cel dinăuntrul meu nu va fi ucis, ci va fi adus la viață. Poate va prinde rădăcini în grădina mea, va înflori și va rodi, un copil pe o tulpină scurtă și răsucită. Iar când fructul va fi cules, vor dispărea și tulpina, și rădăcinile, lăsând grădina goală. Unde vor fi atunci ceilalți? Fuseseră luați ca să crească pe pământul altcuiva. Și totuși, nu voi ceda acum, pentru că încă îl am pe acesta, poate că îl am pe acesta.”

– Mulțumesc, îi spuse lui Lankowski. Dar nu sunt atât de fragilă ca să fiu ajutată să cobor din mașină.

El îi zâmbi, dar nu răspunse nimic. Îl urmă până în lift și urcară până la...

O grădină. La fel de luxuriantă ca luminișul junglei filipineze unde Peter dăduse ordinul care le adusesese Bestia în casă, alungându-i pe ei.

Observă că deasupra era un acoperiș de sticlă. De aceea se păstra atâta umezeală. Nimic nu era cedat aerului uscat al deșertului.

Așezat liniștit pe o piatră în mijlocul grădinii, era un bărbat înalt și slab, cu pielea cafeniu-închis ca a

celor de pe cursul superior al Nigerului, unde de altfel se născuse și el.

Ea nu se îndreptă imediat spre el, ci rămase în picioare să admire ceea ce vedea. Era îmbrăcat nu în costumul de afaceri care fusese de secole uniforma occidentalilor, ci în veșmintele unui șeic. Totuși, nu avea capul acoperit. Și nici barbă. Era încă tânăr, și totuși bărbat.

– Alai, murmură ea.

Atât de încet încât se îndoi că el o auzise.

Și poate nici nu o auzi, ci numai printr-o coincidență alese acel moment ca să se întoarcă spre ea. Expresia gânditoare i se îndulci cu un zâmbet. Dar nu era rictusul copilăresc pe care îl cunoscuse ea pe când alergau în salturi pe coridoarele cu gravitație scăzută ale Școlii de Luptă. Acel zâmbet avea în el o urmă de oboseală și vechi temeri îndelung stăpânite, dar încă prezente. Era zâmbetul înțelepciunii.

Apoi își dădu seama de ce Alai dispăruse din viața publică.

Era Calif. Aleseseră un nou calif, toată lumea islamică unită sub autoritatea unui singur om, iar acesta era Alai.

Nu avea cum să știe asta sigur, nu doar privind acest colț de grădină. Totuși, după modul în care el stătea pe piatră, își putea da seama că e un tron. După modul în care fusese adusă aici, fără capcane sofisticate, fără gărzi, fără parole, doar un singur om elegant și curtenitor conducând-o la tânărul așezat pe tronul antic. Puterea lui Alai era spirituală. În tot Damascul nu exista un loc mai sigur decât aici. Nimeni nu l-ar fi deranjat. Milioane ar fi murit înainte ca un străin neinvitat să pună piciorul acolo.

El îi făcu semn din cap, o invitație blândă din partea unui om sfânt. Ea nu trebuia să i se supună, iar el nu s-ar fi supărat dacă ea nu venea. Dar ea se apropie.

- Salaam, zise Alai.
- Salaam, răspunse Petra.
- Fata de piatră.
- Bună, zise ea.

Vechea glumă dintre ei, el dând numelui ei înțelesul original din greacă.

- Mă bucur că ești teafără.
- Viața ta s-a schimbat de când ți-ai recâștigat libertatea.

- Și a ta, spuse Alai. Te-ai căsătorit.
- O frumoasă nuntă catolică.
- Ai fi putut să mă inviți.
- N-ai fi putut veni, zise ea.
- Nu, fu el de acord. Dar v-aș fi urât să aveți parte numai de bine.

- Ne-ai făcut în schimb un bine atunci când aveam cea mai mare nevoie.

- Îmi pare rău că nu am făcut nimic ca să-i protejez pe ceilalți... copii. Dar n-am aflat la timp despre ei. Și am presupus că tu și Bean ați întărit securitatea... nu, nu, iartă-mă, îți reamintesc suferințele în loc să le alin.

Ea se aplecă și se așeză pe pământ în fața tronului lui, iar el se aplecă și o cuprinse în brațe. Ea își sprijini capul și brațele în poala lui, și el o mângâie pe păr.

- Când eram copii și jucam cel mai mare joc pe computer din lume, habar n-aveam.

- Salvam lumea.
- Iar acum recreem lumea pe care am salvat-o.
- Eu nu, zise Petra. Nu mai sunt jucător.
- E vreunul din noi jucător? Sau doar piese mutate în jocul altcuiva?

– Inshallah, răspunse Petra.

S-ar fi așteptat mai degrabă ca Alai să chicotească, dar el aprobă din cap.

– Da, asta e credința noastră, că tot ceea ce se întâmplă este voința lui Dumnezeu. Dar nu cred că este și credința ta.

– Nu. Noi, creștinii, trebuie să ghicim dorința lui Dumnezeu și s-o îndeplinim.

– E la fel atunci când se întâmplă, spuse Alai. Câteodată crezi că deții controlul, pentru că schimbi lucrurile după voia ta. Apoi se petrece ceva care îți dă planurile peste cap de parcă ar fi doar niște piese pe o tablă de șah.

– Ca umbrele pe care le fac copiii pe perete și cineva stinge lumina.

– Sau aprinde una mai puternică, și umbrele dispar.

– Alai, zise Petra, o să ne mai lași să plecăm? Îți cunosc secretul.

– Da, o să vă las. Secretul nu mai poate fi păstrat mult timp. Deja îl știu prea mulți oameni.

– Noi n-o să spunem.

– Știu, admise Alai. Pentru că am făcut cândva parte din gașca lui Ender. Dar acum sunt în altă gașcă. Sunt în fruntea ei, pentru că m-au rugat, pentru că au spus că Dumnezeu m-a ales. Eu nu știu dacă e așa. Nu aud glasul lui Dumnezeu, nu-i simt puterea în mine. Dar ei au venit la mine cu planurile lor, cu întrebările lor, conflictele dintre națiuni, iar eu le-am oferit sugestii. Și ei le-au acceptat. A mers bine. Cel puțin până acum a mers bine. Așa că poate chiar sunt ales de Dumnezeu.

– Sau ești foarte inteligent.

– Sau foarte norocos. Alai își privi mâinile: Totuși, e mai bine să crezi că o putere divină ne ghidează pașii

decât că nu contează nimic în afară de micile noastre mizerii și bucurii.

– Doar dacă fericirea noastră nu este scopul suprem.

– Dacă fericirea noastră este scopul lui Dumnezeu, spuse Alai, de ce atât de puțini dintre noi sunt fericiți?

– Poate că vrea să avem parte numai de fericirea pe care o putem găsi singuri.

Alai aprobă și râse.

– Noi, camarazii de la Școala de Luptă, avem ceva de imam în noi, nu crezi?

– Iezuit. Rabin. Lama.

– Știi cum îmi găsesc eu răspunsurile? Câteodată, când e foarte dificil? Mă întreb: „Ce-ar fi făcut Ender?”

Petra scutură din cap.

– Vechea glumă. „Mă întreb: «Ce ar face o persoană mai deșteaptă decât mine în aceste circumstanțe» și fac acel lucru.”

– Dar Ender nu e imaginar. A fost cu noi, îl cunoaștem. Am văzut cum a construit o armată, cum ne cunoștea pe toți, găsea ceea ce avem mai bun în noi, ne solicita până la limite și uneori dincolo de ele, dar pe el se solicita cel mai mult.

Petra simți din nou vechea durere, că ea fusese singura care fusese solicitată mai mult decât putuse suporta. O întrista și o înfuria, și chiar dacă știa că Alai nu se gândise la ea când spusese asta, ar fi vrut să-i dea o replică usturătoare.

Dar el fusese bun cu ea și cu Bean. Îi salvase și îi adusese aici, deși nu voia și nici nu avea nevoie de ajutorul unor non-islamici, întrucât noul lui rol de lider al lumii islamice cerea o oarecare puritate, dacă nu în suflet cu siguranță printre companioni.

Însă ea trebuia să facă oferta.

– O să vă ajutăm dacă ne permiteți, zise.

– La ce să mă ajutați? întrebă Alai.
– În războiul împotriva Chinei.
– Dar nu avem de gând să pornim război împotriva Chinei, spuse Alai. Am renunțat la jihadul militar. Singura purificare și mântuire pe care o așteptăm este cea a sufletului.

– Oare toate războaiele trebuie să fie sfinte?
– Nu, dar cele care nu sunt îi condamnă pe toți cei care iau parte la ele.
– Cine altcineva în afară de voi se poate opune Chinei?

– Europeanii. America de Nord.
– E greu să stai drept când nu ai coloană vertebrală.
– Sunt o civilizație veche și obosită. Și noi am fost așa cândva. Au fost secole de declin și o serie întreagă de înfrângeri amare și umilințe înainte de a face schimbările care ne vor permite să-l slujim pe Allah în unitate și speranță.

– Și totuși, vă mențineți armatele. Aveți o rețea de agenți care trag cu arma atunci când e nevoie.

Alai aprobă grav.

– Suntem pregătiți să folosim forța ca să ne apărăm dacă suntem atacați.

Petra clătină din cap. Pentru o clipă se simțise frustrată pentru că lumea avea nevoie să fie salvată, și părea că Alai și poporul său renunțau la război. Acum era la fel de dezamăgită să constate că nimic nu se schimbase. Alai plănuia un război – dar aștepta până când un atac făcea ca acest război să fie „de apărare“. Nu că nu ar fi fost de acord cu justetea unui război defensiv. Era vorba de ipocrizia de a pretinde că renunță la război, când de fapt îl plănuia.

Sau poate că el chiar credea ceea ce spune.

Părea atât de puțin probabil.

– Ești obosită, zise Alai. Chiar dacă decalajul orar față de Olanda nu e așa de mare, trebuie să te odihnești. Am înțeles că ți-a fost rău în timpul zborului.

Ea râse.

– Ai avut pe cineva în avion care mă urmărea ?

– Bineînțeles. Ești o persoană deosebit de importantă.

De ce ar fi ea importantă pentru musulmani ? Nu voiau să folosească talentele ei militare și nu avea influență politică în lume. Probabil copilul ei o făcea valoroasă – dar cum ar putea copilul ei, dacă avea vreunul, să aibă vreo valoare pentru lumea islamică ?

– Copilul meu, zise, nu va fi crescut pentru a fi soldat.

Alai ridică mâna.

– Nu trage concluzii pripite, Petra. Suntem conduși, sperăm noi, de Allah. Nu dorim să-ți luăm copilul și fiindcă sperăm că într-o zi vom trăi într-o lume în care toți copiii vor fi crescuți astfel încât să-l cunoască pe Allah și să-i slujească lui, nu vrem să-l îndepărtăm de tine sau să-l ținem aici, cu noi.

– Dacă nu vreți copilul, zise ea nesigură, de ce sunt o persoană importantă ?

– Gândește ca un soldat, îi spuse Alai. Ai în pânțele ceva ce dușmanul nostru cel mai înverșunat își dorește cel mai mult. Și, chiar dacă nu vei avea un copil el îți vrea moartea din motive adânc înrădăcinate în inima lui rea. Nevoia lui de a ajunge la tine te face importantă pentru cei care se tem de el și vor să-i blocheze drumul.

Petra clătină din cap.

– Alai, eu și copilul meu am putea muri, iar pentru tine și poporul tău asta n-ar fi decât o scurtă licărire pe ecranul radarului.

– Ne e de folos să fiți în viață.

– Cât de pragmatic ești ! Dar e mai mult decât atât.

– Da, admise Alai. Este.

– Îmi spui?

– O să ți se pară foarte mistic.

– N-ar fi o surpriză, venind din partea unui Calif.

– Allah a adus ceva nou pe lume – vorbesc de Bean, diferența genetică dintre el și restul omenirii. Sunt imami care îl declară o monstruozitate, conceput de Cel Rău. Alții spun că e o victimă nevinovată, un copil conceput ca un embrion normal, dar modificat de Cel Rău, iar el nu a avut ce face. Dar mai sunt și alții – iar numărul acestora este cu mult mai mare – care spun că așa ceva nu se putea realiza decât din voința lui Allah. Că abilitățile lui Bean au fost o parte esențială a victoriei noastre împotriva Furnicilor, și deci trebuie să fi fost voința lui Dumnezeu cea care i-a dat viață în momentul în care aveam nevoie de el. Și întrucât Dumnezeu a hotărât să nu aducă astfel de lucru nou pe lume, acum noi trebuie să așteptăm și să vedem dacă Dumnezeu permite ca modificarea lui genetică să se perpetueze.

– E pe moarte, Alai, zise Petra.

– Știu. Dar nu suntem toți?

– El nu voia deloc să aibă copii.

– Și totuși, tu l-ai făcut să se răzgândească. Dorința lui Dumnezeu înfloarește în toate inimile.

– Poate că, dacă Bestia ne-ar ucide, ar fi tot voința lui Dumnezeu. De ce să te ostenești s-o împiedici?

– Pentru că m-au rugat prietenii mei, răspunse Alai. De ce faci totul atât de complicat? Lucrurile pe care le vreau eu sunt simple. Să fac bine atât cât stă în puterea mea, și dacă nu pot să fac bine, cel puțin să nu fac rău.

– Cât de... Hipocrat.

– Petra, culcă-te, dormi, ai devenit răutăcioasă.

Era adevărat. Nu era în apele ei, o iritau lucruri în privința cărora nu putea face nimic ca să le schimbe,

voia ca Bean să fie lângă ea, voia ca Alai să nu se fi transformat într-un personaj regal, un om sfânt.

– Nu te bucură că am ajuns ceea ce am ajuns, spuse Alai.

– Îmi citești gândurile?

– Expresia feței. Spre deosebire de Ahile și Peter Wiggin, eu nu am căutat să ajung aici. M-am întors din spațiu fără nicio ambiție în afară de a duce o viață normală și eventual să-mi servesc patria și pe Dumnezeu într-un fel sau altul. Niciun partid sau facțiune nu m-a ales să mă pună în acest loc.

– Cum ai putut ajunge în grădina asta, pe tronul ăsta, dacă nici tu și nici altcineva nu te-au pus aici? întrebă Petra.

O enerva când oamenii mințeau – chiar și pe ei înșiși – în legătură cu lucruri simple despre care nu era nevoie să minți.

– M-am întors din captivitate din Rusia și mi s-a cerut să pun la punct o serie de manevre militare comune ale unei forțe pan-arabe, care se antrena să se alăture apărării Pakistanului.

Petra știa că această forță pan-arabă începuse probabil prin a fi o armată desemnată să ajute la apărarea împotriva Pakistanului, căci până în momentul invadării Indiei de către China guvernul pakistanez plănuise să înceapă un război împotriva celorlalte națiuni islamice pentru a uni lumea islamică sub conducerea lor.

– Sau oricum, zise Alai râzând de consternarea ei când, încă o dată, păru să-i citească gândurile. A devenit o forță pentru apărarea Pakistanului. Asta m-a pus în contact cu strategii militari dintr-o duzină de țări, și din ce în ce mai des au început să vină la mine cu întrebări dincolo de cele privind tactica militară. Nu a fost planul nimănui, cu atât mai puțin al meu. Nu am

considerat că răspunsurile mele sunt deosebit de înțelepte, pur și simplu spuneam ceea ce mie mi se părea evident, sau când nu era nimic limpede puneam întrebări până când lucrurile se limpezeau.

– Și au devenit dependenți de tine.

– Nu cred asta. Pur și simplu... mă respectau. Au început să vrea să particip la întâlnirile cu politicienii și diplomații, nu numai cu militarii. Iar politicienii și diplomații au început să-mi pună întrebări, căutându-mi sprijinul pentru opiniile sau planurile lor, și în final m-au desemnat mediator între părțile aflate în diverse dispute.

– Un judecător.

– Un absolvent al Școlii de Luptă, zise Alai, într-un moment când poporul meu voia ceva mai mult decât un judecător. Voiau să-și recapete măreția, iar pentru a face asta aveau nevoie de un conducător despre care să creadă că se bucură de sprijinul lui Allah. Încerc să trăiesc și să acționez astfel încât să le fiu conducătorul de care au nevoie. Petra, sunt încă același băiat din Școala de Luptă. Și, ca și Ender, pot să fiu conducător, dar sunt și unealta pe care poporul meu a creat-o pentru a-și îndeplini scopul comun.

– Poate, spuse Petra, sunt doar geloasă. Pentru că Armenia nu are niciun scop măreț, decât să supraviețuiască și să fie liberă. Și nu are putere să realizeze asta fără ajutorul națiunilor mari.

– Armenia nu este în pericol din partea noastră.

– Bineînțeles, doar dacă nu îi provocăm pe azeri, zise Petra. Ceea ce facem numai respirând, trebuie să subliniez asta.

– Petra, noi nu ne câștigăm măreția prin cuceriri.

– Atunci veți aștepta ca toată lumea să se convertească la Islam și să implore să facă parte din noua voastră ordine mondială?

– Da, spuse Alai. Exact asta o să facem.

– Dintre toate planurile de care am auzit, ăsta e cea mai mare autoamăgire.

El râse.

– Categorical ai nevoie de un pui de somn, surioară dragă. N-ai vrea ca Bean să asculte așa ceva atunci când va sosi.

– Când anume va sosi ?

– După lăsarea întinericului, zise Alai. Majoritatea camerelor sunt spații publice, birouri, chestii de genul ăsta. Eu am un simplu dormitor și... grădina asta. Și camera ta va fi foarte simplă – dar poate părea luxoasă dacă te gândești că e la fel cu cea în care doarme Califul.

– Mă simt de parcă aș fi fost aruncată într-una dintre poveștile Șeherezadei.

– Avem un acoperiș rezistent. Nu ai de ce să te temi de păsările roc.

– Te gândești la toate, zise Petra.

– Avem și un doctor excelent, dacă ai nevoie de supraveghere medicală de orice fel.

– Încă e prea devreme ca un test de sarcină să aibă rost. Dacă la asta te gândeai.

– Mă gândeam, replică Alai, că avem un doctor excelent, dacă ai nevoie de supraveghere medicală de orice fel.

– În cazul ăsta, zise Petra, răspunsul meu este: „Te gândești la toate.“

Crezuse că nu va putea să doarmă, dar nu avea nimic mai bun de făcut decât să zacă în pat într-o cameră care era cu adevărat spartană – fără televizor sau cărți, dar cu o traducere în armeană a Coranului. Știa ce implică prezența acelei cărți în camera ei. De secole,

traducerile Coranului fuseseră privite ca falsuri prin definiție, de vreme ce numai originalul în arabă transmitea adevăratele cuvinte ale Profetului. Dar în marea deschidere a Islamului care urmase rușinoaselor înfrângeri într-o serie de războaie disperate cu Occidentul, acesta fusese unul dintre primele lucruri care fuseseră schimbate.

Fiecare copie tradusă a Coranului conținea, pe pagina de titlu, un citat din cuvintele marelui imam Zuqaq – însuși cel care adusese reconcilierea între Israel și lumea musulmană. „Allah este mai presus de orice limbă. Chiar în arabă, Coranul este tradus din mintea lui Dumnezeu în cuvintele oamenilor. Oricine trebuie să aibă posibilitatea să audă cuvintele lui Dumnezeu în limba pe care o vorbește în inima sa.“

Astfel că prezența Coranului în armeană îi spunea, în primul rând, că în palatul Califului nu există recidivism, întoarcerea la zilele Islamului fanatic, când străinii erau siliți să trăiască după legea islamică, femeile trebuiau să poarte văl și nu aveau voie în școli și pe străzi, iar tinerii soldați musulmani își legau bombe de corp ca să-i arunce în aer pe copiii dușmanilor lor.

Îi mai spunea și că venirea ei fusese anticipată și cineva se străduise mult să pregătească această cameră pentru ea, oricât de simplă ar fi părut. Un Coran în Esențială, engleza mai mult sau mai puțin fonetică adoptată ca limbă a Flotei Internaționale, ar fi fost de ajuns. Dar ei voiseră să sublinieze că aici în inima – ba nu, capul – lumii islamice, erau luate în considerare toate națiunile, toate limbile. Știau cine era și aveau pentru ea cuvintele sfinte în limba pe care o vorbea în inima ei.

Aprecie gestul și fu iritată de el, ambele în același timp. Nu deschise cartea. Răscoli prin geantă, apoi

despachetă totul. Făcu un duș ca să-și curețe praful din păr și piele, apoi se întinse în pat fiindcă în cameră nu avea altundeva unde să se așeze.

„Nu e de mirare că el își petrece timpul în grădină, gândi ea. E nevoit să se ducă acolo doar ca să aibă loc să se miște.“

Se trezi fiindcă era cineva la ușă. Nu bătea. Doar stătea acolo, apăsându-și palma pe scaner. Ce ar fi putut auzi ca să se trezească? Pașii pe coridor?

– Sunt dezbrăcată, strigă ea când ușa se deschise.

– Asta și speram, zise Bean.

Intră purtându-și propria sacoșă pe care o așeză lângă singurul dulap.

– Te-ai întâlnit cu Alai? întrebă Petra.

– Da, dar vorbim mai târziu despre asta.

– Știi că e Calif, insistă ea.

– Mai târziu, zise el descălțându-se.

– Cred că pun la cale un război, dar pretind că nu.

– Pot să pună la cale ce vor, zise Bean. Aici ești în siguranță, asta e tot ce contează pentru mine.

Încă în hainele de drum, Bean se întinse în pat lângă ea, strecură un braț dedesubtul ei trăgând-o aproape de el. O mângâie pe spate, o sărută pe frunte.

– Mi-au spus despre ceilalți embrioni, zise ea. Cum i-a furat Ahile.

El o sărută din nou și spuse:

– Ssst.

– Încă nu știu dacă sunt însărcinată.

– O să fii.

– Știu că nu a verificat Cheia lui Anton. Știu că mințea.

– E în regulă, zise Bean.

– Am știut, dar nu ți-am spus.

– Îmi spui acum.

– Vreau copilul tău, indiferent cum va fi.

– Bine, în cazul ăsta pe următorul îl vom face în modul obișnuit.

Ea îl sărută.

– Te iubesc, spuse.

– Mă bucur să aud asta.

– Trebuie să-i recuperăm pe ceilalți, zise Petra. Sunt copiii noștri și nu vreau să fie crescuți de altcineva.

– O să-i recuperăm. Știu asta.

– Îi va distruge înainte de a ni-i lăsa nouă.

– Nu chiar, spuse Bean. Îi vrea vii mai mult decât ne vrea pe noi morți.

– De unde poți să știi ce gândește Bestia?

Bean se răsturnă pe spate și privi în tavan.

– M-am gândit mult în avion. La ceva ce a spus Ender. Cum gândea el. Trebuie să-ți cunoști dușmanul, spunea el. De asta studia mereu Furnicile. Toate filmările din Primul Război, anatomia cadavrelor soldaților Gândaci, iar ceea ce nu găsea în cărți și filme își imagina. Extrapola. Încerca să se gândească la cine erau ele.

– Tu nu ești ca Ahile, zise Petra. Ești opusul lui. Dacă vrei să-l cunoști, gândește-te la ceea ce nu ești tu, și așa va fi el.

– Nu-i adevărat, replică Bean. În felul lui trist și sucit, te iubește, și așa fac și eu în felul meu trist și sucit.

– Nu sunt aceleași suceli, și asta e o mare diferență.

– Ender spunea că nu poți învinge un dușman puternic decât dacă îl înțelegi total, și nu poți să-l înțelegi decât dacă îi cunoști dorințele din inimă, și nu-i poți cunoaște dorințele inimii decât dacă îl iubești cu adevărat.

– Te rog nu-mi spune că te-ai hotărât să iubești Bestia.

– Cred, zise Bean, că l-am iubit întotdeauna.

– Nu, nu, nu, făcu Petra cu repulsie și se rostogoli departe de el, întorcându-i spatele.

– Încă de când l-am văzut șchiopătând spre noi, singurul huligan pe care credeam că-l putem doborî, noi, copiii mici. Piciorul lui strâmb, ura periculoasă față de oricine îi vedea slăbiciunea. Bunătatea și dragostea neprefăcută pe care o arăta tuturor în afară de mine și de Poke – Petra, asta nu înțelege nimeni despre Ahile, ei îl văd ca pe un ucigaș și un monstru...

– Pentru că așa este.

– Un monstru, continuând să câștige dragostea și încrederea oamenilor care ar trebui să-și dea seama de realitate. Îl cunosc pe omul ăsta, cel ai cărui ochi îți privesc în suflet, te judecă și-ți descoperă valoarea. Am văzut cum îl iubeau ceilalți copii, cum și-au transferat loialitatea de la Poke la Ahile, cum l-au făcut tăticul lor, de-adevăratele, în inimile lor. Și chiar dacă m-a ținut întotdeauna la distanță, adevărul e că... și eu îl iubeam.

– Eu nu, zise Petra.

Amintirea brațelor lui Ahile cuprinzând-o în timp ce o săruta era de nesuportat pentru ea, și izbucni în plâns.

Simți mâna lui Bean pe umărul ei, mângâind-o, alinând-o.

– O să-l distrug, Petra, zise Bean. Dar nu în modul în care am vrut până acum. L-am evitat, am reacționat la mișcările lui. La urma urmelor, Peter a avut ideea cea bună. Nu a înțeles-o, dar a fost bună ideea de a-l aduce aproape de el. Nu-l poți trata ca pe ceva îndepărtat și de neînțeles. Nu e o forță a naturii, ca o furtună sau un cutremur, când nu ai altă șansă decât să fugi și să te adăpostești. Trebuie să îl înțelegi. Să pătrunzi în mintea lui.

– Am fost acolo, zise Petra. E un loc murdar.

– Da, știu. Un loc de teamă și foc. Dar ține minte – el trăiește acolo tot timpul.

– Nu-mi spune că ar trebui să-mi fie milă de el fiindcă este așa cum este!

– Petra, am petrecut tot timpul zborului încercând să fiu Ahile, încercând să mă gândesc la ce își dorește el, la ceea ce speră, să gândesc cum gândește el.

– Și ai vomitat? Fiindcă eu așa am făcut, de două ori, și nu a trebuit să pătrund în interiorul Bestiei pentru asta.

– Poate pentru că ai în tine o mică bestie.

Ea se cutremură.

– Nu-i spune așa. Probabil nici nu sunt însărcinată. S-a întâmplat numai în dimineața asta. Copilul meu nu e o bestie.

– A fost o glumă proastă, îmi pare rău. Dar ascultă, Petra, în timpul zborului mi-am dat seama de ceva. Ahile nu e o forță misterioasă. Știu exact ce vrea el.

– Ce vrea? În afară de moartea noastră?

– Vrea ca noi să știm că embrionii sunt în viață. Nici măcar nu-i va implanta încă. Ne va lăsa mici indicii pe care să le urmărim – nu ceva prea vizibil, pentru că vrea să credem că am descoperit ceva ce el încearcă să ascundă. Dar vom afla unde sunt pentru că așa vrea el. Vor fi toți într-un singur loc. Fiindcă vrea să venim după ei.

– Momeală.

– Nu numai momeală. Ne-ar putea trimite chiar acum un mesaj dacă ar vrea. Dar e mai mult decât atât. Vrea ca noi să credem că suntem foarte deștepți fiindcă am descoperit unde se află. Vrea să sperăm din tot sufletul că am putea să-i salvăm. Să fim emoționați, ca să ne aruncăm cu capul înainte complet nepregătiți

pentru faptul că el ne așteaptă. Astfel ne poate vedea căzând din speranța triumfătoare în neagra disperare. Înainte de a ne uide.

Bean avea dreptate, știa și ea.

– Dar cum poți pretinde că iubești pe cineva atât de rău ?

– Nu, tot nu înțelegi, zise Bean. Nu disperarea noastră o vrea. Ci speranța. El nu are niciuna. Nu o înțelege.

– Oh, te rog ! O persoană ambițioasă trăiește sperând.

– El nu are nicio speranță. Niciun vis. Încearcă orice ca să găsească unul. Trece prin mecanismele bunătății și iubirii, și a orice altceva ar putea funcționa, și tot nu înseamnă nimic pentru el. Fiecare nouă cucerire îl lasă doar flămând după o alta. E flămând după ceva care să aibă cu adevărat importanță în viață. Știe că noi avem așa ceva. Amândoi, încă înainte de a ne găsi unul pe celălalt, aveam așa ceva.

– Credeam că ești faimos prin lipsa ta de credință, zise Petra.

– Vezi tu, Ahile mă cunoaște mai bine decât mă cunosc eu însumi. Vede în mine același lucru pe care l-a văzut și sora Carlotta.

– Inteligența ? întrebă Petra.

– Speranța, răspunse Bean. Speranța neabătută. Niciodată nu-mi trece prin minte că nu există nicio soluție, nicio șansă de supraviețuire. A, pot concepe asta intelectual, dar niciodată acțiunile mele nu se bazează pe disperare, pentru că eu niciodată nu cred în ea. Ahile știe că eu am un motiv să trăiesc. De asta îmi vrea răul. Și ție, Petra. Ție mai mult decât mie. Iar copiii sunt speranța noastră. O speranță complet nebună, dar noi i-am făcut, nu-i așa ?

– Așadar, spuse Petra înțelegând, nu vrea doar ca noi să murim, așa cum s-a mulțumit s-o lase pe sora Carlotta să moară în acel avion, când el se afla departe. Vrea ca noi să-l vedem având copiii noștri.

– Iar când ne vom da seama că nu-i putem recupera și că în cele din urmă vom muri, va crede că speranța care a dispărut din noi a devenit a lui. Crede că, dacă are copiii noștri, are speranța noastră.

– Așa și e, zise Petra.

– Dar nu va avea niciodată asemenea speranțe. E incapabil.

– Totul e foarte interesant, dar complet inutil.

– Dar nu înțelegi? Așa îl putem distruge.

– Ce vrei să spui?

– Va cădea în groapa pe care o sapă pentru noi.

– Noi nu avem copiii lui.

– Speră că noi vom veni și-i vom da ceea ce vrea. În schimb, noi vom veni pregătiți să-l distrugem.

– Ne va întinde o capcană. Dacă venim în forță, fie va fugi, fie – imediat ce-și va da seama că e condamnat – ne va ucide copiii.

– Nu, noi îl vom lăsa să-și întindă capcana. Vom intra direct în ea. Așa încât când vom fi față în față cu el să-i vedem momentul de triumf. Adică exact momentul în care va fi cel mai prost.

– Nu trebuie să fii deștept când ai toate armele.

– Relaxează-te, Petra! O să aduc copiii înapoi. Și o să-l ucid și pe Ahile. O s-o fac curând, iubire. Înainte de a muri.

– Asta e bine, zise Petra. Va fi mult mai greu s-o faci după aia.

Apoi începu să plângă fiindcă, în ciuda a ceea ce tocmai spusese Bean, ea nu mai spera. Urma să-și piardă soțul, copiii ei urmau să-și piardă tatăl. Nicio victorie

asupra lui Ahile n-ar fi putut schimba faptul că în cele din urmă îl va pierde.

El o cuprinse din nou, strâns, o sărută pe sprâncene, pe obraz.

– Ai grijă de copilul nostru, spuse. O să-i aduc acasă pe frații și surorile lui înainte de a se naște.

STAȚIA SPAȚIALĂ

To: Locke%erasmus@polnet.gov

From: SitePostAlert

Re: Fata de pe pod

Acum, că ai ieșit din hazna, pot comunica din nou. N-am e-mail aici. Pietrele sunt ale mele. Cărând mă întorc pe pod. Războiul e serios. Scrie-mi numai pe acest site, nume FataDePePod, parola nu e o treaptă.

Peter găsi zborul în spațiu plicticos, exact așa cum bănuise că va fi. Ca și călătoria cu avionul, numai că mai lungă și cu mai puține peisaje.

Slavă Domnului că mama și tatăl lui avuseseră bu-nul-simț să nu devină sentimentali în legătură cu zborul cu naveta până la Ministerul Colonizării. La urma urmelor, era aceeași stație spațială pe care fusese Școala de Luptă. Urmau să pună piciorul acolo unde micuțul lor Ender cel drag avusese primele victorii – și, da, ucisese un băiat.

Dar acolo nu erau amprente de pași. Nimic care să le spună cum fusese pentru Ender călătoria cu naveta spre acel loc. Nu erau copii mici luați din căminele lor. Ei erau adulți, iar soarta lumii ar fi putut sta în mâinile lor.

De fapt fusese și cazul lui Ender, nu-i așa?

Întreaga rasă umană fusese unită când ajunsese Ender aici. Inamicul era cunoscut, pericolul real, iar Ender nici măcar nu avea nevoie să știe ce face pentru a câștiga războiul.

Prin comparație, sarcina lui Peter era cu mult mai dificilă. Ar fi putut părea mai simplă – să găsească un asasin cu adevărat bun și să-l ucidă pe Ahile.

Dar nu era chiar atât de simplu. În primul rând, Ahile fiind el însuși un asasin și un utilizator de asasi, ar fi fost pregătit pentru un astfel de complot. În al doilea rând, nu era suficient să-l ucidă pe Ahile. Nu el era armata care cucerise India și Indochina. Nu el era guvernul care conducea mai mult de jumătate din populația lumii. Chiar distrugându-l pe Ahile, tot mai trebuiau îndreptate toate lucrurile pe care le făcuse el.

Ca Hitler în cel de-al Doilea Război Mondial. Fără Hitler, Germania n-ar fi avut niciodată tupeul să cucească Franța și să măture totul în cale până la porțile Moscovei. Dar dacă Hitler ar fi fost asasinat chiar înainte de invadarea Rusiei, după toate probabilitățile limba comună a Flotei Internaționale ar fi fost germana. Pentru că din cauza greșelilor lui Hitler, a slăbiciunilor lui, a temerilor, urii lui, fusese pierdută partea de final a războiului, așa cum datorită conducerii lui, a deciziilor lui, fusese câștigată prima parte.

Uciderea lui Ahile n-ar fi făcut decât să garanteze o lume guvernată de China.

Totuși, dacă el nu i-ar mai fi stat în drum, Peter ar fi avut de înfruntat un dușman rațional. Iar propriile fapte nu ar mai fi fost atât de încărcate de teamă superstițioasă. Modul în care Bean, Petra și Virilomi fugiseră numai la gândul că Ahile vine în Ribeirão Preto... deși pe termen lung ei nu greșiseră, totuși asta complicate lucrurile enorm de mult, Peter fiind nevoit să lucreze singur, asta dacă nu-i pune la socoteală pe mama și pe tatăl lui.

Și fiindcă erau singurii pe care se putea baza că sunt de partea lui, categoric îi putea pune la socoteală.

Îi pune, dar era și supărat pe ei. Știa că nu era logic, dar tot drumul spre MinCol avu în minte modul în care părinții săi îl judecaseră când era copil și găsiseră că lasă de dorit, pe când Ender și Valentine nu puteau greși cu nimic. Fiind o persoană fundamental rațională, admise că de când Ender și Valentine plecaseră în colonii, părinții săi îl sprijiniseră întru totul. Îl salvaseră în mai multe rânduri. Nu le putea cere mai mult chiar dacă ei l-ar fi iubit cu adevărat. Își făcuseră datoria ca părinți, și mai mult decât datoria.

Dar asta nu putea șterge durerea anilor trecuți, când tot ceea ce făcea el părea să nu fie bine, fiecare instinct natural al său fiind considerat o ofensă împotriva uneia din versiunile lor de Dumnezeu. Ei bine, atunci când ne judecați, amintiți-vă un lucru: Ender se dovedise a fi Cain, nu? Iar voi v-ați gândit întotdeauna că voi fi eu!

„Ce prostie, gândi Peter. Ender nu-și ucisese fratele, Ender se apăraseră împotriva dușmanilor săi. Așa cum am făcut și eu.“

„Trebuie să trec peste asta“, își spuse iar și iar pe tot parcursul călătoriei.

„Aș vrea să mă pot uita și la altceva în afară de filmele astea stupide. Sau cum sforăie tata. Sau cum mama

mă privește din când în când, măsurându-mă, apoi făcându-mi cu ochiul. Are habar cât de groaznic e? Cât de înjositor? Să-mi facă cu ochiul! Dar zâmbetul? Dar privirea îndreptată spre mine, cu acea expresie visătoare și iubitoare pe care o avea pentru Val și Ender? Bineînțeles că de ei îi plăcea.

Oprește-te. Gândește-te la ce ai de făcut, prostule!

Gândește-te la ce trebuie să scrii și să publici, ca Locke și Demostene, ca să ridici popoarele din țările libere, ca să îmboldești guvernele țărilor stăpânite." Nu putea fi ceva banal, nu-și putea permite așa ceva. Dar era greu să ții trează atenția oamenilor asupra unui război în care nu se trăsesse cu arma. Un război care avea loc într-o zonă îndepărtată. De ce le-ar păsa celor din Argentina că indienii aveau un guvern pe care nu-l aleseseră ei? De ce i-ar păsa unui fermier care își întinde ecranele fotovoltaice în Deșertul Kalahari că thailandezilor li se azvârle cu noroi în față?

China nu avea planuri în privința Namibiei sau Argentinei. Războiul se terminase. De ce oamenii n-ar tăcea și nu s-ar întoarce la afacerile lor din care ies banii?

Acesta era inamicul lui Peter. Nu în mod esențial Ahile. Nici măcar China. Ci apatia restului lumii, care le făcea jocul.

„Și acum iată-mă în spațiu, fără libertate de mișcare, mai dependent decât am fost vreodată. Pentru că, dacă Graff decide să nu mă trimită înapoi pe Pământ, eu nu pot să plec. Nu există mijloc de transport alternativ. El pare să fie întru totul de partea mea. Dar adevărata lui loialitate este față de foștii camarazi de la Școala de Luptă. Crede că se poate folosi de mine așa cum eu credeam că mă pot folosi de Ahile. Eu am greșit. El, probabil, are dreptate.“

La sfârșitul călătoriei fu frustrant să fie acolo și totuși să trebuiască să aștepte ca naveta să-și facă dansul de aliniere cu docurile stației. Nu exista nimic la care să te uiți. Ferestrele fuseseră acoperite pentru că în gravitație zero era prea amețitor să privești Pământul răsucindu-se nebunește în timp ce naveta își potrivea rotația cu cea a mării roți.

„Cariera mea s-ar putea să se fi sfârșit deja. Deja mi-am câștigat dreptul de a fi menționat în istorie. Probabil că nu voi fi nimic altceva decât o notiță în biografia altor persoane, un paragraf în cărțile de istorie. În acest moment strategia mea cea mai bună de a-mi întări reputația probabil e asasinată în mod spectaculos. După cum merg lucrurile, voi muri probabil într-un tragic accident în timpul unei manevre de rutină de andocare pe stația spațială a MinCol.“

– Nu te mai legăna, zise mama.

El o privi crunt.

– Nu mă legăn.

– Bun, zise ea. Fii supărat pe mine. E mai bine decât să-ți plângi de milă.

Vru să-i dea o replică furioasă, dar își dădu seama de inutilitatea negării a ceva ce știa cu toții că e adevărat. Era deprimat, categoric, și totuși trebuia să treacă la treabă. Ca în ziua conferinței de presă, când trebuiseră să-l dea jos cu forța din pat. Nu voia să repete acea umilință. Își va face treaba fără ca părinții să fie nevoiți să-l împingă de la spate ca pe un adolescent oarecare. Iar el nu le va răspunde tăios atunci când îi spun adevărul.

Așa că îi zâmbi.

– Haide, mamă, știi că, dacă aș lua foc, nimeni nu și-ar face nici măcar nevoile pe mine ca să stingă focul.

– Fii cinstit, fiule, zise tatăl. Pe Pământ sunt sute de mii de oameni pe care nu trebuie decât să-i rogi. Și

câteva duzini care ar face-o fără să aștepte invitația, dacă au ocazia.

– Există câteva aspecte frumoase ale faimei, observă Peter. Chiar și cei cu vezica goală ar contribui probabil cu un mic scuipat.

– Devine dezgustător, spuse mama.

– Spui asta pentru că e de datoria ta s-o spui.

– Atunci nu sunt bine plătită, pentru că e aproape o slujbă full time.

– Rolul tău în viață. Atât de feminin. Bărbații trebuie civilizați, iar tu ești exact cea de care au nevoie.

– E evident că nu mă descurc prea bine.

În acel moment, un sergent F.I. care avea rolul de steward intră în cabina principală și le spuse că e timpul să meargă.

Pentru că andocaseră în centrul stației, nu exista gravitație. Plutiră apucându-se de balustrade în timp ce stewardul le împingea bagajele astfel încât să treacă prin chepengul aflat chiar sub ei. Fură prinse de câțiva oameni de serviciu care părea că făcuseră asta de sute de ori, și nu păreau câtuși de puțin impresionați că Hegemonul însuși venise la MinCol.

Însă după toate probabilitățile, nimeni nu știa cine erau. Călătoreau cu acte false, bineînțeles, dar Graff fără îndoială anunțase pe cineva de pe stație despre adevărata lor identitate.

Probabil, nu pe oamenii de serviciu.

Abia după ce coborâră pe una dintre scările roții până la un nivel unde se putea merge pe o podea stabilă întâlniră pe cineva cu statut în stație. Un bărbat în uniformă gri a MinCol îi aștepta la picioarele elevatorului, cu mâna întinsă.

– Domnul și doamna Raymond, zise. Sunt ministrul adjunct Dimak. Iar acesta trebuie să fie fiul dumneavoastră Dick.

Peter zâmbi ușor la vagul umor conținut de pseudonimul pe care i-l alesese Graff în mod arbitrar.

– Vă rog, spuneți-ne că știți cine suntem în realitate ca să nu mai fim nevoiți să continuăm șarada asta, zise Peter.

– Eu știu, admise Dimak cu blândețe, dar nimeni altcineva de pe stație nu mai știe, și aș vrea ca lucrurile să rămână așa pentru moment.

– Graff nu e aici ?

– Ministrul Colonizării se întoarce dintr-o inspecție a echipării celei mai noi nave care va pleca în colonii. Peste două săptămâni se va pune piciorul pentru prima oară pe ea și, începând de săptămâna viitoare, n-o să vă vină să credeți ce trafic o să fie aici, șaisprezece navete pe zi, și asta doar pentru coloniști. Navetele de transport de mărfuri ancorează direct la docuri.

– Există ancore aici ? întrebă inocent tatăl.

Dimak rânji.

– Terminologia navală moare greu.

Dimak îi conduse pe coridor până la un puț de coborâre. Alunecară pe prăjină în urma lui. Gravitația nu era atât de mare încât acest lucru să fie o problemă, chiar și pentru părinții lui Peter, care aveau, la urma urmelor, peste patruzeci de ani. Îi ajută să iasă din puț pe un coridor mai de jos – și, prin urmare, mai „greu”.

Pe pereți se vedeau demodatele linii de direcționare.

– Amprenta palmară v-a fost deja criptată, zise Dimak. Doar atingeți aici și veți fi conduși spre camerele voastre.

– E o rămășiță din timpurile trecute, nu-i așa ? întrebă tatăl. Deși nu-mi închipui că erați aici când încă...

– Ba eram, spuse Dimak. Eram mama unui grup de copii. Mă tem că nu al fiului dumneavoastră. Dar cred că al unei cunoștințe de-a voastră.

Peter nu vru să se pună în situația patetică de a-i numi pe absolvenții Școlii de Luptă pe care îi cunoștea. Dar mama lui nu avea astfel de scrupule.

– Petra? Suriyawong?

Dimak se aplecă spre ea, astfel încât să nu fie nevoit să vorbească tare și să fie auzit.

– Bean, zise.

– Trebuie să fi fost un băiat remarcabil, spuse mama.

– Arăta de trei ani când a ajuns aici. Nimeni nu putea crede că e destul de mare pentru locul acesta.

– Acum nu mai arată așa, zise Peter sec.

– Nu... știu despre starea lui. Nu e ceva ce știe toată lumea, dar colonelul Graff – ministrul adică – știe că încă mă interesează ce se întâmplă cu... mă rog, cu toți puștii mei, bineînțeles, dar el a fost... Îmi imaginez că primul antrenor al fiului dumneavoastră a simțit cam la fel în legătură cu el.

– Așa sper, zise mama.

Sentimentalismul devenea atât de dulceag încât Peter ar fi vrut să se spele pe dinți. Puse palma pe scanerul de la intrare și trei linii se luminau.

– Verde verde maro, zise Dimak. Dar în curând nu veți mai avea nevoie de ele. Nu sunt kilometri întregi de spațiu în care să te pierzi. Sistemul liniilor presupune întotdeauna că vrei să te întorci în camera ta, cu excepția cazului când pui palma pe scanerul din afara ușii camerei tale, iar atunci crede că vrei să mergi la baie – nu există niciuna în interiorul camerelor, mă tem că așa au fost construite. Dar dacă vrei să mergi în sala de mese, lovești scanerul de două ori și va înțelege.

Îi conduse în apartamentul lor, o singură cameră lungă cu paturi aliniate de-a lungul unui culoar îngust.

– Mă tem că veți avea companie în săptămâna în care se va încărca nava, dar nimeni nu va sta prea mult, și apoi o să aveți locul doar pentru dumneavoastră timp de încă trei săptămâni.

– Facem o lansare pe Lună? întrebă Peter. Cum finanțați un asemenea ritm?

Dimak îl privi fără expresie.

– Nu știu, zise.

Peter se aplecă și-l imită pe Dimak când spunea secrete.

– Sunt Hegemon, spuse. Oficial, șeful dumneavoastră lucrează pentru mine.

Dimak șopti și el:

– Tu salvezi lumea, noi finanțăm programul de colonizare.

– Mi-ar folosi ceva bani în plus pentru operațiunile mele, asta pot s-o spun.

– Fiecare Hegemon simte așa. De aceea finanțarea noastră nu vine de la voi.

Peter râse.

– Isteață mișcare. Dacă socotiți că programul de colonizare este foarte, foarte important.

– Este viitorul rasei umane, spuse Dimak simplu. Gândacii – pardon, Furnicile – au avut o idee bună. Să se împrăștie cât pot de mult, pentru a nu fi distruse într-un singur război dezastruos. Nu că asta le-ar fi salvat, dar... noi nu suntem creaturi de stup.

– Nu suntem? zise tatăl.

– Ei bine, dacă suntem, atunci cine e regina? întrebă Dimak.

– În locul acesta, bănuiesc că e Graff.

– Iar noi nu suntem decât mânuțele și piciorușele lui?

– Și gurile și... da, bineînțeles. Puțin mai independenți și mai puțin ascultători decât indivizii Furnici, dar în felul acesta ajunge o specie să domine lumea așa cum o facem noi, și cum au făcut-o ele. Pentru că știm cum să determinăm un număr mare de indivizi să renunțe la voința lor personală și să se supună unei minți de grup.

– Acum facem filozofie, zise Dimak.

– Sau știință de frontieră, completă tatăl. Comportamentul oamenilor în grupuri. Grade de supunere. Mă gândesc mult la asta.

– Ce interesant!

– Văd că nu vă interesează deloc. Iar acum m-ați catalogat drept un excentric care își expune teoriile. Nu o fac niciodată. Nu știu de ce am făcut-o acum. Pur și simplu... este pentru prima dată când sunt în casa lui Graff, într-un anume fel. Iar întâlnirea cu dumneavoastră a semănat foarte mult cu un tur împreună cu el.

– Sunt... flatat, zise Dimak.

– John Paul, cred că îl faci pe domnul Dimak să se simtă prost.

– Când oamenii se simt foarte atașați de comunitatea lor, încep să-și asume atât manierele, cât și morala liderului lor, spuse tatăl, refuzând să cedeze.

– Dacă liderul are personalitate, adăugă Peter.

– Cum ajungi să fii lider fără să ai personalitate?

– Întreabă-l pe Ahile. El este exact invers. Adoptă manierele poporului de care vrea să fie urmat.

– De el nu-mi amintesc, zise Dimak. A stat aici doar câteva zile înainte să... înainte ca noi să descoperim că a comis o serie de crime pe Pământ.

– Într-o zi va trebui să-mi spuneți cum a reușit Bean să-l facă să mărturisească. El nu spune.

– Dacă el nu spune, nu spun nici eu.

– Câtă loialitate, remarcă tatăl.

– Nu chiar. Dar nici eu nu știu. Știu că a fost ceva în legătură cu o conductă de aerisire.

– Mărturisirea aceea, zise Peter. Nu mai aveți aici înregistrările, nu?

– Nu, răspunse Dimak. Și chiar dacă le-am avea, ar face parte din dosarul sigilat al unui minor.

– Al unui criminal în serie.

– Luăm în seamă legile numai atunci când contravin intereselor noastre.

– Vezi? spuse tatăl. Facem schimb de filozofii.

– Ca triburile care fac troc, aprobă Dimak. Dacă nu vă supărați, aș vrea să stați de vorbă cu șeful securității, Uphanad, înainte de cină.

– Despre ce?

– Coloniștii nu sunt o problemă – fluxul lor e uni-direcțional și nu pot comunica ușor cu planeta. Dar probabil tu vei fi recunoscut aici. Și chiar dacă nu ai fi, e greu să menținem mult timp o poveste falsă.

– Atunci hai să nu spunem o poveste falsă, zise Peter.

– Da, să fie una cu adevărat bună, zise și mama sa.

– Mai bine să nu vorbim cu nimeni.

– Exact despre aceste lucruri vrea și maiorul Uphanad să discute cu dumneavoastră.

Imediat după ce Dimak plecă, își aleseră paturile din partea din spate a camerei. Peter își alese bineînțeles un pat de sus, iar în timp ce își așeza bagajele în dulapul din peretele din spatele patului, tatăl descoperi că fiecare set de șase paturi – câte trei de fiecare parte – puteau fi separate de celelalte printr-o draperie.

– Trebuie s-o fi adăugat mai târziu, zise el. Nu cred că i-ar fi lăsat pe copii să se izoleze unii de alții.

– Cât de bine izolează fonic materialul ăsta? întrebă mama.

Tatăl trase draperia cu o mișcare circulară, astfel încât să-l despartă de ei. Nu auziră nimic dinspre partea lui. Apoi o deschise.

– Ei bine?

– O barieră destul de bună.

– Dar ai încercat să vorbești cu noi, nu-i așa? întrebă Peter.

– Nu, v-am ascultat pe voi, zise tatăl.

– Iar noi te-am ascultat pe tine, John Paul, zise mama.

– Nu, eu am vorbit. N-am țipat, dar voi nu m-ați auzit, nu?

– Peter, zise mama, mută-te în compartimentul alăturat.

– N-o să mai mergă atunci când vor veni coloniștii.

– Poți să te întorci să dormi cu mami și tati când vin musafirii, spuse mama.

– Va trebui să treceți prin camera mea când vă duceți la baie, observă Peter.

– Corect, admise tatăl. Știm că ești Hegemon și că ar trebui să ai cea mai bună cameră, dar e puțin probabil să intrăm peste tine când faci dragoste.

– Nu conta pe asta, făcu Peter acru.

– O să deschidem puțin ușa și o să spunem: „Cioc-cioc“ înainte de a intra. Asta o să-ți dea timp să-ți ascunzi prietena.

O asemenea discuție cu părinții săi îi făcea puțin silă.

– Sunteți atât de drăguți! Chiar mă bucur să schimbăm camerele, credeți-mă.

Era bine să aibă intimitate, odată ușa închisă, chiar dacă prețul era să-și mute toate lucrurile din dulapul pe care abia îl încărcase și să le pună în dulapul din secțiunea alăturată. În primul rând, acum avea un pat de jos. În al doilea rând, nu mai trebuia să-i asculte pe părinții lui încercând să-l înveselească.

Avea nevoie de timp de gândire.

Bineînțeles că adormi buștean.

Dimak îl trezi vorbindu-i în intercom.

– Domnule Raymond, sunteți acolo ?

Lui Peter îi luă câteva fracțiuni de secundă până să-și aducă aminte cine era Dick Raymond.

– Da. Doar dacă nu vreți să vorbiți cu tata.

– Am vorbit deja cu el, zise Dimak. Am programat liniile să vă conducă la departamentul de securitate.

Acesta se afla la nivelul cel mai de sus, cu cea mai scăzută gravitație – lucru logic, pentru că, dacă erau necesare acțiuni de securitate, ofițerii care plecau de la sediul principal spre oricare dintre direcții urmau să coboare.

Când intrară în birou, maiorul Uphanad îi aștepta. Dădu mâna cu toți.

– Sunteți din India, întrebă mama, sau din Pakistan ?

– India, spuse Uphanad zâmbind.

– Îmi pare rău pentru țara dumneavoastră.

– N-am mai fost acolo de... de mult timp.

– Sper că familia dumneavoastră se descurcă sub ocupația chineză.

– Vă mulțumesc pentru preocupare, zise Uphanad pe un ton care făcea limpede faptul că subiectul era încheiat.

Le oferî scaune și se așeză și el – în spatele biroului, profitând din plin de poziția sa oficială. Lui Peter îi dispăcu puțin, căci până acum petrecuse deja ceva timp fiind întotdeauna persoana în poziția dominantă. Poate că nu avea prea multă putere efectivă, ca Hegemon, dar protocolul îi acorda întotdeauna poziția cea mai înaltă.

Dar aici se presupunea că nu e cunoscut. Deci nu putea fi tratat altfel decât orice alt vizitator civil.

– Știu că sunteți invitați în particular de domnul ministru, spuse Uphanad, și ați dori ca intimitatea să nu vă fie încălcată. Ceea ce trebuie să stabilim sunt limitele

intimității dumneavoastră. Este posibil ca fețele dumneavoastră să fie recunoscute?

– E posibil, zise Peter. În special a lui.

Arată spre tatăl lui. Era desigur o minciună, probabil inutilă, dar...

– Aha, făcu Uphanad. Și mai presupun că numele voastre reale ar fi recunoscute.

– Foarte probabil, aprobă tatăl.

– Desigur, întări mama, ca și când ar fi fost mândră de acest lucru și chiar îmbufnată că el ar fi avut vreo urmă de îndoială.

– Așa... Să vă fie adusă mâncarea în cameră? E nevoie să evacuăm coridoarele când mergeți la baie?

Pentru Peter părea un coșmar.

– Domnule maior Uphanad, nu vrem să facem publică prezența noastră aici, dar sunt convins că putem avea încredere în discreția echipajului dumneavoastră.

– Din contră, zise Uphanad. Oamenii discreți țin să evidențieze că nu consideră loialitatea echipajului drept un fapt garantat.

– A dumneavoastră inclusiv? întrebă mama cu dulceață.

– Întrucât m-ați mințit deja în mod repetat, replică Uphanad, cred că pot să spun cu siguranță că nu considerați loialitatea nimănui drept un fapt garantat.

– Indiferent, zise Peter. N-o să stau întemnițat în tubul ăsta. Mi-ar plăcea să pot folosi biblioteca – presupun că aveți una – și putem să mâncăm în sala de mese, și să folosim toaleta fără a provoca inconveniente altor oameni.

– Vedeți? Pur și simplu nu aveți o minte axată pe securitate.

– Nu putem trăi aici ca niște prizonieri, zise Peter.

– Nu asta a vrut să spună, zise tatăl. Vorbea despre felul în care tu anunți pur și simplu deciziile în numele nostru. Cam atât despre cine e cel mai probabil să fie recunoscut.

Uphanad zâmbi.

– Problema recunoașterii este reală. Eu v-am recunoscut imediat, după filme, domnule Hegemon.

Peter oftă și se lăsă pe spate în scaun.

– Fața ta nu e atât de ușor de recunoscut ca a unui politician adevărat, spuse Uphanad. Ei prosperă expunându-și fețele publicului. Cariera ta a început, dacă-mi amintesc bine, în anonim.

– Dar am apărut pe ecran, zise Peter.

– Credeți-mă, puțini membri ai echipajului se uită la filme. Eu sunt întâmplător dependent de știri, dar majoritatea ar vrea mai degrabă să nu mai aibă de-a face cu bârfele de pe Pământ. Cred că cel mai bun mod de a rămâne incognito aici ar fi să vă comportați ca și când nu ați avea nimic de ascuns. Țineți-vă puțin deoparte – de exemplu nu vă angajați cu oamenii în conversații care duc la explicații mutuale despre ceea ce faceți sau cine sunteți. Dar dacă sunteți veseli și nu vă comportați misterios, va fi bine. Lumea nu se așteaptă să-l vadă pe Hegemon locuind împreună cu părinții într-una dintre camerele de dormit de aici. Uphanad rânji: Va fi micul nostru secret, rămâne doar între noi șase.

Peter numără. El, părinții săi, Uphanad, Dimak, și... Graff, bineînțeles.

– Cred că nu vor fi tentative de asasinat aici, zise Uphanad, pentru că sunt puține arme la bord, toate sunt ținute sub cheie și oricine vine aici e perchezitionat. Deci vă sugerez să nu purtați vreo armă. Sunteți antrenați pentru lupta corp la corp?

– Nu, recunosc Peter.

– Există o sală de gimnastică la nivelul inferior, foarte bine echipată. Și nu numai cu aparate dimensionate pentru copii. Și adulții au nevoie să se păstreze în formă. O să folosiți sala pentru a vă menține masa osoasă și așa mai departe, dar pot să organizez pentru voi cursuri de arte marțiale dacă sunteți interesați.

– Eu nu sunt interesat, zise Peter. Dar pare o idee bună.

– Oricum cel pe care-l vor trimite după noi, spuse mama, va fi mult mai bine antrenat decât noi.

– Poate da, poate nu. Dacă dușmanii dumneavoastră încearcă să vă prindă aici ar însemna să se bazeze pe cineva care să treacă de filtrele noastre. Persoanele deosebit de atletice au parte de o atenție specială. Vedeți, suntem paranoici din cauza unor grupări anti-colonizare care pot trimite pe cineva aici doar pentru un act de sabotaj sau terorism.

– Sau asasinat.

– Vedeți? spuse Uphanad. Dar vă asigur că eu și echipa mea suntem foarte meticuloși. Nu lăsăm nicio dată nimic neverificat.

– Cu alte cuvinte, ați știut cine suntem înainte de a intra pe ușă.

– De fapt, înainte ca naveta voastră să decoleze, spuse Uphanad. Sau cel puțin am ghicit destul de corect.

Își luară rămas-bun, apoi intrară în rutina vieții pe stația spațială.

Ziua și noaptea erau păstrate după ora Greenwich, din niciun alt motiv în afară de faptul că aflându-se la longitudine zero trebuiau să-și stabilească un reper. Peter descoperi că părinții lui nu erau atât de groaznic de băgăcioși cum se temuse, și fu ușurat că nu auzea cum fac dragoste și nici conversațiile lor despre el prin draperia despărțitoare.

În cea mai mare parte a timpului mergea la bibliotecă și scria.

Desigur, eseuri pe orice subiect, pentru orice forum imaginabil. O mulțime de publicații erau fericite să aibă texte de Locke sau Demostene, în special acum când toată lumea știa că aceste identități aparțineau Hegemonului. Pentru că lucrările cele mai importante apăreau primele pe net, nu mai putea atrage o audiență specială. Însă continua să discute despre subiecte care aveau o importanță aparte în diferite regiuni.

Scopul a tot ceea ce scria era să inflameze suspiciunile asupra Chinei și ambițiilor ei. Ca Demostene, scria direct despre pericolul de a permite să se mențină ocuparea Indiei și Indochinei, cu o mulțime de întrebări retorice privind următoarea națiune la rând. Desigur, nu se preta la o instigare fățișă, fiindcă orice cuvânt spus ar fi putut fi folosit împotriva Hegemoniei.

Viața era mult mai ușoară când era anonim pe net.

Ca Locke însă scria ca un om de stat, eseuri imparțiale despre problemele cu care se confruntau diferite popoare și regiuni. „Locke“ nu scria aproape niciodată pe față împotriva Chinei, ci considera de la sine înțeles că va avea loc o altă invazie, iar investițiile pe termen lung în țările posibile ținte ar putea să nu se dovedească înțelepte sau alte lucruri de genul acesta.

Era o muncă grea, pentru că fiecare eseu trebuia să fie interesant, original, important, altfel nimeni nu i-ar fi dat atenție. Trebuia să se asigure că nu scrie ca un amator – așa cum păruse tatăl lui când începuse să povestească teroriile lui despre caracterul și loialitatea de grup în fața lui Dimak. Deși, sincer vorbind, nu-și auzise niciodată tatăl făcând așa ceva până atunci, iar asta îl făcea să fie atent, să-și dea seama cât de ușor Locke și Demostene – și în consecință Peter

Wiggin însuși – puteau deveni la început iritanți, și în final caraghioși.

Tatăl său numea acest proces „stasenizare” și făcu diverse sugestii pentru eseuri, dintre care pe unele Peter le folosi. Cât despre modul în care tatăl și mama sa își petreceau zilele, atunci când nu îi citeau eseurile sau nu le comentau, surprinzând erorile – ei bine, Peter habar n-avea.

Poate mama găsisese vreo cameră în care să facă curat.

Graff trecu pe la ei într-o scurtă vizită în prima lor dimineață pe stație, apoi plecă iar – de fapt reveni pe Pământ cu naveta care îi adusese pe ei. Nu se mai întoarse trei săptămâni, timp în care Peter scrisese aproape patruzeci de eseuri, toate fiind publicate în diferite locuri. Majoritatea îi aparțineau lui Locke. Și, ca de obicei, majoritatea atenției se îndreptă spre Demostene.

Când se întoarse Graff, îi invită să cineze cu ei la sediul Ministerului, o cină colocvială în timpul căreia nu se discută nimic important. Ori de câte ori subiectul părea să devieze spre o problemă reală a momentului, Graff îl întrerupea turnând apă în pahare sau spunând vreo glumă – rareori una nostimă.

Acest lucru îl deruta pe Peter, căci Graff ar fi putut să fie sigur că sediul său era bine securizat. Dar aparent nu era așa, pentru că după cină îi invită la o plimbare, conducându-i rapid pe coridoarele obișnuite și prin unele pasaje de serviciu. Se rătăciră aproape imediat, iar când Graff deschise în cele din urmă o ușă și îi duse pe o bordură lată deasupra unui puț de ventilație își pierduseră deja orice simț al direcției, desigur cu excepția a ceea ce înseamnă „jos”.

Puțul ducea în „jos” ... pe o distanță foarte mare.

– Țsta e un loc cu importanță istorică, spuse Graff. Puțini dintre noi îl cunosc.

– Aha, zise tatăl înțelegând.

Și fiindcă el ghicise, Peter își dădu și el seama unde se aflau.

– Ahile a fost aici, zise.

– Aici, spuse Graff, Bean și prietenii săi l-au păcălit pe Ahile. Ahile a crezut că aici o să reușească să-l ucidă pe Bean, dar Bean a fost cel care l-a legat în lanțuri, atârnat în puț. Ar fi putut să-l omoare. Prietenii lui așa i-au recomandat.

– Cine erau prietenii? întrebă mama.

– Nu mi-a spus niciodată, dar asta nu mă surprinde – nici n-am întrebat vreodată. Am crezut că e mai înțelept să nu existe nicio înregistrare, nici chiar în capul meu, a copiilor care au fost martori la umilirea și nepuțința lui Ahile.

– N-ar mai fi contat dacă l-ar fi omorât pe Ahile pur și simplu. N-ar mai fi existat alte crime.

– Dar, vedeți voi, zise Graff, dacă Ahile ar fi murit așa fi fost nevoit să întreb care sunt acele nume, iar lui Bean nu i s-ar mai fi permis să rămână la Școala de Luptă. Poate că am fi pierdut războiul din cauza asta, fiindcă Ender s-a bazat mult pe Bean.

– Lui Ender i s-a permis să rămână după ce a ucis un băiat, observă Peter.

– Băiatul a murit accidental, spuse Graff, iar Ender se apăra.

– Se apăra pentru că l-ai lăsat singur, zise mama.

– Am fost judecat deja pentru aceste acuzații, și am fost achitat.

– Dar ți s-a cerut să-ți dai demisia.

– Mi s-a oferit o poziție mult mai înaltă, cea de Ministru al Colonizării. Hai să nu interpretăm trecutul.

Bean l-a adus pe Ahile aici nu ca să-l omoare, ci ca să-l facă să mărturisească. El a mărturisit, foarte convingător, și pentru că eu am auzit, sunt și eu pe lista lui neagră.

– Atunci de ce mai ești în viață ? întrebă Peter.

– Contrar credinței larg răspândite, Ahile nu e un geniu și mai face și greșeli. Nu poate ajunge peste tot și puterea lui poate fi blocată. Nu e atotștiutor. Nu are totul planificat. De cele mai multe ori e în mișcare, punându-se în calea ocaziilor și folosindu-se de ele atunci când apar.

– Dacă nu e un geniu, atunci de ce învinge mereu geniile ?

– Pentru că o face pe neașteptate. De fapt, nu face nimic deosebit, pur și simplu face lucruri la care nu s-a gândit nimeni că le va face. E cu un pas înainte. Iar cele mai strălucite minți ale noastre nici măcar nu se gândeau la el atunci când a obținut succesele cele mai spectaculoase. Credeau că au redevenit civili atunci când el i-a răpit. Bean nu a încercat să se opună planurilor lui Ahile în timpul războiului, el a încercat s-o găsească și s-o salveze pe Petra. Vedeți ? Am văzut testele lui Ahile. E un campion al lingușelii și e foarte isteț, altfel nu ar fi ajuns aici. De exemplu, a știut cum să înșele un test psihologic, pentru a-și ascunde tendințele violente; drept urmare, l-am ales în ultimul grup pentru Școala de Luptă. E periculos. Dar niciodată nu a trebuit să înfrunte un adversar, nu unul real. Nu a avut de înfruntat ceea ce au înfruntat Furnicile.

– Deci ești încrezător, zise Peter.

– Deloc, replică Graff. Dar am speranță.

– Ne-ai adus aici doar ca să ne arăți locul ăsta ? întrebă tatăl.

– De fapt nu. V-am adus pentru că am urcat eu aici mai devreme și am curățat personal locul de microfoane.

În plus, am instalat un atenuator de sunete, astfel ca vocile noastre să nu se transmită prin conducta de aerisire.

– Crezi că există spioni la MinCol, zise Peter.

– Știu că există. Uphanad făcea o scanare de rutină a tuturor mesajelor care pleacă de aici, când a descoperit unul ciudat transmis la câteva ore de la sosirea voastră aici. Întregul mesaj consta dintr-un singur cuvânt: „on“. Scanarea de rutină a lui Uphanad este mai minuțioasă decât majoritatea căutărilor desperate. Pe asta l-a găsit pur și simplu căutând anomalii în lungimea mesajelor, tipare de limbaj etc. Ca să descopere coduri, înțelegeți.

– Era codificat? întrebă tatăl.

– Nu, nu era un cifru. Și din acest motiv imposibil de descifrat. Poate însemna pur și simplu „afirmativ“, ca în „on/off“. Poate fi un cuvânt străin – există câteva duzini de limbaje comune în care „on“ are un înțeles de sine stătător. Ar putea fi „no“ inversat. Înțelegi problema? Ceea ce l-a alertat pe Uphanad, în afara scurtimii lui, a fost faptul că a fost trimis la câteva ore de la sosirea voastră și că atât expeditorul, cât și destinatarul erau anonimi.

– Cum poate fi anonim expeditorul dintr-o locație militară securizată? întrebă Peter.

– Oh, chiar foarte simplu. Expeditorul a folosit identitatea altcuiva.

– A cui?

– Uphanad a fost de-a dreptul jenat când mi-a arătat mesajul printat. Pentru că din punctul de vedere al computerului, a fost trimis de Uphanad însuși.

– Cineva a furat identitatea șefului securității? întrebă tatăl.

– Umilitor, poți fi sigur.

– L-ai concediat? întrebă mama.

– Nu ne-ar fi ajutat să ne simțim în siguranță dacă pierdeam omul care e cea mai bună apărare a noastră împotriva a orice operațiune ar fi declanșat mesajul ăla.

– Deci crezi că cuvântul „on“ e în engleză și înseamnă că cineva pregătește o mișcare contra noastră.

– Cred că nu e improbabil. Mesajul a fost trimis clar. Este indescifrabil numai pentru că noi nu știm ce declanșează.

– Ai luat în considerare, întrebă mama, posibilitatea ca Uphanad să fi trimis el însuși acest mesaj, iar apoi să fi folosit faptul că ți-a spus despre el drept acoperire pentru spionajul lui?

Graff o privi îndelung, clipi, apoi zâmbi.

– Îmi tot spun, „suspectează-i pe toți“, dar acum știu cu adevărat ce e o persoană cu adevărat suspicioasă.

Nici Peter nu se gândise la asta. Dar acum totul părea perfect logic.

– Hai să nu tragem concluzii pripite, zise Graff. Adevăratul expeditor al mesajului ar fi putut utiliza semnătura maiorului Uphanad tocmai pentru ca șeful securității să fie principalul nostru suspect.

– Cu cât timp în urmă a descoperit mesajul? întrebă tatăl.

– Acum câteva zile. Deja îmi programasem sosirea, așa că mi-am respectat orarul.

– Niciun avertisment?

– Nu. Orice modificare a rutinei l-ar fi informat pe expeditor că semnalul lui a fost descoperit și poate interpretat. L-ar fi făcut să-și schimbe planurile.

– Deci ce facem?

– În primul rând, zise Graff, îmi cer scuze că m-am gândit că aici ați fi perfect în siguranță. Se pare că mâna lui Ahile – sau poate a Chinei – e mai lungă decât am crezut.

– Mergem acasă? Întrebă tatăl.

– În al doilea rând, continuă Graff, nu putem face nimic de care ei să profite. Dacă ați pleca acasă acum, înainte ca amenințarea să fie identificată și neutralizată, v-ați expune unui pericol și mai mare. Trădătorul ar putea da alt semnal prin care să le spună când și unde sosiți pe Pământ. Care va fi traiectoria de aterizare. Genul ăsta de lucruri.

– Cine ar risca să-l asasineze pe Hegemon doborând o navetă? spuse Peter. Lumea ar fi scandalizată, chiar și cei care s-ar bucura să mă vadă mort.

– Orice schimbare de comportament i-ar da de înțeles trădătorului că semnalul a fost interceptat. Ar putea urgenta proiectul, oricare ar fi el, înainte de a fi noi gata. Nu, îmi pare rău să spun asta, dar... cel mai bun curs al acțiunii este să așteptăm.

– Și dacă noi nu suntem de acord? zise Peter.

– Atunci o să vă trimit acasă cu o navetă aleasă de voi și o să mă rog pentru voi pe tot parcursul drumului.

– Ne-ai lăsa să plecăm?

– Sunteți musafirii mei, spuse Graff, nu prizonierii.

– Hai să facem un test, zise Peter. Plecăm cu următoarea navetă. Cea cu care ai venit – când se întoarce, vom fi la bordul ei.

– E prea repede, comentă Graff. Nu avem timp să ne pregătim.

– Dar nici el. Îți sugerez să mergi la Uphanad și să te asiguri că știe că trebuie să păstreze secretul absolut în legătură cu plecarea noastră. Nici lui Dimak nu trebuie să-i spună.

– Dar dacă el e vinovatul, zise mama, atunci...

– Atunci nu va putea trimite niciun mesaj. Dacă găsește o cale să strecoare informația în exterior, faptul va deveni cunoscut public pe stație. Din acest motiv este

vital, domnule Ministru Graff, să stai lângă el tot timpul după ce i-ai comunicat. Dacă e el, nu va putea trimite semnalul.

– Dar probabil că nu e el, zise Graff, și atunci ar trebui ca toată lumea să afle.

– Vom supraveghea toate mesajele expediate.

– Doar dacă nu te ucid pur și simplu la îmbarcarea în navetă.

– Atunci grijile tale vor lua sfârșit, zise Peter. Dar nu cred că ne vor ucide aici, pentru că agentul ăla al lor le este prea util – lor sau lui Ahile, depinde al cui e omul – ca să fie compromis numai pentru operațiunea asta.

Graff cântări lucrurile.

– Deci urmărim cine ar putea trimite mesajul...

– Și să aveți agenți la punctul de aterizare de pe Pământ care să încerce să depisteze eventualul asasin.

– Pot să fac asta, aprobă Graff. Mai e doar o mică problemă.

– Care?

– Tu nu poți pleca.

– De ce nu? întrebă Peter.

– Pentru că propaganda ta solitară funcționează. Oamenii care ți-au citit materialele alunecă din ce în ce mai mult în direcția anti-China. Încă e o mișcare destul de slabă, dar e reală.

– Pot să-mi scriu și acolo eseurile.

– În pericol de a fi ucis în orice moment, zise Graff.

– Se poate întâmpla și aici.

– Mda – dar chiar tu ai spus că e puțin probabil.

– Hai să prindem cârțița care-ți sapă stația, zise Peter, și să-l trimitem acasă. Între timp noi ne îndreptăm spre Pământ. A fost grozav să stam aici, domnule Ministru Graff. Dar trebuie să plecăm.

Privi spre mama și tatăl lui.

– Sigur că da, aprobă tatăl.

– Crezi, spuse mama, că pe Pământ vom găsi un loc cu astfel de paturi ? Se prinse strâns de brațul soțului ei :
Ne-a unit mult ca familie.

PLANURI DE RĂZBOI

From: Demostene% Tecumseh@freeamerica.org
To: DropBox% Feijoada@ VinAnon.net
*Re: ******

*Criptat ******
*Decriptat ******

Mi-am ocupat jumătate din capacitatea de memorare încercând să rețin ce identități folosești săptămână de săptămână. De ce nu te încrezi în codificări? Nimeni nu a spart până acum codurile primare.

Uite despre ce e vorba, Bean: Pietrele din India? Bineînțeles că Virlomi a început. Am primit un mesaj de la ea:

„Acum, că ai ieșit din hazna, pot comunica din nou. N-am e-mail aici. Pietrele sunt ale mele. Curând mă întorc pe pod. Războiul e serios. Scrie-mi numai pe acest site, nume FataDePePod, parola nu e o treaptă.”

Cel puțin cred că asta înseamnă „pietrele sunt ale mele”. Dar ce înseamnă că parola „nu e o treaptă”? Care parolă nu e o treaptă? Iar dacă parola nu e o

treaptă probabil că nu e niciun furnicar, dar cu ce ne ajută asta?

Oricum, cred că se oferă să pornească un război serios în interiorul Indiei. Probabil că nu are cum să folosească o rețea națională, dar nici nu are nevoie de una. Cu siguranță e pe aceeași lungime de undă cu poporul indian, dacă i-a făcut pe toți să ridice grămezi de pietre pe drumuri. Iar acum toată povestea pietrelor s-a terminat. Au avut loc o mulțime de încăierări între cetățenii furioși și soldații chinezi. Camioanele au fost jefuite. A urmat rapid sabotarea centrelor chineze. Ce ar putea face ea mai mult decât ceea ce se întâmplă deja?

Dat fiind locul unde te afli, ai putea avea mai multă nevoie de informații și/sau ajutor de la ea decât am eu. Dar aș aprecia dacă m-ai ajuta să înțeleg părțile mesajului care pentru mine au rămas opace.

From: LostIboBoy%Navy@VinAnon.net

To: Demostene%Tecumseh@freeamerica.org

Re:

*Criptare ******

*Decriptare ******

Uite de ce îmi tot schimb identitățile. În primul rând, adversarii nu sunt nevoiți să decripteze mesajul pentru a obține informațiile dacă observă un tipar în corespondența noastră – le-ar fi de folos să cunoască frecvența și orarul corespondenței, și lungimea mesajelor. În al doilea rând, nu sunt nevoiți să descifreze întreg mesajul, e suficient să ghicească codurile de criptare și decriptare. Pe care pariez că le ai

scrise pe undeva pentru că ești prea leneș să le memorezi, iar ție de fapt nu-ți pasă dacă sunt ucis. Desigur, spun asta în cel mai amabil mod posibil, Înălțimea Voastră Domnule Hegemon.

Iată ce a vrut să spună Virilomi. Evident, a vrut să nu fii în stare să descifrezi mesajul și să correspondezi corect cu ea decât dacă vorbești cu mine sau cu Suri. Asta înseamnă că nu are încredere totală în tine. Presupunerea mea este că, dacă i-ai lăsa un mesaj folosind parola „nu e o treaptă”, ar ști că nu ai vorbit cu mine. (Nici nu știi cât e de tentant să te las cu bănuiala asta.)

Când am luat-o de pe pod de lângă granița cu Birmania, ea a urcat în elicopter pășind pe spatele lui Suriyawong după ce el s-a prosternat în fața ei. Parola nu e „treaptă”, ci numele real al treptei utilizate de ea. Iar ea se va întoarce pe pod, ceea ce înseamnă că străbate India în direcția frontierei cu Birmania, unde va putea fi în stare să întrerupă liniile de aprovizionare ale trupelor chineze din India – sau, dimpotrivă, tentativele chinezilor de a-și scoate trupele din India înapoi spre China sau Indochina.

Bineînțeles că ea va sta lângă un singur pod. Dar bănuiesc că a organizat deja grupări de gherilă care se pregătesc să întrerupă traficul pe celelalte drumuri între Birmania și India, și există o mare probabilitate ca ea să fi aranjat ceva și de-a lungul frontierei din Himalaya. Mă îndoiesc că poate bloca granițele, dar îi poate hărțui și încetini trecerea, izolând trupele care încearcă să protejeze liniile de aprovizionare și reducând posibilitățile chinezilor de a organiza atacuri sau de a furniza muniție trupelor lor – lucru care întotdeauna a reprezentat o problemă pentru ei.

Personal, cred că ar trebui să-i spui să nu se grăbească. E posibil să-ți pot spune când să postezi un răspuns prin care să-i ceri să treacă serios la treabă la o dată anume. Și nu, nu postez eu însumi pentru că în mod sigur aici sunt urmărit și nu vreau ca ei să afle în mod direct despre ea. Am prins deja două programe-spion pe calculatorul meu, ceea ce m-a costat de fiecare dată câte douăzeci de minute ca să le lucrez astfel încât să trimită informații false. Pot suporta e-mail-uri criptate ca ăsta, dar mesajele postate la adrese anonime pot fi descoperite în rețeaua locală.

Și da, ăștia sunt cu adevărat prietenii mei. Dar ar fi proști să nu urmărească tot ceea ce trimit eu – dacă pot.

Bean se măsură în oglindă. Încă mai semăna cu el, mai mult sau mai puțin. Dar nu-i plăcea cum îi creștea capul. Era mai mare proporțional cu corpul. Creștea mai repede.

„Ar trebui să devin mai inteligent, nu-i așa? având mai mult spațiu pentru creier. În schimb, eu îmi fac griji în legătură cu ce se va întâmpla dacă îmi va crește prea mare capul pentru ca gâtul să mențină tot ansamblul în poziție verticală.“

Se măsură și la dulapul cu haine. Până nu demult trebuia să se ridice pe vârfuri ca să ajungă la umerase. Apoi devenise ușor. Acum îi ajungeau puțin mai jos de umeri.

Ușile nu erau încă o problemă. Dar începea să simtă că ar trebui să se aplece.

De ce să i se fi accelerat acum creșterea? Trecuse deja de pubertate.

Petra trecu împiedicându-se pe lângă el, se duse la baie și vomită timp de cinci minute agonizante.

– Ar trebui să existe medicamente pentru așa ceva, îi spuse el mai târziu.

– Există, răspuse Petra. Dar nu știe nimeni cum ar putea afecta copilul.

– Nu s-au făcut studii? Imposibil.

– Niciun studiu asupra efectelor asupra copilului.

– Cheia lui Anton nu înseamnă decât câteva puncte în genom.

– Genele au adesea rol dublu sau triplu, sau chiar mai mult.

– Iar copilul probabil nici nu are Cheia lui Anton. Nu e sănătos pentru el dacă nu poți reține hrana.

– N-o să dureze la nesfârșit, zise Petra. Și voi fi hrănită intravenos dacă va fi nevoie. Nu fac nimic care să pună copilul în pericol, Bean. Îmi pare rău dacă greșurile mele ți-au stricat pofta de mâncare.

– Nimic nu-mi strică pofta de mâncare. Sunt în creștere.

Ea icni din nou.

– Scuză-mă, spuse Bean.

– Nu fac așa, șopti ea chinuit, din cauză că glumele tale sunt proaste.

– Nu, zise Bean. Din cauză că genele mele sunt proaste.

Ea icni iar și el părăsi camera, simțindu-se vinovat că pleacă, dar știind că nu ar fi de niciun folos să rămână. Ea nu era dintre aceia care au nevoie să fie mângâiați când le e rău. Prefera să fie lăsată în pace în durerea ei. Din acest punct de vedere ei doi se asemanau. Ca niște animale rănite care se ascund în pădure ca să se vindece – sau să moară – în singurătate.

Alai îl aștepta în sala mare de conferințe. Scaunele erau adunate în jurul unei holograme de pe podea,

unde fusese proiectată o hartă a terenului și drumurilor de importanță militară din India și China de Vest.

Ceilalți se obișnuiseră cu prezența lui Bean, deși încă mai erau unii cărora nu le plăcea asta. Dar Califul voia ca el să fie acolo, Califul avea încredere în el.

Locațiile cunoscute ale garnizoanelor chineze erau colorate în albastru, iar locațiile probabile ale forțelor mobile și rezervelor în verde. Prima dată când văzu harta, Bean făcu gafa să întrebe de unde au obținut datele. Fu informat, destul de codificat, că atât Persia, cât și consorțiul egipteano-israelian aveau programe de urmărirea prin sateliți, iar sateliții lor spioni erau cei mai buni de pe orbită.

– Putem afla grupa sanguină a fiecărui soldat inamic, spuse Alai zâmbind.

Era desigur o exagerare. Dar Bean se gândi: o analiză spectrală a transpirației lor?

Nu era posibil. Alai glumea, nu se lăuda.

Acum Bean avea încredere în informațiile lor la fel cum aveau și ei – fiindcă făcuse investigații discrete cu ajutorul lui Peter și a unor relații proprii. Alăturând ceea ce îi spusese Vlad din partea serviciilor secrete ruse și Tom Nebunul din Anglia, plus sursele americane ale lui Peter, era clar că musulmanii – Liga Semilunii – avea tot ce aveau și ceilalți. Ba chiar mai mult.

Planul era simplu. Mișcări masive de trupe de-a lungul frontierei dintre India și Pakistan, aducând și armata Iranului pe front. Acest lucru ar fi trebuit să provoace o ripostă chineză, trupele lor concentrându-se de asemenea la graniță.

Între timp, forțele Turciei urmau să fie plasate de-a lungul graniței de vest a Chinei, după ce soldații călătoriseră în ultimele luni deghizați în nomazi. Pe hârtie, regiunea de vest a Chinei părea o zonă ideală pentru

tancuri și camioane, dar în realitate alimentarea cu combustibil ar fi fost un coșmar recurent. Așadar, primul val al turcilor sosea călare, trecând la transportul mecanizat numai când ar fi ocupat o poziție care să le permită să fure și să utilizeze echipament chinez.

Bean știa că aceasta era latura cea mai periculoasă a planului. Armatele turce, combinând forțe de la Hellespont până la Marea Aral și de la poalele Himalayei, erau echipate pentru raiduri, și totuși trebuiau să facă treaba unei armate de invazie. Existau și câteva avantaje care ar fi putut compensa lipsa de blindate și sprijin aerian. Neavând linii de aprovizionare, chinezii nu aveau ce să bombardeze. Locuitorii din provincia de vest a Chinei, Xinjiang, erau de origine turcă și, ca și tibetanii, nu încetaseră să urască stăpânirea Hanatului Chinez.

Dar mai presus de toate Turcia avea de partea ei surpriza și numărul de soldați, primele zile fiind cruciale. Trupele de garnizoană chineze erau toate masate la granița cu Rusia. Până când armatele ar fi fost mutate turcii s-ar fi descurcat ușor, atacând oriunde voiau, preluând stațiile de poliție și aprovizionare – și, cu puțin noroc, toate aeroporturile din Xinjiang.

În timp ce trupele chineze s-ar fi deplasat de la granița cu Rusia spre interior ca să se lupte cu turcii, trupele complet mecanizate ale turcilor ar fi intrat în China dinspre vest. Acum ar fi existat linii de aprovizionare care să fie atacate, dar fiind privați de bazele lor aeriene și fiind siliți să facă față luptătorilor turci care le utilizau acum, China nu ar mai fi avut o superioritate netă în aer.

Atacarea călare a bazelor aeriene slab apărate era exact abordarea la care Bean se aștepta din partea lui Alai. Dar trebuiau să spere că Han Tzu nu anticipase

faptul că Alai avea autoritate completă asupra inevitabilei mișcări islamice, altfel chinezii ar fi trebuit să fie nebuni să nu planifice apărarea împotriva unei invazii musulmane.

Într-un fel era de așteptat ca turcii să se descurce destul de bine astfel încât chinezii să fie siliți să-și mute trupele din India spre nord în Xianjing. Aici terenul favoriza planurile lui Alai, căci întrucât doar unele trupe chineze puteau traversa Himalaya pe calea aerului, dacă drumurile tibetane erau distruse de echipele de geniști turci, restul trupelor chineze ar fi fost nevoite să o ia prin estul Indiei, ocolind Himalaya, și să ajungă în vestul Chinei venind dinspre est, și nu dinspre sud.

Ar fi durat câteva zile, și când musulmanii ar fi considerat că majoritatea trupelor chineze se aflau în tranzit și deci nu puteau lupta cu nimeni, ar fi lansat o invazie masivă de la granița dintre Pakistan și India.

Atât de multe depindeau de ceea ce credeau chinezii. La început, chinezii trebuiau să creadă că adevăratul asalt va veni din Pakistan, astfel ca principala armată chineză să rămână lipită de frontieră. Apoi, la un moment crucial în decursul operațiunilor turcilor, chinezii trebuiau să fie convinși că frontul turcesc este de fapt invazia reală. Trebuiau să fie atât de convinși de acest lucru încât să-și retragă trupele din India, slăbindu-și astfel forțele acolo.

Cum altfel o armată neexperimentată formată din trei milioane de oameni ar fi putut să învingă o armată de zece milioane de veterani?

Trecură în revistă planuri de rezervă pentru zilele care aveau să urmeze implicării trupelor islamice în Pakistan, dar Bean știa, ca și Alai, că nimic din ceea ce s-ar fi întâmplat după ce musulmanii treceau frontiera cu India nu putea fi prevăzut. Aveau planuri pentru cazul

în care invazia ar fi eșuat complet, iar Pakistanul ar fi trebuit apărat în retragere cu mult în interiorul granițelor sale. Aveau planuri pentru negocieri cu întreaga armată chineză – puțin probabil, după părerea lor. Dar în cel mai probabil scenariu – o dificilă mișcare de du-te-vino de-a lungul unui front de mii de mile – planurile trebuiau să fie improvizate pentru a profita de fiecare turnură a evenimentelor.

– Bun, zise Alai. Țsta e planul. Comentarii?

Rând pe rând, fiecare ofițer își exprimă cu măsură încrederea. Nu pentru că erau lingușitori, ci pentru că Alai ascultase deja cu atenție obiecțiile pe care le ridicaseră ei înainte de a modifica planurile astfel încât să se adapteze celor mai serioase probleme.

Numai unul dintre musulmani obiectă astăzi, și acesta nu era un militar: Lankowski, al cărui rol, din câte își dăsea seama Bean, era la jumătatea drumului între ministru fără portofoliu și preot militar.

– Cred că e păcat, zise el, că planurile noastre sunt atât de dependente de ceea ce alege Rusia să facă.

Bean știa ce vrea să spună. Rusia era complet imprevizibilă în această situație. Pe de o parte, Pactul Varșovia avea un tratat cu China care asigura lunga frontieră de nord a Chinei cu Rusia, dându-le în primul rând libertatea să cucerească India. Pe de altă parte, rușii și chinezii erau de secole rivali în această regiune, și fiecare considera că celălalt deține un teritoriu de drept al lor.

Mai existau și probleme personale imprevizibile. Câți dintre servitorii loiali ai lui Ahile mai ocupau încă în Rusia poziții de autoritate și încredere? În același timp, câți dintre ruși erau furioși din cauza modului în care Ahile se folosisese de ei înainte de a trece în India și apoi în China?

Totuși, Ahile intermediase tratatul secret dintre Rusia și China, deci nu putea fi chiar așa de detestat, nu?

Dar era tratatul într-adevăr valoros? Fiecare elev rus știa că cel mai prost țar rus din toate timpurile fusese Stalin, pentru că semnase un tratat cu Germania lui Hitler și apoi se așteptase ca acesta să fie respectat. Desigur că rușii nu credeau cu adevărat că pacea cu China va dura veșnic.

Deci exista întotdeauna o șansă ca Rusia, văzând China în dezavantaj, să intervină în luptă. Rușii vor vedea în asta o șansă de a acapara teritorii și de a preveni inevitabila trădare a chinezilor.

Ar fi fost un lucru bun, dacă rușii atacau în forță, dar fără prea mult succes. Ar fi slăbit trupele chineze care luptau cu islamicii. Dar ar fi fost un lucru foarte rău dacă Rusia se descurca prea bine sau prea prost. Prea bine, și ar fi putut străbate Mongolia ajungând la Beijing. Atunci victoria islamică ar fi putut deveni una rusească. Alai nu voia ca Rusia să joace un rol dominant în negocierile de pace.

Iar dacă Rusia intra în război și era înfrântă repede, trupele chineze nu mai trebuiau să supravegheze frontiera rusă. Libere să se miște, detașamentele din acele garnizoane puteau fi azvârlite împotriva turcilor sau trimise prin teritoriile rusești să atace Kazahstanul, amenințând să taie liniile de aprovizionare ale turcilor.

De aceea Alai își exprimă speranța că rușii vor fi prea surprinși ca să mai întreprindă ceva.

– N-avem ce face, zise Alai. Am făcut tot ceea ce puteam. Ce va face Rusia stă în mâinile lui Dumnezeu.

– Pot să vorbesc? întrebă Bean.

Alai aprobă din cap. Toți ochii se întoarseră spre el. La întâlnirile precedente, Bean nu spusese nimic,

preferând să discute cu Alai în particular, când nu risca să comită vreo eroare în modul de a i se adresa Califului.

– Când vă veți angaja în luptă, spuse Bean, cred că îmi pot folosi propriile contacte și să-l conving pe Hegemon să le folosească pe ale lui, ca să forțăm Rusia să acționeze în direcția în care considerați că ar fi cel mai bine.

Câțiva bărbați se foiră stingheriți pe scaune.

– Te rog să-i liniștești pe prietenii mei îngrijorați, zise Alai, că nu ai discutat deja cu Hegemonul sau cu oricine altcineva despre planurile noastre.

– E valabil contrariul, spuse Bean. Voi sunteți cei care vă pregătiți să treceți la acțiune. Eu v-am furnizat toate informațiile pe care le-am aflat de la ei. Dar eu îi cunosc pe acești oameni și știu ce pot face. Hegemonul nu are armată, dar are o mare influență asupra opiniei publice. Va vorbi desigur în favoarea acțiunii voastre. Dar se bucură de influență și în interiorul Rusiei, pe care o poate folosi fie pentru a le solicita intervenția, fie pentru a o nega. La fel și prietenii mei.

Bean era convins că Alai știa că singurul prieten demn de menționat era Vlad, iar Vlad fusese singurul dintre membrii răpiți ai găștii lui Ender care i se alăturase lui Ahile și trecuse de partea lui. Dacă asta fusese din cauză că devenise cu adevărat adept al lui Ahile sau din cauză că socotea că Ahile acționează în interesul Mamei Rusia, Bean încă nu-și dăduse seama. Vlad îi furnizase uneori informații, dar Bean întotdeauna căutase o a doua sursă în care să aibă încredere deplină.

– Atunci să vă spun ceva, zise Alai. În ziua de azi nu știu ce ne-ar fi mai util, ca Rusia să se alătore atacului sau ca Rusia să rămână în expectativă. Atâta timp cât nu ne atacă voi fi mulțumit. Dar lucrurile s-ar putea clarifica pe măsură ce încep să se desfășoare evenimentele.

Nu era nevoie ca Bean să-i explice lui Alai că Rusia nu ar fi intrat în război ca să salveze o invazie islamică sortită eșecului – rușii nu și-ar fi riscat armatele decât dacă ar fi prevăzut o victorie. Așa încât dacă Alai aștepta prea mult înainte de a cere ajutor, acesta ar fi putut să nu mai vină.

Luară o pauză pentru prânz, dar una foarte scurtă, și când reveniră în sala de conferințe harta fusese schimbată. Există o a treia parte a planului, iar Bean știa că aceasta era cea de care Alai era cel mai puțin sigur.

De câteva luni, armatele arabe din Egipt, Irak și alte state fuseseră transportate cu ajutorul tancurilor petroliere din porturile arabe până în Indonezia. Marina indoneziană era una din cele mai formidabile din lume, iar forța lor aeriană de pe portavioane era singura din regiune care rivaliza cu a Chinei în privința echipamentului și armamentului. Toată lumea știa că din cauza protecției indoneziene China nu cucerise Singapore și nu ajunsese până în Filipine.

Acum se propunea folosirea marinei indoneziene la transportul unei armate comune arabo-indoneziene pentru a debarca în Thailanda și Vietnam. În amândouă aceste țări poporul își dorea eliberarea de cuceritorii chinezi.

Când planurile celor două locuri de debarcare fură complet desfășurate, Alai nu întrebă de critici – o avea pe a sa.

– Cred că în ambele cazuri planurile de debarcare sunt excelente. Greșeala mea e aceeași dintotdeauna. Acolo nu există obiective militare serioase care să poată fi cucerite. Chinezii își pot permite să piardă bătălie după bătălie, folosindu-și numai forțele disponibile, retrăgându-se din ce în ce mai mult și așteptând rezultatul războiului adevărat. Cred că soldații pe care i-am

trimite acolo riscă să moară fără un scop adevărat. Seamănă prea mult cu campania italiană din cel de-al Doilea Război Mondial. Lungă, lentă, costisitoare și neeficientă, chiar dacă am câștiga toate bătăliile.

Comandantul indonezian se înclină.

– Sunt recunoscător pentru grija Califului față de viețile soldaților noștri. Dar musulmanii din Indonezia n-ar putea suporta să stea deoparte în timp ce frații lor luptă. Dacă aceste obiective sunt lipsite de scop, atunci găsiți-ne ceva important de făcut.

Unul dintre ofițerii arabi aprobă și el.

– Ne-am angajat trupele în această operațiune. Oare e prea târziu să le aducem înapoi pentru a se alătura Pakistanului și Irakului în eliberarea Indiei? Numărul lor ar putea fi de importanță crucială acolo.

– În curând vremea bună pentru intențiile noastre se va sfârși, zise Alai. Nu avem timp să aducem înapoi armatele arabe. Dar văd și eu că nu are rost să trimitem soldații în luptă doar din solidaritate sau să amânăm invazia pentru a răspândi armatele arabe în diverse teatre de operațiuni. A fost o greșeală să le trimitem în Indonezia, iar greșeala e numai a mea.

Se auziră murmure de dezaprobare. Nu puteau accepta învinuirea Califului pentru nicio greșeală. În același timp, Bean știa că apreciază faptul de a fi conduși de un om care nu dă vina pe alții. Era unul dintre motivele pentru care îl iubeau.

Alai trecu peste obiecțiile lor.

– Încă nu m-am decis dacă să lansăm al treilea front. Dar dacă îl lansăm, atunci va trebui stabilit ca obiectiv Thailanda, nu Vietnamul. Îmi dau seama de riscurile expunerii flotei pe mare pentru o perioadă mai lungă – va trebui să ne bazăm pe piloții indonezieni pentru protecția vaselor. Am ales Thailanda pentru că e o țară

mai unită și cu terenul mai potrivit unei cuceriri rapide. În Vietnam ar fi trebuit să luptăm pentru fiecare palmă de pământ, iar progresul ar fi apărut lent – chinezii s-ar fi simțit în siguranță. În Thailanda progresul ar părea rapid și periculos. Atâta timp cât uită că Thailanda nu e importantă pentru ei în ansamblul războiului, ar putea fi tentați să trimită acolo trupe care să ni se opună.

După alte câteva amabilități, întâlnirea se termină. Ceea ce nu se menționase era data precisă a invaziei. Bean era sigur că aceasta fusese aleasă și că toți cei din încăpere cu excepția lui o cunoșteau. El acceptă asta – era singura informație pe care nu avea nevoie să o cunoască și cea mai importantă care trebuia să-i fie ascunsă în caz că nu se dovedea de încredere.

Întorcându-se în cameră, Bean o găsi pe Petra dormind. Se așază la pupitru să-și acceseze mesajele și să verifice câte un site pe net. Fu întrerupt de o bătaie ușoară în ușă. Petra se trezi imediat – însărcinată sau nu, încă mai dormea ușor ca un soldat – și ajunsese la ușă înainte ca Bean să-și închidă computerul și să se îndepărteze de masă.

În ușă stătea Lankowski, părând umil și în același timp regal, o combinație pe care numai el o putea stăpâni.

– Iertați-mă, zise el, prietenul nostru comun vrea să stea de vorbă cu voi, în grădină.

– Cu amândoi? întrebă Petra.

– Vă rog, doar dacă nu vă simțiți prea rău.

Curând stăteau pe o bancă alături de tronul din grădina lui Alai – deși el niciodată nu-i spunea așa, ci doar scaun.

– Îmi pare rău, Petra, că nu te-am putut aduce la întâlnire. Liga Semilunii nu e reacționară, dar unii dintre ei s-ar fi simțit jenați ca o femeie să participe la astfel de întâlniri.

– Alai, crezi că nu știu asta? zise ea. Trebuie să te împaci cu mediul din jur.

– Presupun că Bean te-a pus la curent cu planurile noastre.

– Dormeam când s-a întors în cameră, deci nu știu nimic din ce s-a schimbat față de ultima dată.

– Atunci îmi pare rău, dar poate o să înțelegi din context ce s-a întâmplat. Pentru că știu că Bean are ceva de spus și nu a spus încă.

– Nu am găsit nicio fisură în planurile tale, zise Bean. Cred că ai făcut tot ceea ce era posibil, inclusiv ai fost suficient de isteț încât să nu te gândești că ai putea planifica ce se va întâmpla, odată ajunși în India.

– Dar nu o asemenea laudă am văzut eu pe fața ta.

– Nu credeam că se poate citi ceva pe fața mea, spuse Bean.

– Nici nu se poate, zise Alai. De aceea te și întreb.

– Am primit o ofertă de care cred că o să te bucuri.

– Din partea cui?

– Nu știu dacă ai cunoscut-o pe Virloomi.

– Școala de Luptă?

– Da.

– Cred că a fost înainte de a veni eu. Eram prea mic și oricum nu dădeam atenție fetelor.

Îi zâmbi Petrei.

– Niciunul dintre noi n-o făcea, zise Bean. Virloomi e cea care a făcut posibil ca eu și Suriyawong s-o găsim pe Petra la Hyderabad și să-i salvăm pe absolvenții Școlii de Luptă ca să nu fie măcelăriți de Ahile.

– Atunci are tot respectul meu, spuse Alai.

– S-a întors în India. Toate construcțiile acelea din pietre, așa-numitele Mari Ziduri ale Indiei, se pare că ea le-a început.

Acum interesul lui Alai era mai mult decât simplă politețe.

– Peter a primit un mesaj de la ea. Habar n-are despre voi și acțiunile voastre, și nici Peter nu știe, dar ea i-a trimis mesajul într-o formă care nu poate fi înțeleasă decât cu ajutorul meu – un lucru foarte atent și înțelept din partea ei, cred.

Schimbară câteva zâmbete.

– Se află în zona unui pod pe unul dintre drumurile dintre India și Birmania. Ar putea fi capabilă să distrugă unul sau chiar toate căile principale de acces dintre India și China.

Alai aprobă.

– Ar fi desigur un dezastru, zise Bean, dacă ar acționa de capul ei și ar întrerupe drumurile înainte ca trupele chineze să poată ieși din India. Cu alte cuvinte, dacă ea consideră că adevărata invazie e cea turcească, ar putea crede că ar putea fi mai de folos ținând pe loc trupele chineze în India. În mod ideal, ar trebui să aștepte până ce ei ar încerca să readucă armata din India, și atunci să le taie căile de acces, lăsându-i în afară.

– Dar dacă îi spunem, zise Alai, iar mesajul este... interceptat, chinezii vor ști că operațiunea turcă nu e cea mai importantă.

– Ei bine, din cauza asta n-am vrut să aduc vorba de față cu ceilalți. Ție poți să-ți spun că linia de comunicare dintre ea și Peter, și dintre Peter și mine, este sigură. Cred că Peter vrea cu disperare ca invazia voastră să reușească, și Virlomi la fel, și nu ar spune nimic care să o compromită. Dar e operațiunea ta.

– Peter vrea cu disperare ca invazia noastră să reușească? Întrebă Alai.

– Alai, omul nu e prost. Nu trebuie să-i spun eu despre planurile voastre și nici măcar că aveți niște

planuri. Știe că te afli aici, izolat, și are rapoarte de la sateliți privind mișcările de la frontiera Indiei. Nu a discutat treburile astea cu mine, dar nu aş fi surprins dacă ar ști și despre prezența arabilor în Indonezia – e genul de lucruri pe care el le află întotdeauna pentru că are relații peste tot.

– Îmi pare rău să te suspectez, dar aş da dovadă de neglijență dacă n-aş face-o.

– Oricum gândește-te la Virlomi, zise Bean. Ar fi tragic dacă, în dorința de a ajuta, ți-ar stânjeni planul.

– Dar asta nu e tot ce ai vrut să spui.

– Nu, zise Bean ezitând.

– Continuă.

– Motivul tău ca să nu deschizi al treilea front a fost doar vorbărie goală. Că nu vrei să irosești vieți pentru obiective militare neimportante.

– Deci tu crezi că nu ar trebui să folosesc deloc acea forță.

– Nu, zise Bean. Cred că ar trebui să fii mai îndrăzneț. Cred că ar trebui să irosești mai multe vieți pe obiective spectaculoase non-militare.

Alai își întoarse fața.

– Mi-era teamă că o să observi asta.

– Eram sigur că te-ai gândit deja.

– Speram ca unul dintre arabi sau indonezieni să facă propunerea, zise Alai.

– Ce propunere? întrebă Petra.

– Scopul militar, explică Bean, este să le distrugă armata, lucru care se face atacând cu o forță superioară, prin surpriză, sau tăindu-le căile de retragere și de alimentare. Nimic din ceea ce se face pe al treilea front nu poate atinge niciunul dintre aceste obiective.

– Știu, zise Alai.

– China nu e o țară democratică. Guvernul nu e nevoit să câștige alegerile. Dar au și mai mare nevoie de sprijinul poporului lor din cauza asta.

Petra oftă, înțelegând.

– Invadați chiar China.

– O astfel de invazie nu are șanse de reușită, spuse Alai. Pe celelalte fronturi avem populații care ne întâmpină cu bucurie și cooperează cu noi, în timp ce lor le pun piedici. În China e valabil contrariul. Forțele lor aeriene ar avea bazele în apropiere și ar putea lansa misiune după misiune între valurile avioanelor noastre. Potențialul pentru dezastru este enorm.

– Planul pentru dezastru, zise Bean. Începe cu dezastrul.

– Ești prea subtil pentru mine.

– Ce e dezastrul în acest caz? În afară de cazul în care sunt opriți pe plajă – lucru puțin probabil, deoarece China are unul dintre țărmurile cel mai ușor de invadat din lume – ar fi un dezastru dacă forțele voastre ar fi dispersate, aprovizionarea lor ar fi oprită, și ele ar opera fără un control central.

– Să debarce, propuse Alai, și să înceapă imediat un război de gherilă? Dar nu vor avea sprijinul populației.

– M-am gândit mult la asta, zise Bean. Poporul chinez e obișnuit cu opresiunea – când nu au fost ei oprimați? –, dar nu s-au împăcat niciodată cu ea. Amintește-ți câte revolte ale țăranilor au avut loc – și împotriva unor guverne mult mai blânde decât asta. Acum, dacă soldații tăi intră în China ca Sherman mășlăuind, se vor opune la fiecare pas.

– Dar vor trebui să consume resursele locale dacă li se întrerupe aprovizionarea.

– Niște trupe cu o disciplină strictă pot face asta. Dar pentru indonezieni va fi greu, dat fiind modul în

care chinezii au fost întotdeauna priviți în interiorul Indoneziei.

– Crede-mă că îmi controlez bine trupele.

– Atunci uite ce-o să faci. În orice sat în care intră oamenii tăi, iau jumătate din mâncare – dar numai jumătate. Fac mare caz de faptul că le lasă restul, iar tu le spui că e din cauză că Allah nu te-a trimis să te lupți cu poporul chinez. Dacă ești nevoit să ucizi pe cineva ca să preiei controlul satului ceri iertare familiei sau întregului sat, dacă acela care a trebuit să moară era soldat. Fiți cei mai amabili invadatori pe care și i-ar fi imaginat vreodată.

– Oh, făcu Alai. Ceri mult mai mult decât simpla disciplină.

Petra începuse să înțeleagă.

– Poți să le citezi soldaților pasajul acela din Locurile Divine în care se spune: „Poate că Dumnezeu îl va distruge pe dușmanul tău și te va face stăpân peste pământul lui. Apoi va vedea cum te porți.”

Alai o privi cu reală consternare.

– Îmi citezi mie Coranul?

– Mi s-a părut un verset potrivit, zise ea. Nu de asta l-ai pus în camera mea? Ca să-l citesc?

Alai clătină din cap.

– Lankowski ți-a dat Coranul.

– Iar ea l-a citit, adăugă Bean. Suntem amândoi surprinși.

– E un pasaj bun, spuse Alai. Poate că Dumnezeu ne va face stăpâni în China. Hai să arătăm de la început că o putem conduce corect și drept.

– Cea mai bună parte a planului, zise Bean, este că soldații chinezi o să vină imediat după aceea, și temându-se că propriile armate vor fi lăsate fără provizii, sau în efortul de a priva pe viitor armata ta de hrană, vor lua probabil tot restul alimentelor.

Alai aprobă din cap, zâmbi, apoi râse.

– Armata noastră invadatoare lasă poporului chinez suficientă mâncare, dar armata chineză îi lasă să moară de foame.

– Probabilitatea unei victorii datorită Relațiilor Publice e foarte ridicată, zise Bean.

– Iar între timp, adăugă Petra, soldații chinezi din India și Xinjiang înnebunesc pentru că nu știu ce se întâmplă cu familiile lor de acasă.

– Flota invazionistă nu va fi masată pentru atac, spuse Bean. Va fi deghizată în vase de pescuit filipineze și indoneziene, forțe mici răspândite de-a lungul coastei. Flota indoneziană, cu portavioanele ei, va aștepta departe în larg până când va fi chemată să atace ținte militare bine identificate. Ori de câte ori vor încerca să vă găsească armata, ea se va împrăștia. Fără bătălii decisive. La început, oamenii îi vor ajuta pe ei; destul de curând însă vă vor ajuta pe voi. Reaprovizionați cu muniție și echipament de geniu prin parașutări în timpul nopții. Hrană își vor găsi singuri. Și întotdeauna când vor înainta în interiorul teritoriului vor distruge căile de comunicație, aruncând podurile în aer. Nu și digurile. Digurile lăsați-le.

– Bineînțeles, zise Alai sumbru. Ne amintim de Assuan.

– Oricum, asta a fost sugestia mea. Din punct de vedere militar nu vă va aduce nimic în primele săptămâni. Va fi un război de uzură la început, până când echipele ajung pe coastă și se obișnuiesc cu genul ăsta de luptă. Dar chiar dacă numai un sfert din contingente reușesc să rămână libere și eficiente, operând în interiorul Chinei, chinezii vor fi siliți să aducă din ce în ce mai multe trupe de pe frontul indian.

– Până când vor cere pace. De fapt, noi nu vrem să stăpânim China. Vrem să eliberăm India și Indochina,

să-i readucem pe toți prizonierii din China și să restaurăm guvernele de drept, dar printr-un tratat care să asigure privilegii musulmanilor în cadrul granițelor lor.

– Atât de multă vărsare de sânge pentru un țel atât de modest, zise Petra.

– Și, desigur, independența părții turce a Chinei, adăugă Alai.

– O să le placă asta, zise Bean.

– Și a Tibetului.

– Dacă îi umiliți prea mult, spuse Petra, nu veți obține decât o scenă pentru viitorul război.

– Și de asemenea libertatea totală a religiei în China. Petra râse.

– Va fi un război lung, Alai. Vor renunța probabil la noul imperiu – nu l-au deținut prea mult timp, și nici nu le-a adus prea multă bogăție și onoare. Dar Tibetul și regiunea turcă le au de secole. Ambele teritorii fac parte din Hanatul Chinez.

– Problemele astea urmează să fie rezolvate mai târziu, spuse Alai, și nu de către voi. Probabil nici de către mine. Dar noi știm ceea ce uită mereu Occidentul. Atunci când câștigi, câștigi.

– Cred că abordarea asta s-a dovedit un dezastru la Versailles.

– Ba nu, zise Alai. S-a dovedit un dezastru abia după Versailles, când Franța și Anglia nu au avut nici forța, nici voința să impună respectarea tratatului. După cel de-al Doilea Război Mondial, aliații au fost mai înțelepți. Și-au lăsat trupe pe teritoriul german timp de aproape un secol. În unele cazuri cu blândețe, în alte cazuri cu brutalitate, dar întotdeauna s-au aflat acolo.

– După cum ai spus, răspunse Bean, tu și succesorii tăi veți afla cât de bine merg lucrurile, și cum să rezolvați noile probleme care vor apărea. Dar te previn de pe

acum că, dacă eliberatorii se vor transforma în opresori, popoarele eliberate de ei se vor simți și mai mult trădate și îi vor urî și mai puternic.

– Sunt conștient de asta, zise Alai. Cunoscut problema asupra căreia îmi atragi atenția.

– Nu cred că o să știi dacă islamicii s-au schimbat cu adevărat din zilele negre ale intoleranței religioase până nu pui puterea în mâinile lor.

– Voi face tot ceea ce stă în puterea unui Calif.

– Știu asta, zise Petra. Nu te invidiez pentru o asemenea responsabilitate.

Alai zâmbi.

– Prietenul vostru Peter mă invidiază. De fapt, el vrea mai mult.

– Și poporul tău, spuse Bean, va vrea mai mult din partea ta. Poate că nu vrei să conduci lumea, dar dacă o să câștigi în China ei vor voi asta în numele lor. Și în acel moment, Alai, cum o să le spui nu?

– Cu buzele aste, zise Alai. Și cu inima asta.

CAPCANE

To: Locke%erasmus@polnet.gov

From: Nisip%Apa@ArabNet.net

Re: Invitație la petrecere

N-o să vrei s-o ratezi pe asta. Kemal, care locuiește sus, crede că la el e tot show-ul, dar când Shaw și Pack se pornesc la subsol, atunci încep focurile de artificii. Eu îți spun să aștepti petrecerea de jos înainte să desfaci dopul la șampanie.

– John Paul, zise Theresa Wiggin încet, nu înțeleg ce face Peter aici.

John Paul își închise geamantanul.

– Așa îi place lui.

– Se presupunea că e un secret, dar el...

– Ne-a rugat să nu vorbim despre asta aici.

John Paul își duse un deget la buze, apoi ridică și geamantanul ei și pe al lui și porni spre ușa dormitorului.

Theresa nu mai avu altceva de făcut decât să ofteze și să-l urmeze. După ce trecuseră prin atâtea alături de

Peter s-ar fi putut aștepta ca el să aibă încredere în ei. Dar el tot mai trebuia să joace acele jocuri în care nimeni nu știa totul în afară de el. Trecuseră doar câteva ore de când se hotărâseră să plece cu următoarea navetă, și se presupunea că trebuia să păstreze un secret absolut.

Și ce făcea Peter? Ruga practic pe fiecare membru al echipajului permanent al stației să-i facă vreo favoare oarecare, vreun comision, „dar trebuie să rezolvi până la ora optsprezece“.

Nu erau idioți. Știau toți că optsprezece era ora la care se făcea îmbarcarea pentru zborul de la ora nouăsprezece.

Deci marele secret ajunsese, prin implicații, la urchile tuturor din echipaj.

Și totuși, insista ca ei să nu vorbească despre asta, iar John Paul îi făcea jocul! Ce era nebunia asta? Era limpede că Peter nu era neglijent, era ceva prea sistematic ca să fie vorba de un accident. Oare spera să prindă pe cineva asupra faptului, transmițându-i un avertisment lui Ahile? Și dacă, în loc de a transmite avertismentul, acesta ar fi aruncat pur și simplu naveta în aer? Poate asta era operațiunea – să saboteze naveta cu care se întorceau ei acasă. Se gândise Peter la asta?

Bineînțeles că da. Era în firea lui Peter să se gândească la toate.

Sau cel puțin era în firea lui Peter să creadă că se gândise la toate.

Afară pe coridor, John Paul continuă să meargă prea repede pentru ca ea să poată discuta cu el, iar când totuși încercă el își duse degetul la buze.

– E OK, șopti.

La liftul din centrul stației, unde andocau navetele, îi aștepta Dimak. Trebuia să fie acolo, pentru că palmele lor nu ar fi activat liftul.

– Îmi pare rău că vă pierdem atât de repede, îi întâmpină Dimak.

– Nu ne-ai spus, zise John Paul, care dormitor a fost al Armatei Dragon.

– Oricum Ender nu a dormit niciodată acolo. Avea o cameră particulară. Așa aveau toți comandanții. Înainte de asta a mai fost în câteva armate, dar...

– Lasă, acum e prea târziu.

Ușile liftului se deschiseră. Dimak păși înăuntru, le ținu ușa deschisă, puse palma pe dispozitivele de control și introduse codul pentru puntea vizată.

Apoi ieși din lift.

– Îmi pare rău că nu vă conduc, dar colonelul – ministrul – a sugerat că eu nu știu nimic despre asta.

John Paul ridică din umeri.

Ușile liftului se închiseră și ei începură să urce.

– Johnny P., zise Theresa, dacă suntem atât de îngrijorați de microfoane, de ce ai vorbit atât de deschis cu el?

– Are un atenuator. Conversațiile lui nu pot fi ascultate. Ale noastre da, iar acest lift categoric e pus sub urmărire.

– Ce, Uphanad ți-a spus asta?

– Ar fi o prostie să organizezi securitatea pe o astfel de stație fără să pui microfoane în pâlania prin care sunt nevoiți să treacă toți cei care vin.

– Scuză-mă că nu gândesc ca un spion paranoic.

– Cred că asta e una dintre calitățile noastre.

Theresa își dădu seama că nu putea spune nimic din ceea ce gândea. Și nu numai din cauză că putea fi auzită de sistemul de securitate al lui Uphanad.

– Urăsc să te „descurci” cu mine.

– OK, ar fi mai bine să te „manipulez”? sugeră John Paul cu o umbră de răutate.

– Dacă nu mi-ai căra bagajele, te-aș...

– Gâdila?

– N-ai habar de ce se petrece mai mult decât am eu, zise Theresa. Dar te porți de parcă ai ști totul.

Gravitația slăbi rapid și acum se ținea de balustradă în timp ce picioarele le agățase de suporturile din podea.

– Am ghicit câte ceva, spuse John Paul. În privința restului, nu pot decât să am încredere. E un băiat cu adevărat deștept.

– Nu așa de deștept cum se crede el.

– Dar mult mai deștept decât crezi tu.

– Presupun că evaluarea ta a inteligenței lui e cea corectă.

– Ce bârlog. Mă face să mă simt atât de... ursin.

– De ce nu spui pur și simplu „ca un urs“?

– Fiindcă știu cuvântul „ursin“, și-l cunoști și tu, și e amuzant să-l rostesc.

Ușile liftului se deschiseră.

– Să vă duc bagajul, domniță? întrebă John Paul.

– Dacă vrei, dar nu-ți dau bacșiș.

– O, chiar ești supărată, murmură el.

Trecu pe lângă el, iar John Paul începu să predea bagajele oamenilor de ordine.

Peter îi aștepta la intrarea în navetă.

– Am rezolvat-o bine, nu? zise.

– E ora optsprezece? întrebă Theresa.

– Fără un minut.

– Atunci am ajuns mai devreme, zise ea trecând pe lângă el prin sas.

În urma ei îl auzi pe Peter întrebând:

– Ce-i cu ea?

Iar John Paul răspunse:

– Vorbim mai târziu.

Îi luă câteva clipe să se reorienteze în interiorul navei. Nu putea scăpa de senzația că podeaua nu e la locul potrivit – jos era la stânga și interiorul era în afară, ceva de genul ăsta. Dar se agăță de mânerul de pe spătarele scaunelor până își găsi un loc. Un loc lângă culoarul de trecere, ca să le dea de înțeles celorlalți pasageri să se așeze în altă parte. Dar nu existau alți pasageri. Nici măcar John Paul sau Peter. După ce așteptă vreo cinci minute, deveni prea nerăbdătoare ca să mai stea acolo.

Îi găsi stând într-un loc mai înalt lângă sas, râzând de ceva.

– Râdeți de mine? întrebă, provocându-i să spună că da.

– Nu, zise Peter imediat.

– Doar puțin, admise John Paul. Acum putem vorbi. Pilotul a întrerupt toate legăturile cu stația, și... Peter are și el un atenuator.

– Ce drăguț, zise Theresa. Păcat că nu au avut unul și pentru mine sau pentru tatăl tău.

– Nu au avut. Eu îl am pe al lui Graff. Nu prea au așa ceva în stoc.

– De ce ai spus tuturor celor de aici că plecăm cu naveta asta? Încerci să ne omori?

– Ah, ce pânze mai țesem când vrem să înșelăm, zise Peter.

– Deci te joci de-a păianjenul. Și noi ce suntem, firele? Sau muștele?

– Pasagerii, zise John Paul.

Iar Peter râse.

– Spuneți-mi care e gluma, se supără Theresa, sau vă arunc în spațiu, jur.

– Imediat ce Graff a aflat că e un spion pe stație, și-a adus aici propria echipă de securitate. Fără ca altcineva

în afară de el să știe, niciun mesaj nu a venit și nici nu a plecat de pe stație. Dar tuturor celor de pe stație nu li s-a lăsat impresia asta.

– Deci sperî să prindă pe cineva trimițând un mesaj despre naveta în care suntem noi, zise Theresa.

– De fapt, ne așteptăm să nu trimită nimeni niciun mesaj.

– Atunci pentru ce toate astea ?

– Contează cine nu trimite mesaje, rânji Peter.

– Nu mai întreb nimic, zise Theresa, dacă ești atât de înfumurat că ești deștept. Presupun că oricare ar fi planul vostru cel inteligent, dragul meu băiat deștept e cel care l-a conceput.

– Și lumea spunea că Demostene e sarcastic, făcu Peter.

Cu o clipă în urmă nu înțelesese. Acum înțelegea. Aparent, undeva făcuse o conexiune. Mîntea ei trecuse în viteza corectă, sinapsa potrivită se încărcase pentru o fracțiune de secundă cu electricitate.

– Ai vrut ca fiecare să creadă că a descoperit întâmplător faptul că plecăm. Și le-ai dat tuturor o șansă să transmită mesajul, zise Theresa. Cu excepția unei singure persoane. Dacă e aceea...

John Paul încheie fraza:

– Atunci mesajul nu va fi trimis.

– Doar dacă nu e cu adevărat inteligent.

– Mai inteligent decât noi ? zise Peter.

El și John Paul se priviră reciproc. Apoi amândoi scuturară din cap spunând: „Nuuu” și izbucniră în rîs.

– Mă bucur că voi doi vă înțelegeți așa de bine, făcu ea.

– Of, mamă, nu te bosumfla din cauza asta, zise Peter. N-am putut să-ți spunem pentru că, dacă s-ar fi știut că e o capcană, n-ar mai fi funcționat, iar el e singura

persoană care poate să asculte totul. Și ca să știi, abia acum am făcut rost de atenuator.

– Înțeleg toate astea. E vorba de faptul că tatăl tău a ghicit și eu nu.

– Mamă, nimeni nu te crede nătângă, dacă de asta te temi.

– Nătângă? În care sertar mucegăit de la biroul acoperit de praf al vreunui profesor de engleză mort ai găsit cuvântul ăsta? Te asigur că nici în cele mai urâte coșmaruri ale mele nu m-am gândit niciodată că aș fi o nătângă.

– Bine, zise Peter. Fiindcă ai fi greșit.

– N-ar trebui să ne instalăm pentru decolare? întrebă Theresa.

– Nu. Nu plecăm nicăieri.

– De ce nu?

– Computerele stației sunt ocupate să ruleze un program care simulează faptul că naveta a intrat în rutina pentru lansare. Pentru ca totul să pară în regulă, vom fi izolați față de stație. Imediat ce singurii oameni din zona de andocare vor fi echipa lui Graff venită din exterior, ne vom întoarce și vom ieși din cutia asta de conserve.

– Pare o plasă foarte elaborată pentru prinderea unui singur informator.

– M-ai crescut un un simț al stilului atât de puternic, mamă. Nu pot depăși copilăria petrecută lângă fusta ta.

Lankowski bătu la ușă aproape de miezul nopții. Petra dormea deja de o oră. Bean se deconectă, opri computerul și deschise ușa.

– S-a întâmplat ceva? îl întrebă pe Lankowski.

– Prietenul nostru comun dorește să vă vadă pe amândoi.

– Petra doarme, zise Bean. Dar putu înțelege din purtarea rece a lui Lankowski că era ceva în neregulă. Alai e bine?

– E foarte bine, mulțumesc. Vă rog s-o treziți pe soția dumneavoastră și să veniți cât puteți de repede.

Un sfert de oră mai târziu, când adrenalina făcuse ca nici el și nici Petra să nu fie deloc adormiți, se aflau în fața lui Alai, nu în grădină, ci într-un birou, iar Alai stătea în fața unui pupitru.

Avea o singură foaie de hârtie pe care i-o întinse lui Bean.

Bean o luă și o citi.

– Crezi că eu am trimis asta, zise.

– Sau Petra. Am încercat să mă conving că poate nu i-ai explicat importanța ascunderii acestei informații față de Hegemon. Dar apoi mi-am dat seama că gândeam ca un islamic extrem de demodat. Ea e responsabilă de acțiunile ei. Și a înțeles la fel de bine ca și tine că păstrarea secretului e vitală.

Bean oftă.

– N-am trimis-o eu. Și nici Petra. Nu numai că ți-am înțeles dorința de a păstra secretul, am fost chiar de acord. Nu există nicio șansă ca noi să fi trimis informații despre ceea ce faceți voi, nimănui, și cu asta basta.

– Și totuși, iată mesajul, trimis din rețeaua noastră. Din această clădire!

– Alai, zise Bean, suntem trei dintre cei mai inteligenți oameni de pe Pământ. Am trecut printr-un război împreună, iar voi doi ați supraviețuit răpirii de către Ahile. Și totuși, când se întâmplă așa ceva, tu știi cu siguranță că noi suntem cei care ți-am trădat încrederea.

– Cine altcineva în afara cercului nostru știa asta?

– Păi să vedem. Toți cei prezenți la întâlnire au echipe. Care nu sunt alcătuite din idioți. Chiar dacă nu

le-a spus nimeni în mod explicit, văd notițe, aud comentarii. Unii dintre acești oameni nici măcar nu consideră o scurgere de informații dacă discută cu un ajutor de încredere. Iar unii dintre ei ar putea fi conducători numai cu numele, deci sunt nevoiți să vorbească cu cei care fac munca adevărată, altfel nu se face nimic.

– Îi cunosc pe toți oamenii ăștia, spuse Alai.

– Nu așa de bine cum ne cunoști pe noi, replică Petra. Numai pentru că sunt buni musulmani și loialiție nu înseamnă că sunt și atenți.

– Peter și-a construit o rețea de informatori și corespondenți de când era... mă rog, de când era copil. Cu mult înainte ca vreunul dintre ei să știe că e doar un copil. Ar fi de mirare să nu aibă un informator și în palatul tău.

Alai privea fix hârtia de pe biroul său.

– E o deghizare cam neîndemânatică pentru un mesaj, zise. Presupun că tu ai fi făcut o treabă mai bună.

– L-aș fi codificat, spuse Bean, iar Petra probabil l-ar fi inclus într-o reprezentare grafică.

– Cred că tocmai stângăcia mesajului ar trebui să-ți spună ceva, observă Petra. Persoana care a scris asta e cineva care consideră că e suficient să ascundă informația de cineva din afara cercului interior. Ar fi trebuit să știe că, dacă tu l-ai vedea, ți-ai da seama imediat că „Shaw” se referă la vechii conducători ai Iranului și „Pack” se referă la Pakistan, în timp ce „Kemal” e o referire transparentă la fondatorul Turciei post-otomane. Cum să nu te prinzi?

Alai aprobă.

– Deci îl codifică astfel numai ca să nu-l înțeleagă străinii, în caz că e interceptat de un inamic.

– Nu crede că cineva de aici îi urmărește mesajele trimise. Pe când Bean și cu mine știm sigur că suntem supravegheați de când am venit aici.

– Nu cu prea mult succes, zise Alai cu un mic zâmbet.

– Ei bine, pentru început ai nevoie de programe mai bune, sugeră Bean.

– Iar dacă i-am fi trimis un mesaj lui Peter, i-am fi spus explicit s-o atenționeze pe prietena noastră indiană să nu blocheze ieșirea chinezilor din India, ci doar întoarcerea lor.

– Nu am fi avut niciun alt motiv să-i spunem lui Peter despre operațiunile astea. Nu lucrăm pentru el. Nici măcar nu ne place prea mult de el.

– Nu e unul dintre noi, spuse Petra cu fermitate.

Alai aprobă, oftă și se lăsă pe spate în scaun.

– Ia loc te rog, zise.

– Mulțumesc, răspunse Petra.

Bean se apropie de fereastră și privi peluza stropită cu apă purificată din Mediterana. Acolo unde era bunăvoință de la Allah, deșertul înflorea.

– Nu cred că asta va provoca vreun rău, zise Bean. Doar că o să-ți pierzi puțin somnul la noapte.

– Trebuie să înțelegi că mi-e greu să-mi suspectez colaboratorii cei mai apropiați de aici.

– Ești Calif, spuse Petra, dar ești și foarte tânăr, iar ei văd asta. Știu că planul tău e genial, te iubesc, te urmează în toate lucrurile mărețe pe care le pui la cale pentru poporul tău. Dar când le spui să păstreze un secret absolut, ei spun da, cu sinceritate, dar nu o iau foarte în serios pentru că ești, vezi tu...

– Doar un băiat.

– Asta va trece cu timpul. Ai mulți ani înainte. În cele din urmă bătrânii vor fi înlocuiți.

– Cu oameni mai tineri în care voi avea și mai puțină încredere, zise Alai cu regret.

– A-i spune lui Peter nu e același lucru cu a-i spune dușmanului, remarcă Bean. Nu ar fi trebuit să

aibă informațiile astea înaintea invaziei. Dar observă că informatorul nu i-a spus când va începe invazia.

– Ba da.

– Atunci nu înțeleg eu, zise Bean.

Petra se ridică și se uită la e-mailul tipărit.

– Mesajul nu spune nimic despre data invaziei.

– A fost trimis, spuse Alai, la data invaziei.

Bean și Petra se uitară unul la altul.

– Astăzi? zise Bean.

– Campania turcă a început deja. De cum s-a întunecat în Xinjiang. Am primit deja confirmarea prin e-mail că trei baze aeriene și o parte importantă a rețelei energetice sunt în mâinile noastre. Și, cel puțin până acum, nu avem vreun semn că chinezii ar ști ce se întâmplă. Merge mai bine decât am fi sperat.

– A început, zise Bean. Deci e deja prea târziu să mai schimbăm planurile pentru cel de-al treilea front.

– Ba nu e. Noile ordine au fost trimise. Comandanții indonezieni și arabi sunt foarte mândri că li s-a încredințat o misiune care va aduce războiul în casa dușmanului.

Bean era îngrozit.

– Dar logistica... nu mai avem timp s-o punem la punct.

– Bean, zise Alai amuzat. Aveam deja planuri pentru o acostare dificilă pe plajă. Un coșmar logistic. Să punem trei sute de detașamente separate în puncte diferite de pe coasta chineză, la adăpostul întunericului, de acum în trei zile, și să le sprijinim cu raiduri aeriene și parașutări – oamenii mei pot face asta și în somn. Asta a fost cea mai bună parte a ideii tale, Bean, prietene. Nu a fost deloc un plan, ci o situație, iar întregul plan a fost ca fiecare comandant în parte să improvizeze astfel încât să îndeplinească obiectivele misiunii. Le-am spus, în

ordinele mele, că atâta timp cât se deplasează spre interiorul țării, își protejează oamenii și cauzează cât mai multe supărări guvernului chinez, nu pot da greș.

– A început, rosti Petra.

– Da, zise Bean. A început, și Ahile nu se află în China.

Petra se uită la Bean și rânji.

– Hai să vedem ce putem face ca să-l ținem departe.

– Mai precis, zise Bean, dacă tot nu i-am dat lui Peter mesajul clar pe care să i-l transmită lui Virilomi în India, am putea face noi asta, cu permisiunea ta ?

Alai se înclină spre el.

– Mâine. După ce vor apărea veștile despre luptele din Xinjiang. O să vă spun eu când.

În biroul lui Uphanad, Graff stătea cu picioarele pe pupitru în timp ce Uphanad lucra la computer.

– Ei bine, domnule, asta e. Au plecat.

– Și când o să sosească ? întrebă Graff.

– Nu știu, zise Uphanad. E vorba de traiectorie și de niște ecuații foarte complicate care implică viteza, masa, accelerația – amintiți-vă că nu am fost profesor de astrofizică la Școala de Luptă.

– Tactica forțelor mici, dacă-mi amintesc bine.

– Și când ați încercat experimentul acela cu muzica militară – să-i învățați pe băieți să cânte împreună...

Graff mârâi.

– Te rog. Nu-mi aduce aminte. A fost o idee profund stupidă.

– Dar ați văzut asta imediat și cu milă ați renunțat la totul.

– La naiba „esprit de corps“, zise Graff.

Uphanad apăsa un grup de taste de pe pupitru iar ecranul arată că se deconectase.

– Am terminat aici. Mă bucur că ați aflat despre spionul de la MinCol. Plecarea Wigginilor era singura soluție sigură.

– Îți amintești, zise Graff, de vremurile când te-am acuzat că l-ai lăsat pe Bean să-ți vadă parola?

– A fost ca ieri. Nu cred că m-ați fi crezut dacă Dimak nu garanta pentru mine și nu sugera că Bean s-a târât prin sistemul de conducte și a tras cu ochiul prin supape.

– Exact. Dimak era convins că ești atât de metodic încât nu-ți puteai schimba obiceiurile într-un moment de neglijență. Avea dreptate, nu-i așa?

– Da, zise Uphanad.

– Am învățat lecția. De atunci am avut încredere în tine.

– Sper că am câștigat această încredere.

– De multe ori. Nu mi-am păstrat toată autoritatea din Școala de Luptă. Bineînțeles că unii au considerat Ministerul Colonizării prea cuminte pentru talentele lor. Dar de fapt nu e o chestiune de loialitate personală, nu-i așa?

– Ce anume, domnule?

– Loialitatea ar trebui să fie mai presus de o anumită persoană, nu crezi? Față de o cauză, poate. Eu sunt loial rasei umane – una pretențioasă, nu crezi? –, dar unui proiect particular, răspândirea genomului uman pe cât mai multe sisteme solare posibil. Astfel ca existența noastră să nu mai poată fi amenințată din nou. Și pentru asta sacrific multe loialități personale. Asta mă face complet previzibil, dar și nestatornic, dacă mă înțelegi.

– Cred că înțeleg, domnule.

– Întrebarea mea, bunul meu prieten, este: Cui îi ești tu loial?

- Acestei cauze, domnule. Și dumneavoastră.
- Spionul ăsta care a folosit parola ta. Crezi că din nou a tras cu ochiul prin supapele de ventilație?
- Puțin probabil, domnule. Cred că e posibil să fi pătruns în sistem și să mă fi ales la întâmplare.
- Da, desigur. Dar trebuie să înțelegi că din cauză că numele tău era pe e-mail, trebuie mai întâi să eliminăm mai întâi posibilitatea să fii tu.
- Așa e logic, domnule.
- Când i-am trimis pe Wiggini acasă cu naveta, am avut grijă ca fiecare membru al echipajului permanent să afle că pleacă și că au ocazia să trimită un mesaj. Cu excepția ta.
- Cu excepția mea, domnule?
- Am fost încontinuu alături de tine de când s-au decis să plece. Astfel, chiar dacă mesajul era trimis folosind identitatea ta, am fi știut că nu l-ai trimis tu. Dar dacă nu s-a expediat niciun mesaj, ei bine... tu ești cel care nu l-a expediat.
- Asta nu e o dovadă sigură, domnule, zise Uphanad. Și altcineva ar fi putut să nu trimită mesajul din motive proprii. Poate că plecarea lor nu era ceva pentru care să fie necesar un mesaj.
- Adevărat, zise Graff. Dar nu te-am condamna de crimă pe baza unui mesaj care nu a fost trimis. Cel mult ți-am da o responsabilitate mai puțin importantă. Sau ți-am oferi ocazia să te pensionezi.
- Foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule.
- Te rog nu te gânde la mine ca la un om amabil, eu... Ușa se deschise. Uphanad se întoarse, evident surprins.
- Nu poți intra aici, îi zise femeii vietnameze care stătea în ușă.

– Oh, eu am invitat-o, spuse Graff. Nu cred că o cunoști pe doamna colonel Nguyen de la Serviciile de Securitate Digitală ale F.I.

– Nu, zise Uphanad ridicându-se să dea mâna cu ea. Nici măcar nu știam că un astfel de serviciu există.

Ea îi ignoră mâna întinsă și îi dădu lui Graff o hârtie.

– Of, zise el necitind-o încă. Deci suntem curați în camera asta.

– Mesajul nu folosește identitatea lui, spuse ea.

Graff citi mesajul. Consta dintr-un singur cuvânt: „Off“. Era trimis de unul dintre angajații de la docuri. Ora din antet arăta că fusese trimis doar cu câteva minute în urmă.

– Deci prietenul meu e nevinovat.

– Nu, domnule, zise Nguyen.

Uphanad, care păruse ușurat, era acum nedumerit.

– Dar nu l-am trimis eu. Cum aș fi putut?

Nguyen nu-i răspunse, ci îi vorbi lui Graff:

– A fost trimis de la pupitrul lui.

Se apropie de computer și începu identificarea.

– Lasă-mă pe mine, zise Uphanad.

Ea se întoarse și în mână avea un pistol.

– Treci la perete, zise. Cu mâinile la vedere.

Graff se ridică și deschise ușa.

– Intrați.

Intrară încă doi soldați ai F.I.

– Vă rog să-l controlați pe domnul Uphanad de arme sau alte dispozitive letale. Sub niciun motiv nu trebuie să i se permită să se atingă de computer. Nu vrem să activeze vreun program care să ne șteargă materiale importante.

– Nu știu cum s-a ajuns aici, spuse Uphanad, dar vă înșelați în privința mea.

Graff arătă spre pupitru.

– Nguyen nu greșește niciodată. E chiar mai metodică decât tine.

Uphanad privi.

– Se identifică cu numele meu. Apoi: Mi-a folosit parola. E ilegal!

Nguyen îl chemă pe Graff să privească ecranul.

– În mod normal, pentru a te identifica apeși aceste două taste, vedeți? Dar el o apăsă și pe aceasta. Cu degetul mic, ca să nu se observe că a fost apăsată. Această secvență de taste activează un program rezident care trimite e-mailul, folosind o identitate aleatoare dintre membrii echipajului. De asemenea, lansează și secvența obișnuită de deconectare, astfel încât dumneavoastră vi se pare că ați văzut pe cineva deconectându-se într-un mod perfect normal.

– Deci avea un mesaj gata să fie trimis oricând, zise Graff.

– Dar când l-a trimis, l-a trimis la cinci minute după lansare.

Graff și Nguyen se întoarseră să-l privească pe Uphanad. Graff văzu în ochii lui că-și dădea seama că fusese prins.

– Așadar, zise Graff, cum a ajuns Ahile la tine? Nu cred că v-ați întâlnit vreodată. Cu siguranță nu s-a atașat de tine când a stat aici ca elev doar câteva zile.

– Mi-a luat familia, spuse Uphanad, și izbucni în lacrimi.

– Nu, nu, rosti Graff. Controlează-te, poartă-te ca un soldat, avem foarte puțin timp în care să corectăm eroarea ta. Data viitoare când cineva mai vine la tine cu asemenea amenințări, să-mi spui mie.

– Au spus că-și vor da seama dacă vă spun.

– Atunci ar fi trebuit să-mi spui și asta. Dar mi-ai spus acum. Hai să întoarcem lucrurile în avantajul nostru. Ce se întâmplă când trimiți al doilea mesaj?

– Nu știu, zise Uphanad. Oricum nu mai contează. Ea tocmai l-a trimis din nou. Când o să primească același mesaj de două ori o să-și dea seama că e ceva în neregulă.

– A, dar nu au primit niciun mesaj. Am izolat pupitrul ăsta. Am izolat întreaga stație față de orice contact dinspre Pământ. Iar naveta de fapt nici nu a plecat.

Ușa se deschise din nou și intrară Peter, John Paul și Theresa.

Uphanad se întoarse cu fața spre perete. Soldații ar fi vrut să-l întoarcă la loc, dar Graff le făcu semn: lăsați-l. Știa cât de mândru era Uphanad. Umilirea în fața oamenilor pe care încercase să-i trădeze era de nesuportat. Trebuia să-i dea timp să-și revină.

Abia după ce Wigginii se așezară Graff îl invită și pe Uphanad să ia loc. El se supuse, lăsând capul în jos ca o caricatură a unui câine plouat.

– Ia loc, Uphanad, și înfruntă situația ca un bărbat. Sunt oameni cumsecade, înțeleg că ai făcut ceea ce ai crezut că trebuie pentru familia ta. N-a fost înțelept din partea ta să nu ai mai multă încredere în mine, dar chiar și asta e de înțeles.

Graff putea citi pe fața Theresei că ea nu era nici pe jumătate atât de înțelegătoare pe cât părea el să presupună. Dar îi impuse tăcerea cu un gest.

– Să vă spun ceva. Putem întoarce lucrurile în favoarea noastră. Am câteva navete la dispoziția mea pentru această operație – apropo, salutări de la amiralul Chamrajnagar – deci întreaga problemă este să decidem pe care dintre ele s-o trimitem când dăm drumul mesajului tău.

– Două navete? întrebă Peter.

– Suntem nevoiți să ghicim ce plănuiește Ahile să facă cu informațiile primite. Dacă se hotărăște să vă atace la aterizare, am dotat o navetă cu armament greu care să facă față la orice proiectil venit de pe sol sau din aer. Probabil pregătește o rachetă care să vă lovească în timp ce zburați pe deasupra unei regiuni unde poate aduce o platformă de lansare mobilă.

– Iar naveta ta înarmată poate face față la așa ceva?

– Cu ușurință. Necazul este că o asemenea navetă nu ar trebui să existe. Carta F.I. interzice în mod special orice înarmare a unei nave aeriene. Sunt destinate să însoțească navete colonizatoare, în caz că exterminarea Furnicilor nu a fost completă și întâmpinăm rezistență. Dar dacă o asemenea navetă intră în atmosfera terestră și își dovedește capacitatea de a doborî o rachetă, nu putem vorbi despre asta fără să compromitem F.I. Deci putem folosi această navetă ca să vă transportăm în siguranță pe Pământ, dar nu putem vorbi despre eventualul atentat la viața voastră.

– N-o să mor din asta, zise Peter.

– Și în plus nu trebuie să ajungi chiar acum pe Pământ.

– Nu.

– Putem trimite o altfel de navetă. Din nou una a cărei existență nu este cunoscută, dar de data asta nu e ilegală. Pentru că nu e înarmată. De fapt, cu toate că e destul de scumpă comparativ cu, să zicem, o bazooka, e foarte, foarte ieftină comparativ cu o navetă reală. E vorba de o imitație. E construită cu grijă ca să se potrivească cu viteza și semnalul pe radar al unei navete adevărate, dar îi lipsesc câteva lucruri – locul în care să stea un om sau capacitatea de a ateriza ușor.

– Așadar, o trimiteți pe asta, zise John Paul, atrage focul asupra ei, apoi facem propagandă.

– Vom avea observatori ai F.I. care să urmărească explozia și care vor ajunge la platforma de lansare înainte s-o poată dezmembra sau cel puțin înainte ca făptașii să scape. Fie că în final vinovatul va fi Ahile, fie că va fi China, în ambele cazuri vom putea demonstra că cineva de pe Pământ a deschis focul asupra unei navete a F.I.

– Asta i-ar pune într-o lumină foarte proastă, spuse Peter. O să anunțăm că eu am fost ținta?

– Putem decide asta în funcție de reacția lor și de cine iese vinovat. Dacă e vorba de China, cred că am câștiga mai mult dacă facem să fie un atac asupra Flotei Internaționale. Dacă e vorba de Ahile, câștigăm mai mult demonstrând că e un asasin.

– Se pare că vorbești foarte liber despre asemenea lucruri de față cu noi, observă Theresa. Presupun că acum va trebui să ne omori.

– Doar pe mine, șopti Uphanad.

– Ei bine, va trebui să te concediez, zise Graff. Și să te trimit înapoi pe Pământ, pentru că n-ar fi potrivit să rămâi aici. I-ai deprima pe toți ceilalți furișându-te vinovat și demn de milă.

Tonul lui Graff era suficient de lejer ca să-l ajute pe Uphanad să nu izbucnească din nou în plâns.

– Am auzit, continuă Graff, că poporul indian are nevoie de oameni loiali care să lupte pentru libertatea lor. Loialitatea asta e mai presus de loialitatea față de Ministerul Colonizării, și eu înțeleg. Așa că trebuie să mergi acolo unde te conduce loialitatea.

– Sunteți incredibil de indulgent, domnule, zise Uphanad.

– Nu a fost ideea mea. Planul meu era să fii judecat în secret de F.I. și executat. Dar Peter mi-a spus că, dacă ai fi

fost găsit vinovat și apoi se dovedea că de fapt îți protejai membrii familiei ținută ostatici de chinezi, ar fi fost greșit să te pedepsim pentru crima de loialitate imperfectă.

Uphanad se întoarce spre Peter.

– Trădarea mea ar fi putut să ducă la uciderea ta și a familiei tale.

– Dar nu a fost așa, zise Peter.

– Îmi place să cred, spuse Graff, că uneori Dumnezeu își arată mila față de noi făcând ca o întâmplare să ne împiedice să ne punem în practică planurile cele mai rele.

– Eu nu cred asta, replică Theresa cu răceală. Cred că dacă îndrepti un pistol spre capul unui om și glonțul nu explodează, în ochii lui Dumnezeu rămâi tot un ucigaș.

– Ei, atunci când o să fim cu toții morți, dacă vom constata că încă mai existăm într-o formă sau alta, va trebui să-L întrebăm pe Dumnezeu care dintre noi are dreptate.

PROFEȚI

SecureSite.net

From: Locke%erasmus@polnet.gov

Parola: Suriyawong

Re: fata de pe pod

Sursă de încredere roagă: Nu interfera cu ieșirea chinezilor din India. Dar când au nevoie să se întoarcă sau să aprovizioneze, blochează toate căile posibile.

Chinezii crezură în primă fază că incidentele din provincia Xinjiang erau opera insurgenților care de secole formau și reformau grupări de gherilă. Armata chineză fiind încărcată de protocoale, abia după-amiaza târziu Han Tzu reuși să acumuleze, la Beijing, suficiente informații care să arate că era vorba de o ofensivă majoră care își avea originea în afara Chinei.

Pentru a cincizecea oară de când ocupa un loc în înaltul comandament de la Beijing, Han Tzu ajunsese la disperare înainte de a putea face ceva. Întotdeauna era mai important să arate respect față de statutul

superiorilor cuiva decât să le spună adevărul și să pună lucrurile în mișcare. Chiar și acum, având în mână dovezile că nivelul de pregătire, disciplină, coordonare și dotare făcea imposibil ca incidentele din Xinjiang să fie provocate de rebelii locali, Han Tzu fu nevoit să aștepte ore întregi pentru ca cererea lui pentru o întâlnire să fie procesată de toți acei atât de plini de importanță asistenți, lachei, funcționari și lingăi a căror unică datorie era să pară cât mai importanți și mai ocupați posibil și în același timp să se asigure că practic se face cât mai puțin posibil.

Se întunecase complet la Beijing când Han Tzu traversă scuarul care despărțea secțiunea Strategie și Planificare de secțiunea Administrativă – un alt exemplu de structură făcută fără minte, aceste două secțiuni fiind separate printr-un larg spațiu deschis. Ar fi trebuit să se găsească aproape una de alta, separate de un perete scund, ca să poată striga mereu unii la alții. În loc să fie așa, Strategia și Planificarea propunea tot timpul planuri pe care Administrativul nu le putea îndeplini, iar Administrativul înțelegea mereu greșit scopul planurilor și lupta împotriva ideii de a le face eficiente.

„Cum am reușit oare să cucerim India?” se gândi Han Tzu.

Alungă porumbeii care se îngrămădeau în jurul picioarelor sale. Zburătăciră la câțiva metri mai încolo, apoi se întoarseră, de parcă ar fi crezut că picioarele lui ar putea împrăști ceva comestibil la fiecare pas.

Singurul motiv pentru care guvernul rămâne la putere este că poporul chinez seamănă cu porumbeii. Poți să-i tot alungi, ei se vor întoarce. Și cei mai răi sunt birocrații. China a inventat birocrația și, având un avans de o mie de ani față de restul lumii, continuă să perfecționeze arta confuziei, construirii de regate și a

furtunilor în ceașca de ceai la un nivel necunoscut oriunde altundeva. Prin comparație, birocrația bizantină era un sistem simplu și direct.

Cum izbutise Ahile? Un outsider, un criminal, un dement – și toate acestea bine cunoscute guvernului chinez – și totuși fusese capabil să penetreze straturile de slugi gata să te înjunghie pe la spate și să ajungă direct la nivelul unde se luau deciziile. Majoritatea oamenilor nici nu știau la ce nivel se luau deciziile, fiindcă în mod sigur nu era vorba de faimoșii conducători de la vârf care erau prea bătrâni ca să se mai gândească la ceva nou și prea înspăimântați să nu-și piardă avantajele sau să nu fie prinși după zeci de ani de acte criminale ca să mai spună subalternilor lor și altceva decât „faceți cum credeți că e mai înțelept“.

Deciziile se luau cu două niveluri mai jos, de către consilierii generalilor de la vârf. Lui Han Tzu îi luase șase luni ca să-și dea seama că o întâlnire cu omul cel mai de sus era inutilă, fiindcă el s-ar fi sfătuit cu asistenții lui și ar fi urmat de fiecare dată recomandările lor. Acum nu se mai ostenea să se întâlnească cu nimeni altcineva. Dar bineînțeles că pentru a aranja o astfel de întâlnire era necesar să faci o cerere elaborată către fiecare general, aducându-le la cunoștință că, în timp ce subiectul întâlnirii era unul vital astfel că aceasta trebuia ținută imediat, era de asemenea și neînsemnat și că era suficient ca fiecare general să-și trimită consilierul în locul său la întâlnire.

Han Tzu nu era niciodată sigur dacă această șaradă elaborată avea drept scop doar să arate respectul cuvenit față de tradiție și formalitate, sau dacă generalii se lăsau cu adevărat păcăliți și luau decizii de fiecare dată indiferent dacă participau personal sau își trimiteau consilierii.

Desigur, era posibil și ca generalul nici să nu vadă mesajul, iar consilierul să ia deciziile în locul lui. Însă cel mai probabil înștiințarea sa ajungea la fiecare general însoțită de un comentariu: „Reputația nobilului și meritosului general ar scădea dacă nu ar participa“ de exemplu, sau „O risipă plictisitoare a timpului eroicului conducător, nevrednicul său asistent ar fi bucuros să ia notițe și să raporteze dacă se discută ceva important.“

Han Tzu nu era loial niciunuia dintre acești bufoni. Ori de câte ori lua vreo decizie de capul lor, aceasta era complet greșită. Cei care nu erau înrobiți tradiției erau cu totul sub controlul propriului lor ego.

Însă Han Tzu era profund loial Chinei. Întotdeauna acționase în interesul Chinei și așa va face întotdeauna. Problema era că uneori definea „interesul Chinei“ într-un mod care ar fi putut duce ușor la împușcarea lui.

Ca, de exemplu, în cazul mesajului trimis lui Bean și Petrei, sperând ca ei să-și dea seama de pericolul în care se află Hegemonul dacă socotea cu adevărat că Han Tzu era sursa informațiilor. Transmiterea unor astfel de informații însemna categoric trădare, deoarece aventura lui Ahile fusese aprobată la cel mai înalt nivel și în consecință reprezenta politica oficială a Chinei. Și totuși, ar fi fost un dezastru pentru prestigiul Chinei în întreaga lume dacă s-ar fi făcut cunoscut faptul că trimiseseră un asasin să-l ucidă pe Hegemon.

Nimeni nu părea să înțeleagă genul ăsta de lucruri, în mare parte pentru că refuzau să privească altfel China decât ca pe centrul universului, în jurul căruia orbitau toate celelalte națiuni. Ce conta dacă China era privită ca un popor de tirani și asasini? Dacă cuiva nu-i place ceea ce face China, atunci să se ducă acasă să-și înece amarul în băutură.

Dar nicio națiune nu era invincibilă, nici măcar China. Han Tzu înțelegea asta, chiar dacă toți ceilalți nu înțelegeau.

Nu era de niciun folos că India fusese cucerită atât de ușor. Han Tzu insistase să ticluiască tot felul de planuri de rezervă pentru când lucrurile vor începe să meargă prost datorită atacurilor surpriză ale armatelor Indiei, Thailandei și Vietnamului. Dar campania minci-noasă a lui Ahile avusese asemenea succes, iar strategia de apărare thailandeză fusese atât de eficientă, încât indienii fuseseră total compromiși, rezervele lor epuizate și moralul doborât atunci când armatele chineze înce-puseră să se scurgă peste granițe și să sfărâme armata indiană, înghițind-o bucată cu bucată – uneori în doar câteva ore.

Toată gloria îi revenise desigur lui Ahile, deși planul minuțios al lui Han Tzu și a echipei lui de aproape optzeci de absolvenți ai Școlii de Luptă fusese cel care adusese armatele chineze exact acolo unde trebuiau să se afle la momentul potrivit. Nu, chiar dacă echipa lui Han Tzu concepușe ordinele, ele fuseseră emise de Administrativ și, prin urmare, Administrativul cucerise medaliile, în timp ce departamentul Strategie și Planifi-care primise doar o apreciere în grup, care avusese cam același efect asupra moralei ca și când vreun locotenent-colonel oarecare ar fi intrat și le-ar fi spus: „Frumoasă încercare, băieți, știm că ați avut intenții bune.”

Oricum, Ahile n-avea decât să se bucure de glorie, căci după opinia lui Han Tzu invadarea Indiei fusese lipsită de sens și contrară propriilor interese – ca să nu mai spunem și diabolică. China nu avusese resurse ca să preia problemele Indiei. Când India era guvernată de indieni, poporul nu putea să dea vina pentru suferințele sale decât pe conaționalii lor. Dar acum, când lucrurile

mergeau prost – așa cum se întâmpla mereu în India – totul putea fi pus pe seama chinezilor.

Administratorii chinezi care fuseseră trimiși să guverneze India rămăseseră surprinzător de imuni la corupție și munceau din greu, însă nicio națiune nu este guvernabilă altfel decât prin forță covârșitoare sau prin cooperare totală. Și întrucât era imposibil ca autoritățile cuceritorilor chinezi să obțină o colaborare totală, și nici nu erau în stare să plătească o forță covârșitoare, singura întrebare era când rezistența urma să devină o problemă.

Devenise o problemă la scurt timp după ce Ahile plecă la sediul Hegemoniei, când indienii începuseră să îngrămădească pietre. Han Tzu fu nevoit să le expună problema, când aceasta era doar nesupunere civilă iritantă, dar cu o putere simbolică, indienii fiind cu adevărat fiii și fiicele lui Gandhi. Chiar și atunci, birocrații nu ascultară sfatul lui Han Tzu și sfârșiră prinși într-un ciclu de represalii care se înrăutăteau constant.

Așadar... nu contează ce crede lumea exterioară, da? Putem face orice vrem pentru că nimeni altcineva nu are nici puterea, nici voința să ne provoace, nu-i așa?

Ceea ce duc eu în mână e răspunsul la această teorie.

– Cum adică nu au făcut nimic ca să ia cunoștință de ofensiva noastră? zise Alai.

Bean și Petra stăteau lângă el, privind harta care le arăta fiecare obiectiv din Xinjiang cucerit conform orarului, de parcă li s-ar fi dat chinezilor un scenariu, iar ei și-ar fi jucat rolul exact așa cum le cerea Liga Semilunii.

– Mi se pare că merge foarte bine, spuse Petra.

– Ridicol de bine.

– Nu fi nerăbdător, zise Bean. În China lucrurile se mișcă încet. Și nu le place să facă declarații publice despre problemele lor. Poate că încă ne mai privesc ca

pe un grup de insurgenți locali. Poate că așteaptă să facă public ceea ce se petrece până când vor putea vorbi și despre contraatacul lor devastator.

– Nu e doar asta. Santinela noastră spune că nu fac nimic. Chiar și cele mai apropiate trupe de garnizoană sunt încă la locul lor.

– Comandanții garnizoanelor nu au autoritatea să le trimită la luptă, zise Bean. În plus, probabil nici nu știu că e ceva în neregulă. Forțele tale dețin controlul asupra rețelei de comunicații terestre, nu?

– Țsta era un obiectiv secundar. Asta fac acum, ca să aibă de lucru.

Petra începu să râdă.

– Înțeleg, zise.

– Ce-i așa amuzant? întrebă Alai.

– Anunțul public, spuse Petra. Nu poți declara că toate națiunile islamice au numit în unanimitate un nou Calif.

– Putem anunța oricând, zise Alai iritat.

– Așteptați până anunță chinezii că o națiune necunoscută i-a atacat. Doar când ei fie își vor admite ignoranța, fie se vor lansa într-o teorie complet falsă, atunci vei apărea și vei spune ce se petrece cu adevărat. Că lumea islamică este unită sub un Calif și că îți asumi responsabilitatea pentru eliberarea popoarelor captive de sub imperiul chinez lipsit de Dumnezeu.

– Trebuie să admiți că povestea sună mai bine așa.

– Absolut, zise Petra. Nu râd pentru că nu ai avea dreptate să faci astfel. Pur și simplu râd pentru că e ironic ca tu să ai atâta succes, iar chinezii să fie atât de nepregătiți încât să întârzie declarația ta! Dar... ai răbdare, prietene. Cineva din înaltul comandament chinez știe ce se întâmplă, iar în cele din urmă și ceilalți îl vor asculta, îi vor mobiliza forțele și vor da și ei o declarație.

– Sunt nevoiți, spuse Bean. Altfel rușii vor interpreta intenționat în mod greșit mișcările lor de trupe.

– Bine. Din, nefericire toate înregistrările cu declarația mea au fost făcute în timpul zilei. Nu ne-a trecut prin minte că va dura așa de mult până să reacționeze.

– Știi ceva? făcu Bean. Nimeni n-o să se supere cătuși de puțin dacă se observă că secvențele sunt înregistrate dinainte. Dar ar fi și mai bine dacă ai apărea în fața camerelor de filmat, în direct, să te prezinți și să anunți ce fac armatele tale în Xinjiang.

– Pericolul unei transmisii în direct este că ar putea să-mi scape ceva care să le spună că invazia din Xinjiang nu este principala ofensivă.

– Alai, ai putea spune de-a dreptul că nu asta e principala ofensivă, iar jumătate dintre chinezi vor crede că e o dezinformare destinată să-i facă să-și țină trupele din India de-a lungul frontierei cu Pakistanul. De fapt, chiar te sfătuiesc să faci asta. Pentru că îți vei crea reputația că spui adevărul. Pe viitor, minciunile tale vor fi mult mai eficiente.

Alai râse.

– Mi-ai luat o piatră de pe inimă.

– Suferi, zise Petra, din cauza problemelor care îi chinuie pe toți marii comandanți în era comunicațiilor rapide. În zilele de demult, Alexandru și Cezar ar fi fost chiar acolo pe câmpul de luptă. Ar fi privit, ar fi dat ordine, ar fi făcut față situațiilor. Prezența lor era necesară. Dar tu ești înțepenit aici la Damasc pentru că aici se întâlnesc toate căile de comunicație. Aici e nevoie de tine. În loc să ai o mie de lucruri cu care să-ți ocupi mintea, nu ai decât un flux inutil de adrenalină.

– Îți recomand s-o iei încet, zise Bean.

– Joci handbal? întrebă Petra.

– Am înțeles ideea. Mulțumesc. O să am răbdare.

– Mai gândește-te la sfatul meu. Să apari în direct și să spui adevărul. Poporul te va iubi mai mult dacă vor vedea că ai curajul să spui pur și simplu dușmanilor ceea ce ai de gând să faci, iar ei nu te pot opri s-o faci.

– Haide, zise Alai, ai început să te repeți.

Râzând, Bean se ridică. Se ridică și Petra.

– După asta n-o să mai am timp pentru voi, știți, spuse Alai.

Ei se opriră, se întoarseră.

– Odată anunțul făcut, când toată lumea va ști, va trebui să încep să întâlnesc oameni. Să judec dispute. Să arăt că sunt un Calif adevărat.

– Îți mulțumim pentru timpul pe care l-ai petrecut cu noi până acum, spuse Petra.

– Sper că nu va trebui niciodată să ne înfruntăm pe câmpul de luptă, adăugă Bean. Așa cum trebuie să-l înfruntăm pe Han Tzu în războiul ăsta.

– Ține minte un lucru. Loialitatea lui Han Tzu e împărțită. A mea nu e.

– O să țin minte.

– Salaam, zise Alai. Pacea fie cu voi.

– Și cu tine, răspunse Petra. Pace.

Când întâlnirea se termină, Han Tzu nu era convins că avertismentul său fusese crezut. Dar chiar dacă nu-l credeau acum, peste câteva ore nu vor mai avea de ales. Forța principală a invaziei din Xinjiang își va începe atacul fără îndoială a doua zi, chiar înainte de ivirea zorilor. Informațiile primite de la sateliți vor confirma ceea ce le spusese el astăzi. Dar cu prețul a douăsprezece ore de inactivitate.

Oricum, cel mai frustrant moment venise spre finalul întrunirii, când consilierul principal al celui mai important general întrebase:

– Dacă acesta este începutul unei ofensive majore, ce ne recomandați?

– Să trimitem toate trupele disponibile în nord – eu recomand jumătate din toate trupele de garnizoană de la granița cu Rusia. Pregătiți-le nu numai să facă față acestei gherile călare, ci și unei armate mari, mecanizate, care probabil ne va invada mâine.

– Dar concentrarea de trupe în India? Întrebă consilierul. Sunt cei mai buni soldați ai noștri, cei mai bine antrenați și cei mai mobili.

– Lăsați-i acolo unde sunt, zisese Han Tzu.

– Dar dacă golim garnizoanele de la frontiera cu Rusia, rușii vor ataca.

Un alt consilier vorbi:

– Rușii nu au luptat niciodată bine în afara granițelor lor. Invadează-i și te vor distruge, dar dacă ei te invadează pe tine, soldații lor nu luptă.

Han Tzu încercase să nu-și arate disprețul pentru o asemenea judecată ridicolă.

– Rușii vor face ceea ce trebuie să facă, iar dacă ne atacă și noi vom face ceea ce trebuie. Oricum, nu-ți oprești trupele să se apere împotriva unui inamic concret pentru că ar putea fi necesare împotriva unui ipotetic.

Toate bune și frumoase. Până când consilierul principal al generalului spusese:

– Foarte bine. Eu aș recomanda deplasarea imediată a trupelor din India pentru a se opune cât mai curând posibil amenințării curente.

– Nu asta am vrut să spun, încercase Han Tzu.

– Dar eu asta vreau să spun, zisese consilierul.

– Cred că e vorba de o ofensivă islamică, insistase Han Tzu. Inamicul de la frontiera cu Pakistanul e același care ne atacă în Xinjiang. Fără îndoială, ei speră că

vom face exact ceea ce sugerați, astfel ca atacul lor principal să aibă mai multe șanse de succes.

Consilierul se mulțumi să râdă, iar ceilalți râseseră împreună cu el.

– Han Tzu, ați petrecut prea mulți ani în afara Chinei, în copilărie. India e un loc îndepărtat. Ce importanță are ce se întâmplă acolo? O putem recuceri oricând vrem. Dar invadatorii din Xinjiang se află în interiorul Chinei. Rușii bat la porțile Chinei. Indiferent ce gândește inamicul, aceasta este adevărata amenințare.

– De ce? zisese Han Tzu, renunțând la precauții și provocându-l direct pe consilier. Pentru că prezența trupelor străine pe pământ chinez ar însemna că prezentul guvern și-a pierdut sprijinul divin?

Din jurul mesei se auzi un șuierat de aer suflat printre dinții înțeleștați. Referirea la antica idee de sprijin divin era într-un dezacord periculos cu politica guvernului.

Și atâta timp cât îi iritase, de ce să se oprească aici?

– Toată lumea știe că Xinjiangul și Tibetul nu fac parte din Hanatul Chinez, spuse Han Tzu. Însă ele sunt mai importante pentru noi decât India – niște teritorii care nu au devenit niciodată pe deplin chineze. Cândva, demult, am stăpânit Vietnamul, și l-am pierdut, iar pierderea lui nu a însemnat mare lucru pentru noi. Dar armata chineză e prețioasă. Dacă scoateți trupele din India, vă asumați riscul grav de a pierde milioane dintre ai noștri în fața fanaticilor musulmani. După aceea n-o să ne mai facem griji din cauza sprijinului divin. Vom avea trupe străine în Hanatul Chinez înainte de a ne trezi bine – și nicio posibilitate să ne apărăm împotriva lor.

În jurul mesei se lăsase o tăcere mormântală. Acum îl urau, pentru că le vorbise despre înfrângere – și le spusese, cu totul lipsit de respect, că ideile lor erau proaste.

– Sper că niciunul dintre dumneavoastră nu va uita întrunirea asta, zisese Han Tzu.

– Puteți fi sigur că nu, răspunsese consilierul.

– Dacă greșesc, voi suporta consecințele greșelii mele și mă voi bucura că, la urma urmelor, ideile dumneavoastră nu au fost stupide. Ceea ce e bine pentru China e bine și pentru mine, chiar dacă sunt pedepsit pentru greșelile mele. Dar dacă am dreptate, atunci se va vedea ce fel de oameni sunteți. Fiindcă dacă sunteți chinezi adevărați, care își iubesc țara mai presus de carieră, vă veți aminti că am avut dreptate și mă veți chema înapoi ca să mă ascultați așa cum ar fi trebuit să mă ascultați astăzi. Dar dacă sunteți niște porci egoiști lipsiți de loialitate așa cum cred eu că sunteți, o să vă asigurați să fiu asasinat pentru ca nimeni din afara acestei încăperi să nu știe vreodată că ați fost avertizați și nu ați ascultat cât încă mai era timp să salvați China de cel mai periculos dușman pe care l-am avut de la Genghis Han încoace.

Ce discurs glorios! Și cât de revigorant fusese s-o spună cu propria gură oamenilor care aveau cea mai mare nevoie s-o audă, în loc să reia la nesfârșit discursul în minte, frustrat că niciun cuvânt nu fusese spus cu voce tare!

Cu siguranță va fi arestat în seara aceasta, și foarte posibil împușcat până dimineața. Însă cel mai plauzibil scenariu era să fie arestat și acuzat de transmitere de informații inamicului, dând vina pe el pentru înfrângerea pe care de fapt încercase s-o prevină. Acest gen de ironie exercita o atracție aparte asupra chinezilor care dețineau puțină putere. Aveau o plăcere anume să pedepsească un om virtuos pentru crimele unui om puternic.

Dar Han Tzu nu se va ascunde. Era posibil, în acest moment, să părăsească China și să plece în exil. Dar nu va face asta.

De ce nu?

Nu-și putea părăsi țara la ceas de nevoie. Chiar dacă s-ar fi putut să fie ucis rămânând, mai erau mulți alți soldați chinezi de vârsta lui care aveau să moară în următoarele zile și săptămâni. De ce să nu fie unul dintre ei? Și exista întotdeauna o șansă, oricât de mică și îndepărtată, că se vor găsi oameni decenti printre cei care participaseră la întâlnire pentru ca Han Tzu să fie ținut în viață până când se dovedea că are dreptate. Poate atunci – împotriva tuturor așteptărilor – îl vor aduce înapoi și-l vor întreba cum să se salveze din dezastrul pe care îl atrăseseră asupra Chinei.

Între timp, lui Han Tzu i se făcuse foame și știa un mic restaurant care îi plăcea, unde managerul și soția sa îl tratau ca pe unul de-al casei. Nu le păsa de rangul lui înalt, nici de statutul lui de erou membru al găștii lui Ender. Le plăcea compania lui. Le plăcea felul în care devora mâncarea lor de parcă ar fi fost cea mai bună din lume – și pentru el chiar așa și era. Dacă acestea erau ultimele sale ore de libertate și poate de viață, de ce să nu le petreacă alături de oamenii pe care îi iubea, mâncând o mâncare care îi plăcea?

Când se lăsă noaptea peste Damasc, Bean și Petra se plimbară în voie pe străzi, privind vitrinele magazinelor. Damascul încă mai avea piețe tradiționale, unde se vindeau cea mai mare parte a artizanatului și alimentelor proaspete. Dar supermarketurile, buticurile și lanțurile de magazine ajunseseră și în Damasc ca oriunde pe Pământ. Numai depozitele de solduri reflectau gustul local. Nu duceau lipsă de produse europene sau americane, dar Bean și Petra se bucurau de ciudățeniile care nu se găseau pe piețele din Occident, dar care păreau să aibă mare căutare aici.

Schimbară păreri despre ce reprezenta fiecare obiect. Se opriră la un restaurant în aer liber cu muzică bună, suficient de în surdina ca să se poată conversa. Comandă o combinație bizară de bucătărie locală și internațională care îl făcu până și pe chelner să clatine din cap, dar aveau chef să-și facă de cap.

– Probabil o să vărs totul mâine, zise Petra.

– Probabil. Dar ar fi mai bine să...

– Te rog! Încerc să mănânc.

– Dar tu ai adus vorba, aminti Bean.

– Știu că nu e cinstiț, dar când vorbesc despre asta nu mi se face rău. E ca și gâdilatul. Nu poți să-ți faci singur greață.

– Eu pot.

– Nu mă îndoiesc. Probabil e unul dintre atributele Cheii lui Anton.

Continuă să vorbească despre nimicuri, până auziră explozii, la început în depărtare, apoi tot mai aproape.

– E imposibil să atace Damascul, zise Petra cu voce joasă.

– Nu, cred că sunt artificii. Sărbătoresc ceva.

Unul dintre bucătari intră în restaurant și strigă ceva în arabă, ceva de neînțeles pentru Bean și Petra. Toți consumatorii localnici săriră de la mese. Unii dintre ei alergară afară din restaurant – fără să plătească, și nimeni nu-i opri. Alții fugiră în bucătărie.

Cei câțiva ne-arabofoni fură lăsați să se întrebe ce se petrece. Până când un chelner milos ieși și anunță în Esențială:

– Îmi pare rău să vă informez că mâncarea o să fie lăsată să aștepte. Dar îmi pare bine să vă spun de ce. Califul o să vorbească dintr-o clipă în alta.

– Califul? întrebă un englez. Nu e la Bagdad?

– Eu credeam că la Istanbul, zise o franțuzoaică.

– N-a mai existat Calif de câteva secole, spuse un japonez cu aspect de om de știință.

– Se pare că au unul acum, zise Petra împăciuitor. Mă întreb dacă o să ne lase și pe noi în bucătărie să primim împreună cu ei.

– Oh, nu știu dacă vreau asta, comentă englezul. Dacă și-au ales un nou Calif, o să fie cam șovini un timp. Dacă se hotărăsc să înceapă să spânzure străinii ca să sărbătorească evenimentul?

Savantul japonez fu scandalizat de sugestie. În timp ce el și englezul săreau politicos unul la gâtul celuilalt, Bean, Petra, franțuzoaica și alți câțiva occidentali trecură prin ușile batante în bucătărie, unde ajutoarele de bucătari abia observară prezența lor. Cineva adusese un ecran mărișor dintr-un oficiu și-l pusese pe un raft, sprijinit de perete.

Alai apăruse deja.

Nu le folosea la nimic să privească. Nu înțelegeau niciun cuvânt. Erau nevoiți să aștepte traducerea completă la unul dintre buletinele de știri de mai târziu.

Dar harta Chinei de Vest era destul de limpede. Fără îndoială, el le spunea că popoarele islamice se uniseră pentru a-i elibera pe frații ținuți de mult timp captivi în Xinjiang. Chelnerii și bucătarii punctau aproape fiecare propoziție cu urale – Alai părea să știe ce se petrecea, căci făcea pauze după fiecare declarație.

Incapabili să înțeleagă cuvintele, Bean și Petra se concentrară asupra altor lucruri. Bean încercă să-și dea seama dacă discursul era în direct. Ceasul de pe perete nu era un indiciu – cu siguranță îl puteau introduce digital într-o înregistrare mai veche, astfel încât să nu conteze când va fi difuzată prima oară,

ceasul arătând ora curentă. În final obținu răspunsul când Alai se ridică și se îndreptă spre fereastră. Camera îl urmă, și dedesubt se iviră luminile Damascului, licărind în noapte. Era în direct. Iar ceea ce spunea arătând spre oraș părea foarte eficient, fiindcă imediat uralele se aprinseră, iar chelnerii plâneau fără să se jeneze, cu ochii lipiți de ecran.

În acest timp, Petra încerca să înțeleagă cum apărea Alai în ochii musulmanilor care îl priveau. Ea îi cunoștea atât de bine fața încât trebuia să încerce să separe băiatul pe care îl știa de bărbatul care era acum. Compasiunea pe care o observase și înainte era acum mai vizibilă ca niciodată. Avea ochii plini de dragoste. Dar era și înflăcărare în ei, și demnitate. Nu zâmbea – ceea ce era potrivit pentru conducătorul unor națiuni aflate în război și ai căror fii mureau în lupte și atente. Nu vorbea nici cu emfază, ca să provoace vreun entuziasm periculos.

Oare poporul îl va urma în bătălii? Da, desigur, la început, când vor avea parte de o grămadă de victorii. Dar mai târziu, când vremurile vor deveni tot mai grele și norocul nu va mai fi de partea lor, vor continua să-l urmeze?

Poate că da. Pentru că ceea ce Petra vedea în el nu era un mare general – cu toate că și-l putea imagina astfel pe Alexandru sau pe Cezar –, ci un rege-profet. Saul sau David, amândoi tineri când au primit pentru prima dată darul profeției pentru a-și conduce poporul la război în numele Domnului. Ioana d'Arc.

Desigur, Ioana d'Arc sfârșise arsă pe rug, iar Saul murise de propria sa spadă – ba nu, asta era Brutus sau Cassius, Saul poruncise unuia dintre soldații săi să-l omoare, nu-i așa? Un sfârșit trist pentru amândoi. Iar David murise în dizgrație, Dumnezeu interzicându-i

să construiască templul sfânt fiindcă îl ucisese pe Uriah pentru ca Bathsheba să devină văduvă și capabilă să se recăsătorească.

Nu era o listă prea bună de precedente.

Dar ei avuseseră parte de glorie, nu-i așa, înainte de a cădea.

RĂZBOIUL DE PE PĂMÂNT

To: Chamrajnagar%Jawaharlal@ifcom.gov

From: AnticulFoc%Ambra@han.gov

Re: Urmează o declarație oficială

Stimatul meu prieten și coleg,

Mă îndurerează faptul că ați putut presupune că în aceste vremuri tulburi, când China se confruntă cu asalturi neprovocate din partea fanaticilor religioși, am avea dorința sau resursele să provocăm Flota Internațională. Avem cea mai înaltă stimă pentru instituția dumneavoastră, care atât de recent a salvat întreaga omenire de atacul violent al dragonilor stelari.

Declarația noastră oficială, care va fi în curând dată publicității, nu include speculațiile asupra responsabilului de fapt pentru doborârea navei F.I. care survola teritoriul brazilian. Întrucât nu recunoaștem să fi participat sau să fi avut cunoștință de acest eveniment, am desfășurat o anchetă preliminară proprie și suntem convinși că veți descoperi și voi că echipamentul utilizat ar putea într-adevăr proveni din armata chineză.

Acest fapt ar putea fi cauza unei situații chinuitor de jenante, de aceea vă implor să nu faceți publică această informație. Vă oferim în schimb documentația atașată, care demonstrează că singurul lansator de rachete pe care noi nu-l putem justifica, deci cel care a fost utilizat pentru a comite această crimă, a fost sub controlul unui anumit Achilles de Flandres, oficial pentru operațiuni militare legate de defensiva noastră împotriva agresiunii indiene care face ravagii în Birmania. Credeam că echipamentul respectiv ne-a fost înapoiat, dar în urma investigațiilor am descoperit că nu a fost așa.

Achilles de Flandres se afla la un moment dat sub protecția noastră, întrucât ne făcuse un serviciu avertizându-ne de pericolul reprezentat de India pentru pacea în Asia de Sud-Est. Totuși, anumite crime comise de el înaintea acestui serviciu ne-au atras atenția, și a fost arestat (vezi documentația). În timp ce era transportat spre locul pedepsei, forțe necunoscute au atacat convoiul și l-au eliberat pe Achilles de Flandres, ucigându-i pe toți soldații din escortă.

Întrucât Achilles de Flandres a ajuns aproape imediat la sediul Hegemoniei din Ribeirão Preto, Brazilia, ocupând o poziție din care putea face mult rău, dată fiind plecarea grăbită a lui Peter Wiggin, și întrucât racheta a fost lansată de pe teritoriul brazilian, iar naveta a fost doborâtă deasupra Braziliei, vă sugerăm că locul în care trebuie căutați responsabili pentru atacul asupra F.I. este Brazilia, în special sediul Hegemoniei.

În ultimă instanță, responsabilitatea pentru toate acțiunile lui de Flandres de după evadarea sa din custodia noastră ar trebui să fie a celor care l-au ajutat, și anume Hegemonul Peter Wiggin și forța sa militară

condusă de Julian Delphiki și, mai recent, thailandezul Suriyawong, care este considerat de guvernul chinez drept un terorist.

Sper că aceste informații, furnizate neoficial, se vor dovedi de folos în investigațiile dumneavoastră. Dacă mai există vreun alt serviciu care să nu fie incompatibil cu lupta noastră disperată pentru supraviețuire în fața atacului hoardelor barbare din Asia, vom fi bucuroși să vi-l oferim.

Umilul și nevrednicul dumneavoastră coleg,
Anticul Foc

From: Chamrajnagar%Jawaharlal@ifcom.gov
To: Graff%pilgrimage@colmin.gov
Re: Cine-și asumă vina?

Dragă Hyrum,

O să vezi din mesajul atașat primit de la stimatul conducător al guvernului chinez că ei s-au decis să-l ofere pe Ahile drept țap ispășitor. Cred că ar fi fericiți dacă i-am scăpa noi de el. Anchetatorii noștri vor raporta oficial că lansatorul este de fabricație chineză și se afla în posesia lui Achilles de Flandres, fără a menționa că i-a fost inițial dat de către guvernul chinez. Dacă vom fi întrebați, vom refuza speculațiile. Asta e tot ce pot spera din partea noastră.

Între timp, avem stabilită în mod legal o bază pentru intervenții pe Pământ – și după toate indiciile, oferită de națiunea cea mai îndreptățită să se plângă de o astfel de intervenție. Nu vom face nimic care să afecțeze finalul sau progresul războiului din Asia. Mai întâi vom căuta să cooperăm cu guvernul brazilian, dar

vom da de înțeles că o astfel de cooperare nu este obligatorie din punct de vedere legal sau militar. Le vom cere să izoleze sediul Hegemoniei astfel ca nimeni să nu poată intra sau ieși, până la sosirea forțelor noastre.

Te rog să-l informezi pe Hegemon și să faci planurile în funcție de ceea ce spune el. Dacă dl Wiggin va fi sau nu prezent la ocuparea sediului este o problemă asupra căreia nu am nicio opinie.

Virlomi nu intră niciodată personal în orașe. Acele zile luaseră sfârșit. Când fusese liberă să hoinărească, pelerin într-un ținut unde oamenii fie își trăiau întreaga viață într-un singur sat, fie evadau și trăiau pe drumuri, îi plăcuse să meargă prin sate, de fiecare dată o aventură avându-și propria țesătură de bârfe, tragedii, umor, romantism și ironie.

În scurtul timp în care frecventase un colegiu, de la revenirea din spațiu până când fusese luată la Statul-Major indian de la Hyderabad, își dăduse repede seama că intelectualii păreau să creadă că viața lor – viața minții, eterna autoexaminare, continua autobiografie cu care îi chinuiau pe toți străinii – era cumva mai presus de viața repetitivă, lipsită de sens, a oamenilor de rând.

Virlomi știa că adevărul era exact pe dos. Intelectualii din universități erau toți la fel. Aveau exact aceleași gânduri profunde despre exact aceleași emoții superficiale și dileme neînsemnate. Inconștient, știau asta ei înșiși. Când se întâmpla un eveniment real, ceva care să le zguduie inimile, se retrăgeau de pe scena vieții universitare, căci realitatea trebuia jucată pe o altă scenă.

În sate, viața era viață, nu studii și expunerii. Oamenii inteligenți erau prețuiți pentru că puteau rezolva

problemele, nu pentru că puteau vorbi frumos despre ele. Peste tot unde merse în India, se auzea pe sine gândind mereu: „Aș putea trăi aici. Aș putea trăi printre acești oameni, aș putea să mă căsătoresc cu unul dintre acești țărani cumsecade și să lucrez alături de el toată viața.“

Apoi o altă latură a sa răspundea: „Nu, n-ai putea. Ți place sau nu, la urma urmelor ești unul dintre acei oameni ai universităților. Poți vizita lumea reală, dar nu îi aparții. Ai nevoie de utopia nebunească a lui Platon, unde visele sunt reale, iar realitatea e o umbră. Pentru un asemenea loc te-ai născut, iar dacă rătăcești dintr-un sat în altul o faci numai ca să înveți de la ei și să-i înveți la rândul tău, să-i manipulezi, să te folosești de ei ca să-ți îndeplinești propriile țeluri.“

„Dar țelurile mele, se gândea ea, înseamnă să le dau ceea ce au nevoie: o guvernare înțeleaptă sau cel puțin o autoguvernare.“

Apoi râdea de sine însăși, pentru că aceste două concepte erau în general opuse. Chiar dacă un indian ar conduce India nu ar fi însemnat auto-guvernare, căci conducătorul ar guverna poporul, iar poporul l-ar guverna pe conducător. Ar fi fost o guvernare mutuală. Cel mai bun lucru la care puteau aspira.

Însă acum zilele de pelerinaj se încheiaseră. Se întorsese la podul pe care soldații îl apăraseră și unde sătenii din apropiere făcuseră din ea un fel de zeiță.

Se întorsese fără să facă mare caz, intrând în satul pe care îl afectase cel mai mult și intrând în vorbă cu femeile de la fântână și de la piață. Merse la pârau și dădu o mână de ajutor la spălatul rufelor; cineva îi oferî niște haine pentru ca ea să-și poată spăla zdrențele murdare de pe drum, dar ea răsese și spuse că încă o spălare le-ar

face praf, însă s-ar bucura să câştige nişte haine noi ajutând o familie care ar avea câte ceva să-i dea.

– Domniță, zise o femeie timidă, nu te-am hrănit noi pe pod, pe gratis ?

Deci fusese recunoscută.

– Dar vreau să-mi câştig bunăvoința pe care mi-ați arătat-o acolo.

– Ne-ai binecuvântat de multe ori, zise o alta.

– Iar acum ne binecuvântezi venind printre noi.

– Și spălând haine.

Încă era o zeiță.

– Nu sunt ceea ce credeți voi, spuse ea. Sunt mai îngrozitoare decât cele mai rele temeri ale voastre.

– Pentru dușmanii noștri, așa ne rugăm, doamnă.

– Într-adevăr, sunt îngrozitoare pentru ei, zise Virloomi. Dar mă voi folosi de fiii și bărbații voștri ca să mă lupt cu ei, și unii vor muri.

– Jumătate din fiii și bărbații noștri au fost deja luați în războiul împotriva chinezilor.

– Au murit în lupte.

– S-au rătăcit și nu au mai găsit drumul spre casă.

– Diavolii de chinezi i-au luat prizonieri.

Virloomi ridică o mână ca să le potolească.

– Eu n-o să le risipesc aiurea viețile, dacă mă vor asculta.

– N-ar trebui să mergi la război, doamnă, zise o bătrână. Nu e bun. Uită-te la tine, ești tânără, frumoasă. Dăruiește-te unuia dintre tinerii noștri sau unuia bătrân dacă vrei, și fă-i copii.

– Într-o zi, spuse Virloomi, îmi voi alege un soț și voi face copii cu el. Dar astăzi soțul meu e India, și el a fost înghițit de un tigru. Trebuie să-i fac rău tigrlui, ca să-l scuipе afară pe bărbatul meu.

Unele râseră de această imagine. Dar altele erau foarte grave.

– Cum o să faci asta?

– O să-i pregătesc pe bărbați, ca să nu mai moară din cauza greșelilor. Voi aduna toate armele necesare, pentru ca niciun bărbat să nu fie neînarmat. Voi sta în așteptare, ca să nu atragem furia tigrului asupra noastră până când nu vom fi gata să-l rănim atât de grav încât să nu-și mai revină niciodată în urma loviturii.

– Bănuiesc că nu ai adus cu tine o armă nucleară, doamnă? întrebă bătrâna.

Categoric era o sceptică.

– E o blasfemie să folosești așa ceva, zise Virilomi. Dumnezeu islamicilor a fost ars în propria casă și și-a întors fața de la ei pentru că au folosit asemenea arme unul împotriva celuilalt.

– Glumeam, spuse bătrâna rușinată.

– Eu nu. Dacă nu vreți să mă folosesc de bărbații voștri în felul pe care l-am descris, spuneți-mi, și voi pleca să caut un alt loc unde să fiu acceptată. Poate că ura voastră față de chinezi nu e atât de crâncenă ca a mea. Poate sunteți mulțumite de mersul lucrurilor în țara asta.

Dar ele nu erau mulțumite, iar ura lor părea destul de puternică.

Nu mai rămăsese mult timp pentru pregătiri, în ciuda promisiunilor ei, dar oricum nu avea de gând să-i folosească pe acești oameni în lupte. Urmau să fie sabotori, tâlhari, experți în demolări. Conspirau cu muncitorii din construcții să fure explozibili; învățau cum să-i folosească; construiau locuri uscate de depozitare în jungla care năpădea dealurile abrupte.

Ei mergeau în orașele din apropiere și recrutau și mai mulți oameni, apoi mergeau și mai departe, construind o

rețea de sabotori lângă fiecare pod important care putea fi aruncat în aer pentru a bloca folosirea drumurilor de către chinezi dacă ar fi fost necesar să aducă trupe și provizii într-un sens sau altul, în și din India.

Nu puteau avea loc repetiții. Nimic care să ridice suspiciuni de orice fel. Interzise oamenilor săi să facă vreun gest sfidător sau orice care să împiedice buna funcționare a rețelei de transporturi chineze printre dealuri și munți.

Unii dintre ei bombăniră nemulțumiți, dar Virlomi le spuse:

– Mi-am dat cuvântul în fața soțiilor și mamelor voastre că o să vă protejez viețile. Mulți dintre voi veți muri, dar numai atunci când prin moartea voastră se va realiza ceva, astfel ca toți cei care vor trăi să poată depune mărturie: noi am făcut acest lucru, nu l-a făcut nimeni altcineva pentru noi.

Acum nu se mai ducea în oraș, ci trăia acolo unde trăise și înainte, într-o peșteră de lângă podul pe care urma să-l arunce chiar ea în aer când va veni timpul.

Dar nu-și permitea să se izoleze de lumea exterioară. De trei ori pe zi, unul dintre oamenii ei intra pe net și verifica situările ei, printa mesajele de acolo și i le aducea. Se asigură că știu cum să șteargă datele din memoria computerului, pentru ca nimeni altcineva să nu le mai vadă, iar ea după ce citea mesajele aduse le dădea foc.

Primi mesajul lui Peter Wiggin la timp. Așa că era pregătită atunci când oamenii începură să vină la ea, alergând, cu răsuflarea tăiată, emoționați.

– Războiul cu turcii merge prost pentru chinezi, ziseră ei. A apărut la știri, turcii au cucerit atât de multe baze aeriene, încât pot trimite pe cerul Xinjiangului mai multe avioane decât chinezii. Au bombardat chiar și Beijingul, doamnă!

– Atunci să plângeți pentru copiii care mor acolo, spuse Virilomi. Dar nu a venit încă timpul pentru lupta noastră.

A doua zi, când camioanele începură să treacă pe poduri și se aliniară bară la bară pe drumurile înguste de munte, o rugară:

– Lasă-ne să aruncăm în aer un singur pod, să le arătăm că India nu doarme în timp ce turcii luptă pentru noi cu dușmanul!

Ea nu răspunse decât:

– De ce să distrugem podurile folosite de dușman ca să părăsească țara noastră?

– Dar am putea uide mulți soldați dacă programăm bine explozia.

– Chiar dacă am uide cinci mii de oameni aruncând în aer toate podurile exact în momentul potrivit, ei sunt cinci milioane. Vom aștepta. Nimeni nu va face nimic care să-i avertizeze că au adversari în munții ăștia. Se va întâmpla în curând, dar trebuie să așteptați semnalul meu.

O repetă iar și iar, pe tot parcursul zilei, tuturor celor care veneau la ea, și ei o ascultară. Îi trimise să le telefoneze camarazilor din orașele îndepărtate de lângă alte poduri, și aceștia o ascultară și ei.

Dură trei zile. Știrile controlate de chinezi spuneau că armate devastatoare urmau să fie aruncate în luptă împotriva hoardelor turce, gata să-i pedepsească pentru trădare. Traficul peste poduri și prin munți era neîntrerupt. Apoi sosi mesajul pe care îl aștepta ea.

Acum.

Fără semnătură, dar la o adresă pe care i-o dăduse lui Peter Wiggin. Știa că asta însemna că ofensiva principală fusese lansată în vest – și chinezii vor începe

în curând să trimită trupe și echipament înapoi din China în India.

Nu arse mesajul. I-l dădu copilului care îl adusese și-i spuse:

– Să-l păstrezi pentru totdeauna. Este începutul războiului nostru.

– E de la un zeu? Întrebă copilul.

– Poate e umbra nepotului unui zeu, răspunse ea zâmbind. Poate e numai un om în visul unui zeu care doarme.

Luându-l de mână pe copil, coborî în sat. Lumea se îmbulzea în jurul ei. Ea le zâmbea, mângâia capetele copiilor, îmbrățișa și săruta femeile.

Apoi îi conduse pe cetățeni la sediul administratorului chinez local și intră în clădire. Numai câteva femei intrară împreună cu ea. Trecu de biroul funcționarului de serviciu scandalizat și intră la ofițerul chinez, care vorbea la telefon.

Acesta privi în sus la ea și strigă, mai întâi în chineză apoi în Esențială:

– Ce faci? Ieși afară!

Dar Virloomi nu dădu atenție cuvintelor lui. Se apropie de el zâmbind, deschizându-și brațele ca și când ar fi vrut să-l îmbrățișeze.

El ridică mâinile în semn de protest, respingând-o.

Ea îl apucă, dezechilibrându-l, și în timp ce el se lupta să se repună pe picioare ea își aruncă brațele în jurul lui, îi prinse capul și-l răsuci brusc.

Căzu mort pe podea.

Virloomi deschise un sertar de la biroul lui, luă pistolul și-i împușcă pe ambii soldați chinezi care năvăleau în încăpere. Căzură și ei pe podea.

Ea le privi calmă pe femei.

– E timpul. Treceți la telefon și sunați-i pe toți cei din celelalte orașe. Mai e o oră până se întunecă. La căderea nopții trebuie să-și îndeplinească misiunile. Fără întârziere. Iar dacă cineva încearcă să-i oprească, chiar dacă e un indian, să-l ucidă cât mai repede și mai în liniște posibil și să-și continue munca.

Ele repetară mesajul, apoi trecură la telefoane.

Virlomi ieși cu pistolul ascuns în faldurile fustei. Când ceilalți doi soldați chinezi din sat sosiră în fugă, auzind împușcăturile, începu să le vorbească repede și aprins în dialectul ei natal. Ei nu-și dădură seama că nu este limbajul local, ci o limbă total neînrudită din sudul dravidian. Se opriră și cerură să le spună în Esențială ce s-a întâmplat. Ea răspunse cu câte un glonț în pieptul fiecăruia înainte ca ei să apuce să vadă că are pistol. Apoi se asigură trăgându-le un alt glonț în cap soldaților căzuți la pământ.

– Mă ajutați să eliberez strada? îi întrebă pe cei care căscau gura.

Imediat veniră și târâră trupurile în clădirea administrației.

După ce telefoanele se terminară, Virlomi îi adună pe toți la ușa biroului.

– Când o să vină autoritățile chineze și o să vă ceară să le spuneți ce s-a întâmplat, trebuie să le spuneți adevărul. A venit un om pe drum, un indian care nu era din satul ăsta. Arăta ca o femeie, și voi ați crezut că trebuie să fie vreun zeu, fiindcă a intrat drept în biroul ăsta și i-a rupt gâtul magistratului. Apoi i-a luat pistolul și i-a împușcat pe cei doi paznici din birou, și după aia pe ceilalți doi care au venit din sat. Niciunul dintre voi nu a avut timp să facă altceva decât să țipe. Apoi străinul v-a pus să cărați cadavrele soldaților înăuntru după care v-a ordonat să ieșiți în timp ce el dădea telefoane.

– Ne vor cere să-l descriem pe bărbat.

– Atunci descrieți-mă pe mine. Cu pielea întunecată. Din sudul Indiei.

– O să zică, dacă arăta ca o femeie, cum știm că nu era femeie?

– Pentru că a ucis un om cu mâinile goale. Ce femeie ar putea face asta?

Ei râseră.

– Dar nu trebuie să râdeți, zise ea. Vor fi foarte furioși. Și chiar dacă nu le dați niciun motiv, s-ar putea să vă pedepsească aspru pentru ceea ce s-a întâmplat aici. Ar putea crede că mințiți și să vă tortureze pentru a vă face să spuneți adevărul. Dar pot să vă spun de pe acum că sunteți perfect liberi să le povestiți că voi credeți că ar putea fi aceeași persoană care a trăit în peștera de lângă pod. Îi puteți chiar conduce acolo.

Se întoarse spre copilul care îi adusese mesajul de la Peter Wiggin.

– Îngroapă hârtia aia până se termină războiul. Să fie tot acolo când o să ai nevoie de ea.

Le mai vorbi o dată tuturor.

– Niciunul dintre voi nu a făcut nimic altceva decât să mute cadavrele acolo unde v-am spus eu să le mutați. Ați fi spus autorităților, dar singurele autorități pe care le știați muriseră.

Își deschise brațele.

– O, poporul meu, v-am spus că vă aduc zile îngrozitoare.

Nu trebuia să se prefacă tristă, lacrimile ei erau adevărate în timp ce mergea printre ei, atingând încă o dată mâini, obraji, umeri. Apoi apucă pe drumul care ieșea din sat. Oamenii desemnați urmau să arunce în aer podul din apropiere peste o oră. Ea nu va fi acolo. Va merge pe potecile din munți, îndreptându-se

spre postul de comandă de unde va conduce campania de sabotaje.

Căci nu era suficient să arunce podurile în aer. Trebuiau să fie gata să-i ucidă pe inginerii care vor veni să le repare, să-i ucidă pe soldații care vor veni să le apere, și apoi, când vor aduce destui soldați și destui ingineri ca să nu mai poată fi opriți să reconstruiască podurile, vor trebui să provoace avalanșe de pietre și alunecări de teren ca să blocheze canioanele înguste.

Dacă ar putea sigila granița timp de trei zile, armatele islamice care avansau ar fi avut timp, dacă erau bine conduse, să pătrundă și să izoleze imensa armată chineză care încă li se mai opunea, astfel încât, când în sfârșit întăririle vor reuși să ajungă, să fie mult, mult prea târziu. Și ele vor fi la rândul lor izolate.

Ambul îi mai ceru o favoare lui Alai, după ce aranjase întâlnirea dintre el și Bean, și Petra.

— Lasă-mă să lupt ca un islamic, împotriva dușmanului poporului meu.

Alai îl repartiză, datorită rasei sale, să lupte împreună cu indonezienii, printre care nu ar fi arătat atât de diferit. Astfel Ambul debarcă pe o coastă mlăștinoasă undeva la sud de Shanghai. Se apropiară cât putură cu vasele de pescuit, apoi se urcară în bărci cu fundul plat în care vâsliră prin stuf în căutarea terenului ferm.

În cele din urmă, după cum se și așteptau, trebuiră să abandoneze bărcile și să mărșăluiască prin kilometri întregi de noroi. Își duceau cizmele în ranițe, fiindcă nămolul le-ar fi smuls dacă ar fi încercat să le încălțe.

Când răsări soarele, erau cu toții extenuați, murdari, mușcați de insecte și înfometați.

Își răzuiră noroiul de pe picioare și glezne, își traseră șosetele, și se așternură la mers urmând o dâră

care în curând se dovedi o cărare, apoi un drum îngust de-a lungul șanțului puțin adânc dintre parcelele cultivate cu orez. Trecură pe lângă țărani chinezi care nu le spuseră nimic.

Lasă-i să creadă că suntem recruți sau voluntari din sudul proaspăt cucerit, într-o misiune de antrenament. Nu vrem să ucidem civili. Doar să ne îndepărtăm cât putem mai mult de coastă. Aste le spuneau ofițerii, iar și iar.

Majoritatea țăranilor îi vor ignora. Cu siguranță nu văzuseră pe niciunul dintre ei luând-o la fugă ca să dea alarma. Dar nu era încă prânzul când observară norul de praf lăsat de un vehicul mergând cu viteză pe un drum nu prea departe.

– La pământ, spuse comandantul lor în Esențială.

Se aruncară fără ezitare în apă, apoi înotară până la marginea șanțului, rămânând ascunși. Doar ofițerul lor înălță capul suficient cât să vadă ce se petrece, iar comentariul lui șoptit fu transmis de la unul la altul pentru ca toți cei cincizeci de oameni să afle.

– Camion militar, zise. Apoi: Rezerviști. Lipsiți de disciplină.

Ambul gândi: „Avem o dilemă. Rezerviștii sunt probabil trupe locale. Oameni bătrâni, neantrenați, care au tratat serviciul militar ca pe un club social, până acum când cineva i-a scos la treabă pentru că sunt singurii soldați din zonă. Să-i ucidă ar fi însemnat să ucidă țărani. Dar erau desigur înarmați, deci să nu-i ucidă ar fi însemnat sinucidere.”

Îl puteau auzi pe comandantul chinez strigând la soldații lui cu normă redusă. „Era foarte furios – și foarte prost, se gândi Ambul. Ce crede el că se întâmplă aici? Dacă era doar un exercițiu al unei bucăți din armata chineză, de ce să aducă un contingent de

rezerviști? Iar dacă el considera că amenințarea e reală, de ce striga? De ce nu încerca să rămână ascuns, ca să poată evalua pericolul și să raporteze?

Mă rog, nu toți ofițerii fuseseră la Școala de Luptă. Nu le devenise o a doua natură să judece ca un soldat. Tipul ăsta fără îndoială își petrecuse cea mai mare parte a serviciului militar în spatele unui birou.“

Comanda șoptită străbătu șirul de oameni: Nu împușcați pe nimeni, dar țintiți-i cu grijă pe toți atunci când vi se ordonă să vă ridicați.

Vocea ofițerului chinez se auzea tot mai aproape.

– Poate nu ne observă, șopti soldatul de lângă Ambul.

– E timpul să-i facem să ne observe, îi răspunse acesta tot în șoaptă.

Soldatul fusese chelner într-un restaurant de lux din Jakarta înainte de a se înrola voluntar în armată după ocuparea Indochinei. Ca majoritatea acestor oameni, nu se aflase niciodată în bătaia armelor.

„De fapt nici eu, gândi Ambul. Doar dacă nu luăm în considerare bătăliile din sala de lupte.“

Cu siguranță că astea contau. Nu cursese sânge, dar tensiunea, suspansul de nesuportat al luptei existase. Adrenalina, curajul, dezamăgirea teribilă când știai că ai fost lovit și costumul înțepenea în jurul tău, scoțându-te din luptă. Sentimentul înfrângerii când îți abandonezi camaradul pe care ar trebui să-l protejezi. Sentimentul de triumf când simți că nu poți rata.

„Am mai trecut prin asta. Doar că în locul șanțului mă ascundeam în spatele unui cub cu latura de trei metri, așteptând ordinul să mă arunc, trăgând în orice inamic care ar putea fi acolo.“

Bărbatul de lângă el îl împinse cu cotul. La fel cu ceilalți, se supuse semnalului și așteptă ordinul

comandantului de a se ridica. Comandantul făcu semn și se înălțară toți din apă.

Rezerviștii chinezi și ofițerul lor erau aliniați frumos de-a lungul unui șanț perpendicular pe cel în care se ascunsese plutonul indonezian. Niciunul nu avea arma pregătită.

Ofițerul chinez fusese surprins în mijlocul strigătului. Se opri și se întoarse cu o privire stupidă spre rândul de patruzeci de bărbați care țineau armele îndreptate spre ei. Comandantul lui Ambul se îndreptă spre ofițer și-l împușcă în cap. Imediat rezerviștii aruncară armele și se predară.

Fiecare pluton indonezian avea cel puțin un vorbitor de limbă chineză și de cele mai multe ori chiar mai mulți. Etnicii chinezi din Indonezia fuseseră dornici să-și demonstreze patriotismul, iar cel mai bun interpret al lor se dovedi foarte eficient în transmiterea ordinelor comandantului. Desigur, era imposibil să ia prizonieri. Dar nu voiau să-i omoare pe acești oameni.

Așa că li se spuse să-și scoată toate hainele și să le ducă în camionul cu care sosiseră. În timp ce se dezbrăcau, ordinul străbătu șirul în indoneziană: Nu râdeți de ei, nu-i ridiculați în niciun fel. Tratați-i cu mare onoare și respect.

Ambul înțelese înțelepciunea ordinului. Scopul pentru care îi lăsau în pielea goală nu era să-i facă să arate ridicol, bineînțeles. Dar primii care își vor bate joc de ei vor fi chinezii, nu indonezienii. Când vor fi întrebați, vor fi obligați să spună că indonezienii i-au tratat cu respect. Campania de Relații Publice era în plină desfășurare.

Jumătate de oră mai târziu, Ambul împreună cu încă șaisprezece oameni intrau în oraș în camionul chinez capturat, cu un rezervist bătrân îngrozit și dezbrăcat

arătându-le drumul. Chiar înainte de a ajunge la micul comandament militar, încetiniră și-l dădură jos din camion.

Se termină repede și fără vărsare de sânge. Intrară direct în sediu și îi dezarmară pe toți cei de acolo doar amenințându-i cu arma. Soldații chinezi fură înghesuiți toți, dezbrăcați, într-o cameră fără telefon, și rămaseră acolo tăcuți pe când ce cei șaisprezece indonezieni mai rechiziționau încă două camioane, lenjerie și șosete curate, și câteva radiouri militare chineze.

Apoi îngrămădiră toată muniția și explozibilii rămași, armele și radiourile în mijlocul curții, le înconjurară cu restul de vehicule militare și plasară în mijlocul grămezii un detonator cu declanșare după cinci minute.

Interpretul chinez alergă spre ușa camerei unde erau ținuti prizonierii, le strigă că au cinci minute să evacueze locul înainte ca totul să sară în aer, și să-i avertizeze pe oamenii din oraș să plece de acolo. Apoi deschise ușile și alergă la unul din camioane.

Când ieșiseră din oraș de patru minute, auziră cum încep focurile de artificii. Părea că acolo se duce un război – zgomot de gloanțe, explozii, nori de fum.

Ambul își imaginea soldații dezbrăcați alergând din ușă în ușă, avertizându-i pe oameni. Speră că niciunul dintre ei nu va muri pentru că în loc să-i asculte pe bărbații goi vor râde de ei.

Ambul fu desemnat să stea în față lângă șoferul unuia dintre camioanele capturate. Știa că nu vor putea păstra prea mult aceste vehicule – erau prea ușor de depistat –, dar ele îi vor duce departe de aici și vor da șansa câtorva soldați să ațipească puțin în spatele camionului.

Bineînțeles, exista posibilitatea ca întorcându-se la restul plutonului să-i găsească măcelăriți pe toți, iar un

contingent uriaș de chinezi să-i aștepte și pe ei să-i facă bucăți. Ei bine, întâmplă-se ce s-o întâmpla. Nimic din ce-ar putea face el în acest camion n-ar putea afecta în niciun fel deznodământul. Tot ce putea face era să-și țină ochii deschiși și să-l ajute și pe șofer să rămână treaz.

Nu fusese nicio ambuscadă. Când se întoarseră la ceilalți, îi găsiră pe majoritatea adormiți, dar toate santinelele erau treze și atente. Se urcară cu toții în camioane. Oamenii care dormiseră puțin trecură în față să conducă; cei care nu dormiseră fură trimiși în spate să încerce să doarmă atât cât le permiteau zdruncinăturile pe drumurile lăturalnice.

Ambul fu unul dintre cei care descoperi că, dacă ești destul de obosit, poți într-adevăr să dormi pe o bancă tare fără arcuri în timp ce mergi pe un drum accidentat. Doar că nu poți dormi prea mult timp deodată. Odată se trezi și constată că mergeau liniștit pe un drum bine pavat. Rămase treaz doar cât să gândească: „Oare comandantul nostru e idiot de folosește asemenea autostradă?” Dar nu-i păsa atât de mult încât să rămână treaz.

Camioanele se opriră după numai trei ore. Toți erau încă extenuați, dar aveau încă multe de făcut înainte să obțină o masă și un somn adevărat. Comandantul ordonă o escală lângă un pod. Îi puse pe soldați să descarce tot ce era în camioane. Apoi le împinseră de pe pod în torent.

Ambul gândi: „Asta a fost o greșeală prostească. Trebuiau să le lase frumos parcate, și nu unul lângă altul, ca să nu fie recunoscute de supravegherea aeriană.” Dar nu, viteza era mai importantă decât ștergerea urmelor. În plus, forțele aeriene chineze erau angajate în altă parte. Ambul se îndoia că, mult timp

de acum încolo, vor avea prea multe avioane disponibile pentru supraveghere.

În timp ce ofițerii distribuiau oamenilor alimentele capturate, fură informați despre ceea ce aflase comandantul lor ascultând radiourile pe parcursul drumului. Inamicul continua să vorbească despre ei ca despre niște trupe paramilitare și presupunea că se îndreptau spre un obiectiv militar major sau spre un punct de întâlnire.

– Nu știu nici cine suntem, nici ce vrem să facem, și ne caută în locuri nepotrivite, spuse comandantul. Asta n-o să dureze mult, dar e motivul pentru care n-am fost spulberați pe drum. În plus, ei cred că suntem cel puțin o mie de oameni.

Pătrunseseră mult în interiorul țării în ultimele câteva ore. Terenul începea să fie deluros, și în ciuda faptului că fiecare palmă de teren arabil a Chinei fusese cultivată timp de milenii, aici era o zonă oarecum sălbatică. S-ar fi putut îndepărta destul de mult de drum până la căderea nopții și ar fi putut trage un somn bun înainte să plece din nou.

Bineînțeles, majoritatea mișcărilor le vor face în timpul nopții, și vor dormi mai mult ziua.

Dacă vor trăi până dimineața. Dacă vor mai trăi încă o zi.

Cărând mai mult decât atunci când debarcaseră în noaptea precedentă, părăsiră clătînându-se drumul și se afundară în pădure de-a lungul râului. Îndreptându-se spre vest. Spre interior.

RĂMAS - BUN

To: Porto%Aberto@BatePapo.org
From: Locke%erasmus@polnet.gov
Re: Copt la minte

Criptare *****

Decriptare *****

Bean sau Petra? Sau amândoi?

După toate strategiile subtile și marile surprize, un amărât de atentat l-a terminat. Nu știu dacă știrile despre doborârea unei navete a F.I. a pătruns în zona de război unde ești tu, dar el a crezut că mă aflu la bord. Nu eram, dar chinezii și-au luat mâna de pe el, și dintr-odată F.I. are o bază legală pentru operațiuni pe Pământ. Guvernul brazilian cooperează și a izolat locul.

Singura problemă e că sediul pare să fie apărat de mica ta armată. Vrem să facem asta fără pierdere de vieți, dar tu ți-ai pregătit foarte bine soldații, iar Suri nu răspunde slabelor mele tentative de a-l contacta. Înainte de a pleca, părea să fie la picioarele lui Ahile.

Ar putea să fie doar mimetism, dar cine știe ce s-a întâmplat pe drumul de întoarcere din China?

Ahile reușește să-i convingă pe oameni. Un ofițer indian de la MinCol care îl cunoștea pe Graff de ani de zile a fost cel care l-a anunțat că voi fi în navetă, datorită faptului că familia lui aflată într-un lagăr din China a fost folosită pentru a-l controla. Oare Ahile o fi găsit o metodă să-l controleze pe Suri? Dacă Suri le-ar comanda soldaților să-l apere pe Ahile, oare l-ar asculta?

Ar fi vreo diferență dacă ai fi și tu aici? Eu voi fi, dar mă tem că n-am crezut niciodată prea mult în asigurările tale cum că soldații mă vor asculta în totalitate. Am sentimentul că mi-am pierdut prestația când am părăsit apartamentul. Dar tu îi cunoști, eu nu.

Sfatul tău ar fi de apreciat. Prezența ta ar fi foarte utilă. Voi înțelege dacă vei alege să ne lipsești de oricare dintre acestea. Nu-mi datorezi nimic – ai avut dreptate când eu am greșit, iar eu i-am pus pe toți în pericol. Dar ajunși aici, aș vrea să rezolvăm lucrurile fără să ucidem pe niciunul dintre soldații tăi și în special fără să fiu eu ucis – nu vreau să pretind că motivele mele sunt întru totul altruiste. Nu am de ales decât să fiu prezent acolo personal. Dacă nu sunt de față la pătrunderea în sediu, pot să-mi iau adio de la viitorul meu ca Hegemon.

Deocamdată, chinezii nu par să se descurce prea bine, nu-i așa? Felicitările mele Califului. Sper ca el să fie mai generos cu inamicii învinși decât au fost chinezii.

Petra descoperi că îi e greu să se concentreze asupra cercetărilor pe net. Era prea tentant să urmărească știrile despre război. Era vorba de defectul genetic pe care

doctorii i-l depistaseră pe când era copil, defectul care o trimisese în spațiu ca să se formeze la Școala de Luptă. Pur și simplu nu putea renunța la război. Oricât de înspăimântător ar fi fost, lupta tot își păstra aspectul irezistibil. Întrecerea dintre două armate, fiecare străduindu-se să învingă, fără nicio regulă cu excepția celor impuse de limitarea forțelor și teama de a li se plăti cu aceeași monedă.

Bean insistase să caute vreun semn de la Ahile. Ei i se părea absurd, dar Bean era ferm convins că Ahile voia ca ei să vină la el.

– E pe ultima sută de metri, zisese Bean. Toată lumea e împotriva lui. A crezut că e gata să-mi ia locul. Apoi a mers prea departe doborând racheta aia, exact în momentul în care Liga Semilunii i-a luat China de sub picioare. Nu se mai poate întoarce acolo, nu poate nici măcar să plece din Ribeirão. Deci va face jocurile care i-au mai rămas de făcut. Pe noi ne-a pierdut. Nu mai poate să ne momească. Așa că... ne va chema la el.

– Să nu ne ducem, spusese Petra atunci, dar Bean se mulțumise să râdă.

– Dacă aş crede că vorbești serios, poate că m-aş mai gândi. Dar ştiu că nu e așa. Are copiii noştri. Ştie că vom veni.

Poate că da, poate că nu. Ce bine le-ar face embrionilor dacă părinții lor ar cădea într-o capcană și ar muri?

Cu siguranță va exista o capcană. Nu va fi un schimb cinstit, o târguială, libertatea mea în schimbul copiilor voștri. Nu, Ahile nu era capabil de așa ceva, nici măcar pentru a-și salva propria viață. Bean îl mai prinsese o dată în capcană, îl forțase să mărturisească, lucru care condusese la internarea lui într-un spital de boli mintale. Nu se va mai întoarce niciodată acolo. Ca și Napoleon, scăpase dintr-un prizonierat, dar din

următorul nu mai avea scăpare. Deci nu va încerca. Cu asta și Bean, și Petra erau de acord. Îi va convoca doar pentru a-i ucide.

Totuși, ea căuta în continuare, întrebându-se cum vor ști că au găsit ceea ce căutau.

Iar în timp ce căuta, războiul continua să-i atragă atenția. Campania din Xinjiang se deplasase deja spre est la hotarele Hanatului Chinez. Perșii și pakistanezii erau pe cale să încercuiască ambele flancuri ale armatei chineze în vestul Indiei.

Veștile despre indonezienii și arabii care operau în interiorul Chinei erau mai indirecte. Chinezii se plângeau cu voce tare de trupele paramilitare islamice care puneau la cale atacuri teroriste pe teritoriul Chinei, și amenințau că aceștia vor fi tratați drept spioni și criminali de război dacă vor fi prinși. Califul răspunse imediat declarând că era vorba de trupe obișnuite, în uniforme, iar singurul lucru care îi deranja pe chinezi era că războiul pe care erau atât de dornici să-l aducă altora ajunsese la ei acasă. „Vom considera fiecare nivel atât al armatei chineze, cât și al guvernului chinez responsabil pentru fiecare crimă împotriva soldaților noștri luați prizonieri.“

Era limbajul pe care numai presupușii învingători își permiteau să-l folosească, dar chinezii puseseră totul la inimă, anunțând imediat că au fost înțeleși complet greșit, și orice soldat în uniformă va fi tratat ca prizonier de război.

Însă pentru Petra cel mai interesant aspect al poziției chinezilor era faptul că se refereau în continuare la trupele indoneziene și arabe ca la niște trupe paramilitare. Pur și simplu nu puteau să creadă că o armată de barcase pe coastă și înaintase atât de repede.

Și încă o mică informație. Unul dintre canalele de știri americane difuzase un comentariu al unui general pensionat care aproape sigur fusese informat despre ceea ce arătau sateliții de spionaj americani. Petrei îi atrase atenția când spuse: „Ceea ce nu pot eu să înțeleg este de ce trupele chineze care au fost scoase din India acum câteva zile, pentru a face față amenințării din Xinjiang, nu sunt folosite în Xinjiang sau trimise înapoi în India. Aproape un sfert din armata chineză stă neutilizată.“

Petra îi arată lui Bean, care zâmbi:

– Virlomi e foarte pricepută. Îi ține pe loc de trei zile. Cât mai durează până ce armata chineză de pe teritoriul Indiei va rămâne pur și simplu fără muniție?

– Nu poți deschide o agenție de pariuri doar cu noi doi, zise Petra.

– Încetează cu războiul și treci din nou la treabă.

– De ce să aștept să ne trimită Ahile un semn pe care tot nu cred că-l va trimite? Întrebă Petra. De ce să nu acceptăm pur și simplu invitația lui Peter și să fim de față la răscolirea sediului?

– Pentru că, dacă Ahile crede că ne atrage în capcană, ne va lăsa să intrăm fără să tragă niciun foc de armă. Nu va muri nimeni.

– Cu excepția noastră.

– În primul rând, Petra, nu e vorba de „noi“. Ești o femeie însărcinată și nu-mi pasă cât ești de talentată în afacerile militare. Nu aş putea negocia cu Ahile dacă femeia care îmi poartă copilul e pusă în pericol.

– Deci eu ar trebui să stau deoparte și să privesc, fără să știu ce se petrece, dacă ești mort sau trăiești?

– Trebuie să ne certăm în legătură cu faptul că eu voi muri oricum peste câțiva ani, iar tu nu? Dacă eu mor, dar salvăm embrionii, tu mai poți încă avea

copii, dar dacă tu mori nu mai putem avea nici măcar copilul din pântecul tău.

– Nu, nu trebuie să ne certăm din cauza asta, zise Petra furioasă.

– Și în al doilea rând, n-o să stai deoparte privind, pentru că vei fi la Damasc, urmărind știrile despre război și citind Coranul.

– Sau zgâriindu-mă pe ochi de ciudă că nu știu nimic. Chiar m-ai lăsa aici?

– Poate că Ahile este prins în interiorul sediului Hegemoniei, dar are relații peste tot. Mă îndoiesc că le-a pierdut pe toate când a întrerupt legătura cu China. Nu vreau ca tu să pleci de aici pentru că Ahile te-ar ucide cu mult înainte de a te apropia de clădire.

– De ce crezi că nu te-ar ucide pe tine?

– Pentru că vrea ca eu să văd cum mor copiii.

Petra nu se putu abține. Izbunci în lacrimi și-și lăsa capul pe pupitru.

– Îmi pare rău, zise Bean. N-am vrut să te fac să...

– Bineînțeles că n-ai vrut să mă faci să plâng. Nici eu n-am vrut să plâng. Nu mă lua în seamă.

– Nu pot să nu te iau în seamă. Abia înțeleg ce spui, și o să-ți curgă nasul pe pupitru.

– Nu-mi curge nasul! strigă Petra la el, apoi își atinse nasul și descoperi că el avea dreptate. Pufni, apoi râse și fugi în baie să-și sufle nasul și să continue să plângă singură.

Când se întoarse, Bean stătea întins pe pat, cu ochii închiși.

– Îmi pare rău, zise Petra.

– Mie îmi pare și mai rău.

– Știu că trebuie să te duci singur. Știu că eu trebuie să stau aici. Știu toate astea, dar nu-mi place, asta-i tot.

Bean aprobă.

- Atunci de ce nu cauți pe net?
- Pentru că mesajul tocmai a sosit.

Petra se aplecă peste pupitrul lui și privi ecranul. Bean se conectase la un site de licitații, și acolo scria:

Se caută: un uter bun

Cinci embrioni umani gata pentru implantare. Părinții absolvenți ai Școlii de Luptă, morți într-un tragic accident. Disponibili imediat. Posibil copii extraordinar de inteligenți. Se acordă o primă pentru fiecare copil implantat cu succes și sarcina dusă până la sfârșit. Doritorii trebuie să demonstreze că nu au nevoie de bani. Primii cinci ofertanți vor primi fondurile într-un cont escrow gestionat de o firmă certificată, în așteptarea evaluării.

- Ai răspuns? Întrebă Petra. Sau ai licitat?
- Am trimis o ofertă în care sugeram că mi-ar plăcea să-i am pe toți cinci și să-i ridic eu personal. I-am cerut răspuns la una din adresele mele.
- Și nu verifici dacă ți s-a trimis ceva?
- Petra, mi-e frică.
- Asta e o ușurare. Demonstrează că nu ești nebun.
- El e cel mai bun supraviețuitor din câți am văzut vreodată. Va reuși să scape din asta.
- Ba nu, zise Petra. Tu ești un supraviețuitor. El e un ucigaș.
- N-a murit. Deci e un supraviețuitor.
- Jumătate din viața lui n-a încercat nimeni să-l omoare. Supraviețuirea lui nu e mare lucru. Tu ai avut ani de zile un ucigaș patologic pe urmele tale, și uite unde ai ajuns.
- Nu mi-a teamă că el m-ar ucide pe mine, zise Bean, dar nu mi se pare un mod prea atrăgător de a o sfârși.

Încă îmi mai fac planuri să cresc atât de înalt încât să fiu lovit de un avion care zboară la altitudine joasă.

– Nu vreau să joc jocul tău macabru de-a cum aş vrea să mor.

– Dar dacă el mă ucide şi apoi scapă cumva cu viaţă, ce se va întâmpla cu tine ?

– Nu va ieşi viu de acolo.

– Poate că nu. Dar dacă eu sunt mort şi toţi copiii sunt morţi ?

– Îl am pe ăsta.

– Îţi vei dori să nu mă fi iubit. Încă nu-mi dau seama de ce o faci.

– N-o să-mi doresc niciodată să nu te fi iubit, şi întotdeauna o să mă bucur că, după ce te-am săcâit ceva timp, în cele din urmă te-ai decis să mă iubeşti şi tu.

– Să nu laşi pe nimeni să-i pună copilului vreo po-reclă stupidă fiindcă e mic.

– Fără nume de legume ?

Avertismentul unui nou mesaj clipi pe ecran.

– Ai primit ceva, zise Petra.

Bean oftă, se ridică, se aşează pe scaun şi deschise scrisoarea.

Vechiul meu prieten. Am cinci mici cadouri special pentru tine, şi foarte puţin timp ca să ţi le dau. Mi-aş fi dorit să ai mai multă încredere în mine, pentru că niciodată nu ţi-am vrut răul, dar ştiu că nu ai, aşa că eşti liber să aduci cu tine o escortă înarmată. Ne întâlnim într-un spaţiu liber, în grădina din partea de est. Poarta de est va fi deschisă. Tu şi primii cinci dintre însoţitorii tăi puteţi intra; dacă mai încearcă altcineva să intre veţi fi împuşcaţi toţi.

Nu ştiu unde eşti, deci nu ştiu cât îţi ia să ajungi aici. Când o să vii, voi avea bunurile tale într-un

container refrigerat, reglat să păstreze temperatura corectă timp de șase ore. Dacă unul dintre însoțitorii tăi este un specialist cu un microscop, ești liber să examinezi pe loc speci­menele, și apoi să-l pui pe specialist să le transporte.

Dar sper ca tu și cu mine să putem sta puțin de vorbă despre trecut. Să ne amintim de vremurile bune, când am adus civilizația pe străzile din Rotterdam. Am parcurs un drum lung de atunci. Amândoi am schimbat lumea. Eu mai mult decât tine, puștiule. Să mori de ciudă.

Bineînțeles, tu te-ai căsătorit cu singura femeie pe care am iubit-o vreodată, așa că până la urmă poate că există o compensație.

Evident, conversația noastră ar fi și mai plăcută dacă la final tu m-ai scoate din clădire și mi-ai oferi liberă trecere spre o destinație aleasă de mine. Dar îmi dau seama că asta s-ar putea să nu stea în puterea ta. Suntem niște creaturi limitate, noi, geniile. Știm ce e cel mai bine pentru toată lumea, dar tot nu ne putem îndeplini țelurile până nu convingem creaturile mai slabe să ne asculte poruncile. Pur și simplu ei nu înțeleg cât de fericiți ar fi dacă ar înceta să mai gândească singuri. Sunt atât de nedotați pentru asta.

Relaxează-te, Bean. A fost o glumă. Sau un adevăr indecent. De cele mai multe ori e același lucru.

Sărut-o pe Petra din partea mea. Și anunță-mă când să deschid poarta.

– Chiar se așteaptă ca tu să crezi că o să te lase să iei copiii?

– Mă rog, sugerează un troc cu libertatea lui, zise Bean.

– Singurul troc pe care îl sugerează e viața ta pentru viața lor.

– Oh! Tu așa ai interpretat?

– Asta spune, și tu o știi. Se așteaptă ca voi doi să muriți împreună, chiar acolo.

– Problema reală, zise Bean, este dacă are într-adevăr embrionii acolo.

– Din câte știm, pot fi într-un laborator la Moscova sau la Johannesburg, sau deja la gunoi undeva în Ribeirão Preto.

– Acum cine e cel crud?

– E evident că nu a reușit să-i plaseze pentru implantare. Deci pentru el reprezintă un eșec. Acum nu mai au nicio valoare. De ce ți i-ar da ție?

– Nu am spus că-i accept condițiile, zise Bean.

– Dar o s-o faci.

– Cel mai greu lucru într-o răpire este întotdeauna schimbul, răscumpărarea ostaticilor. Întotdeauna cineva trebuie să aibă încredere în altcineva, să renunțe la piesa lui înainte de a o primi pe a celuilalt. Dar cazul ăsta e chiar ciudat, pentru că el nu cere nimic de la mine.

– Decât moartea ta.

– Dar știe că oricum voi muri. Pare atât de lipsit de sens.

– E nebun, Julian. N-ai aflat?

– Ba da, dar gândirea lui are o logică în capul lui. Adică, nu e schizofrenic, vede aceeași realitate ca noi, ceilalți. Nu delirează. E doar patologic de lipsit de conștiință. Cum vede el jocul ăsta? O să mă împuște pur și simplu de cum intru? Sau o să mă lase să câștig, poate chiar o să mă lase să-l ucid, numai că embrionii pe care mi-i va da nu vor fi ai noștri, ci proveniți din unirea nefericită a doi oameni cu adevărat idioți. Poate doi jurnaliști.

– Tu glumești, Bean, și eu...

– Trebuie să prind următorul zbor. Dacă te gândești la orice altceva ce ar trebui să știu și eu, trimite-mi un mail, o să verific cel puțin o dată înainte de a intra să mă întâlnesc cu tipul.

– Nu-i are, zise Petra. I-a dat deja amicilor lui.

– E foarte posibil.

– Nu te duce.

– Imposibil.

– Bean, ești mai inteligent decât el, dar el are avantajul că e mai brutal decât tine.

– Nu conta pe asta, zise Bean.

– Nu-ți dai seama că vă cunosc pe amândoi mai bine decât oricine pe lumea asta?

– Indiferent cât de bine ți s-ar părea că ai cunoaște pe cineva, în final toți suntem niște străini.

– Oh, Bean, spune-mi că nu crezi așa ceva.

– E un adevăr evident.

– Eu te cunosc pe tine! insistă ea.

– Ba nu. E în regulă, pentru că nici eu nu mă cunosc, darămite tu. Niciodată nu înțelegem pe nimeni, nici măcar pe noi înșine. Dar ascultă, Petra. Noi am creat ceva. Căsătoria asta. Noi doi am devenit altceva împreună. Asta e ceea ce cunoaștem. Nu pe mine, nu pe tine, ci pe cei care suntem noi împreună. Sora Carlotta cita ceva din Biblie despre cum un bărbat și o femeie se căsătoresc și devin un trup. Foarte mistic și bizar. Dar într-un fel e adevărat. Chiar și când voi muri, tu nu-l vei mai avea pe Bean, dar tot va mai exista Petra-și-Bean, Bean-și-Petra, oricum am numi noua creatură pe care am conceput-o.

– Deci în toate lunile alea petrecute cu Ahile, am creat ceva monstruos, dezgustător, numit Petra-și-Ahile? Asta vrei să spui?

– Nu, zise Bean. Ahile nu construiește lucruri. El doar le găsește, le admiră și le distruge. Nu există Ahile-și-cineva. El e pur și simplu... gol.

– Ce s-a întâmplat cu teoria aia a lui Ender, cum că trebuie să-ți iubești dușmanul pentru a-l doborî?

– Încă e adevărată.

– Dar dacă nu poți cunoaște pe nimeni?

– E ceva imaginar, spuse Bean. Ender nu era nebun, știa că e ceva imaginar. Încerci să vezi lumea prin ochii dușmanului, deci și ce înseamnă toate astea pentru el. Cu cât reușești mai bine, cu atât mai mult timp petreci în lumea pe care o vede el, cu atât înțelegi mai bine cum vede el lucrurile, cum își explică sieși ceea ce face.

– Și tu ai făcut asta cu Ahile.

– Da.

– Deci crezi că știi ce va face.

– Am o listă scurtă cu lucrurile la care mă aștept.

– Și dacă te înșeli? Pentru că ceva e sigur – la orice te-ai gândi tu că va face Ahile, te înșeli.

– Asta-i specialitatea lui.

– Deci lista ta scurtă...

– Ei, vezi tu, când mi-am făcut lista m-am gândit la toate lucrurile pe care le-ar putea face și nu am pus niciunul din ele pe listă, ci le-am pus doar pe cele care nu credeam că le-ar face.

– Va funcționa, zise Petra.

– Ar putea.

– Îmbrățișează-mă înainte să pleci, spuse ea. Și el o îmbrățișă.

– Petra, tu crezi că n-o să mă mai vezi niciodată. Dar sunt destul de sigur că nu va fi așa.

– Îți dai seama cât mă sperie faptul că ești numai „destul de” sigur?

– Aș putea muri de apendicită în avion pe drumul spre Ribeirão. Niciodată nu sunt mai mult decât „des-tul de” sigur de ceva.

– Decât că te iubesc.

– Decât că ne iubim unul pe altul.

Zborul lui Bean fu obișnuitul chin al orelor petrecute într-un spațiu închis. Dar cel puțin zbura spre vest, așa că decalajul orar nu era atât de obositor. Crezuse că se va putea duce acolo direct imediat ce ateriza, dar apoi se gândi mai bine. Trebuia să aibă mintea limpede. Să fie în stare să improvizeze și să acționeze rapid, pe baza impulsurilor de moment. Avea nevoie de somn.

Peter îl aștepta la scara avionului. Când ești Hegemon ai unele privilegii refuzate celorlalți oameni pe aeroporturi.

Peter îl conduse pe scări și se urcară într-o mașină care îi duse direct la hotelul care fusese amenajat ca punct de comandă al F.I. Soldați ai F.I. stăteau la fiecare ușă, iar Peter îl asigură că există lunetiști în toate clădirile din jur, și desigur și în aceasta.

– Deci, zise Peter când rămaseră singuri în camera lui Bean, care e planul?

– Sună de parcă ai crede că am unul.

– Nici măcar un scop?

– O, am două scopuri, zise Bean. I-am promis Petrei imediat după ce el a furat embrionii că o să i-i aduc înapoi și că o să-lucid pe Ahile în același timp.

– Și n-ai idee cum o să faci asta.

– Ba am câteva. Dar oricum nimic din ce planific nu va funcționa, deci nu mă atașez prea mult de nici-un plan.

– Ahile nu mai e acum chiar atât de important, spuse Peter. Adică, este important pentru că de fapt toți cei

din interiorul sediului sunt ostatici, dar pe scena mondială și-a pierdut toată influența. S-a spulberat atunci când a doborât naveta aia, iar chinezii s-au dezis de el.

Bean clătină din cap.

– Chiar crezi că, dacă scapă viu de aici, nu se va întoarce la vechile lui jocuri? Crezi că nu va găsi clienți pentru șarlataniile lui?

– Presupun că nu ducem lipsă de guvernanți care au visuri de putere cu care el îi poate seduce sau temeri pe care le poate exploata.

– Peter, sunt aici, așa că mă poate chinui și apoi mă poate ucide. De asta sunt eu aici. Scopul *lui*. Țelul *lui*.

– Ei bine, dacă ăsta e singurul plan, atunci...

– Exact, Peter. De data asta *el* e cel care face planul. Iar eu sunt cel care poate să-l surprindă nefăcând ceea ce se așteaptă el.

– Bine, zise Peter. Vin.

– Ce?

– M-ai convins. Vin.

– Unde vii?

– Vin cu tine la poartă.

– Ba nu.

– Sunt Hegemon. Nu stau afară în timp ce tu intri și-mi salvezi oamenii.

– Ar fi foarte fericit să te omoare și pe tine odată cu mine.

– Tu primul.

– Nu, tu primul.

– Oricum, zise Peter. Nu intri pe poartă decât dacă eu sunt unul dintre cei cinci care intră cu tine.

– Uite ce-i, Peter. Motivul pentru care ai ajuns în situația asta penibilă este că tu crezi că ești mai deștept ca toți ceilalți, deci indiferent ce sfat primești acționezi pripit și faci ceva uluitor de idiot.

– Dar rămân pe aproape să strâng mizeria.

– Aici te cred.

– N-o să fac nimic fără să-mi spui tu. E show-ul tău.

– Am nevoie ca toți cei cinci din escorta mea să fie soldați extrem de bine antrenați.

– Ba nu. Pentru că, dacă se trage cu arma, oricum cinci nu vor fi de ajuns. Deci trebuie să te asiguri că nu se va trage. Aș putea fi foarte bine unul dintre cei cinci.

– Dar eu nu vreau să mor cu tine alături, zise Bean.

– Nicio problemă, nici eu nu vreau să mor alături de tine.

– Tu mai ai înainte șaptezeci sau optzeci de ani. Vrei să-i pui la bătaie? Eu nu-mi joc decât banii de casă.

– Tu ești cel mai bun, Bean, spuse Peter.

– Asta era în școală. Ce armate am comandat de atunci? Acum alții duc toate bătăliile. Nu sunt cel mai bun, m-am retras.

– Nu te poți retrage din propria minte.

– Oamenii se retrag din propriile minți tot timpul. Ceea ce nu te părăsește niciodată e reputația.

– Bun, îmi place să mă cert cu tine pe teme filozofice, zise Peter brusc, dar ai nevoie de somn și eu la fel. Ne vedem de dimineață la poarta de est.

Într-o clipă ieșise pe ușă.

Ce era cu plecarea asta neașteptată?

Bean bănuia cu răutate că poate în cele din urmă Peter îl crezuse că nu are un plan și deci nici garanția că va câștiga. De fapt, nu avea nici măcar o șansă decentă de a câștiga, dacă prin câștig înțelegea un deznodământ în care Bean trăia, Ahile era mort, iar Bean avea copiii. Fără îndoială, Peter trebuia să fugă să-și încheie o asigurare de viață. Sau să facă apel la vreo urgență de ultim moment care să-l împiedice categoric să intre pe poartă

împreună cu Bean. „Îmi pare rău, *voiam* să vin cu tine, dar o să te descurci, știu eu.“

Bean crezuse că-i va fi greu să doarmă, din cauza somnului din avion și a tensiunii evenimentelor de mâine care îi bântuiau mintea. Bineînțeles că adormi atât de repede, că nici nu-și aminti când stinsese lumina.

Dimineața, Bean se trezi și-i trimise un mesaj lui Ahile, propunând să se întâlnească peste o oră. Apoi scrise o scurtă notă Petrei, ca să știe că se gândește la ea, în caz că asta ar fi fost ultima zi din viața lui. Apoi o altă scrisoare părinților lui, și alta lui Nikolai. Cel puțin dacă reușea să-l doboare pe Ahile, ei vor fi în siguranță. Asta însemna ceva.

Coborî și-l găsi pe Peter așteptându-l deja lângă mașina F.I. care urma să-i ducă în interiorul perimetrului stabilit în jurul sediului. Merseră în liniște, pentru că nu mai era nimic de spus.

Acolo, lângă poarta de est, Bean descoperi foarte repede că Peter nu mințise – F.I. susținea hotărârea lui de a face parte din grupul lui Bean. Era în regulă. Bean oricum nu avea nevoie ca însoțitorii lui să facă prea multe.

După cum ceruse înainte de a pleca din Damasc, F.I. avea un medic în uniformă, doi lunetiști perfect antrenați și o echipă complet echipată anti-tero, din care un om urma să între cu Bean.

– Ahile va avea un container în care intenționează să transporte o jumătate de duzină de embrioni congeलाți, îi zise Bean expertului în arme biologice. Dacă te pun să îl scoți afară înseamnă că sunt sigur că e o bombă sau conține vreo toxină, și vreau să fie tratată ca atare – chiar dacă acolo înăuntru spun altceva. Dacă se dovedește că sunt totuși embrioni, ei bine, e greșeala mea

și o să-i explic eu soției mele. Dacă îl pun pe doctor să-l ia înseamnă că sunt sigur că sunt embrionii, iar pachetul va fi astfel manipulat.

– Dar dacă nu ești sigur? întrebă Peter.

– O să fiu sigur, altfel nu-l dau nimănui.

– De ce nu îl iei tu, sugeră militarul, și să ne spui ce să facem cu el când ajungem afară?

Peter răspunse în locul lui:

– Domnul Delphiki nu se așteaptă să scape cu viață.

– Scopul meu, zise Bean, este ca voi patru să ieșiți de acolo fără să fiți răniți. Asta nu se poate întâmpla dacă dintr-un motiv oarecare începeți să trageți. Din cauza asta niciunul dintre voi nu va avea nicio armă încărcată.

Îl priviră ca pe un nebun.

– Nu intru acolo neînarmat, zise unul dintre soldați.

– Bine, făcu Bean. Atunci va fi unul mai puțin. N-a spus că trebuie să aduc cinci.

– Practic, îi spuse Peter celui alt lunetist, nu veți fi neînarmați. Doar că armele nu vor fi încărcate. Ei vor considera că aveți gloanțe, pentru că nu vor ști că nu e aveți.

– Sunt soldat, nu funcționar, zise bărbatul și se îndepărtă.

– Altcineva? întrebă Bean.

Ca răspuns, lunetistul își luă arma, scoase gloanțele unul câte unul, apoi extrase și primul glonț de pe țeavă.

– Eu oricum nu am armă, zise doctorul.

– N-ai nevoie de un pistol încărcat ca să duci o bombă, zise expertul.

Cu micul lui pistol de calibru 22, Bean era acum singura persoană din grup care avea o armă încărcată.

– Cred că suntem gata să pornim, zise.

Era o dimineață tropicală luminoasă atunci când trecură prin poartă în grădina de est. Păsările din copaci își strigau chemările de parcă ar fi încercat să memoreze ceva și nu reușeau s-o scoată la capăt. Nu se vedea nici-un suflet de om.

Bean nu avea de gând să hoinărească în căutarea lui Ahile. Categorie nu se va îndepărta de poartă. Deci după ce făcu zece pași se opri. La fel și ceilalți.

Și așteptară.

Nu dură mult. Un soldat în uniformă Hegemoniei ieși la vedere. Apoi, apărură alții, apoi alții, până apărură și al cincilea soldat.

Suriyawong.

Nu dădu niciun semn de recunoaștere. Părea că privirea lui trece peste Bean și Peter de parcă nu ar fi însemnat nimic pentru el.

Ahile ieși din spatele lor – dar rămase aproape de copaci, ca să nu fie o țintă prea ușoară pentru lunetiști. Ducea, după cum promisese, un mic container.

– Bean, spuse el zâmbind. Doamne, cât ai crescut!

Bean nu zise nimic.

– Oh, nu ne arde de glume. Nici mie, de fapt. Pentru mine e aproape un moment emoționant să te revăd. Să te văd bărbat. Ținând cont de faptul că te cunosc de când erai atâtica.

Întinse containerul.

– Sunt aici, Bean.

– Mi-i dai pur și simplu?

– Nu prea am la ce să-i folosesc. N-a participat nimeni la licitație.

– Volescu a trecut printr-o grămadă de necazuri ca să ți-i obțină.

– Care necazuri? A mituit un paznic. Folosind banii mei.

– Până la urmă, cum l-ai convins pe Volescu să te ajute? întrebă Bean.

– Îmi era dator, spuse Ahile. Eu sunt cel care l-a scos din închisoare. L-am determinat pe strălucitul Hegemon aici de față să-mi permită să autorizez eliberarea prizonierilor ale căror crime încetaseră să mai fie considerate crime. Nu și-a dat seama că îl voi lăsa liber pe creatorul tău.

Ahile rânji către Peter. Peter nu zise nimic.

– Bun, nu vreți să stăm de vorbă, așa că ia embrionii.

Bean își reaminti ceva foarte important. Ahile nu ținea să-și ucidă victimele cu propriile mâini. Pentru el era suficient ca ei să moară, indiferent dacă el era de față sau nu.

Bean se întoarse spre expertul în arme biologice.

– Ești bun să scoți asta de aici? Eu vreau să mai stau de vorbă cu Ahile vreo câteva minute.

Expertul se îndreaptă spre Ahile și luă containerul de la el.

– E fragil? întrebă.

Ahile răspunse:

– E bine împachetat și căptușit, dar să nu joci fotbal cu el.

Doar din câțiva pași fu dincolo de poartă.

– Despre ce vrei să vorbim? întrebă Ahile.

– Sunt curios în câteva mici probleme.

– Ascult. Poate și răspund.

– La Hyderabad. A fost un ofițer chinez care te-a lovit ca să-ți pierzi cunoștința și să ne scoată din impas.

– Oh, el a făcut asta?

– Ce s-a întâmplat cu el?

– Nu sunt sigur. Cred că elicopterul lui a fost doborât în luptă după câteva zile.

– Cu atât mai rău, zise Bean. Voiam să-l întreb cum s-a simțit când te-a lovit.

– Zău, Bean, nu suntem amândoi prea bătrâni pentru astfel de glume?

Dincolo de poartă se auzi o explozie înfundată.

Ahile privi în jur tresărind.

– Ce-a fost asta?

– Sunt destul de sigur, zise Bean, că a fost o explozie.

– Ce a explodat?

– Bomba pe care ai încercat să mi-o dai. Dinăuntru containerului.

Ahile se strădui, pentru o clipă, să pară nevinovat.

– Nu știu ce...

Apoi păru să-și dea seama că nu are rost să se prefacă a nu ști despre ce e vorba, când obiectul tocmai explodase. Scoase din buzunar detonatorul și apăsă pe buton de câteva ori.

– La naiba cu tehnologia asta modernă, nimic nu merge cum trebuie, rânji spre Bean. Crede-mă că am încercat.

– Deci... ai sau nu ai embrionii? întrebă Bean.

– Sunt înăuntru, în siguranță.

Bean știa că minte. În realitate, ieri se convinsese că cel mai probabil embrionii nici nu fuseseră vreodată aduși aici. Dar ar fi fost mai câștigat prefăcându-se că-l crede pe Ahile. În plus, exista întotdeauna o șansă ca acesta să nu mintă.

– Arată-mi, zise Bean.

– Trebuie să vii înăuntru.

– OK.

– Asta o să ne scoată din raza de acțiune a lunetiștilor pe care fără îndoială îi ai în jurul sediului, pregătiți să mă împuște.

– Și ne aduce în raza de acțiune a orice m-ar aștepta pe mine acolo.

– Bean. Fii realist. Dacă vreau eu, ești mort oricum.

– Mă rog, asta nu e chiar adevărat, zise Bean. M-ai vrut mort de mult mai multe ori decât am murit eu.

Ahile rânji.

– Știi ce a spus Poke chiar înainte să aibă acel accident și să cadă în Rin ?

Bean nu spuse nimic.

– A spus că nu trebuie să-ți port pică pentru că i-ai spus să mă omoare atunci când ne-am întâlnit pentru prima oară. E doar un copil, a zis. Nu știe ce spune.

Bean continuă să tacă.

– Aș vrea să-ți pot spune și care au fost ultimele cuvinte ale surorii Carlotta, dar... știi cum e cu victimele colaterale în timpul războiului. Pur și simplu nu ai niciun avertisment.

– Embrionii, zise Bean. Ai spus că îmi arăți unde sunt.

– Bine atunci. Urmează-mă.

Imediat ce Ahile se întoarse cu spatele, doctorul privi spre Bean și scutură energic din cap.

– E în regulă, le spuse Bean doctorului și celui alt soldat. Puteți ieși. Nu mai am nevoie de voi.

Ahile se opri.

– Lași escorta să plece ?

– Cu excepția lui Peter, zise Bean. El insistă să rămână cu mine.

– Nu l-am auzit spunând asta. Adică, părea atât de dornic să părăsească locul ăsta, încât m-am gândit că sigur nu mai vrea să-l revadă.

– Încerc să-mi dau seama cum ai reușit să protestezi atât de mulți oameni, zise Peter.

– Dar pe tine nu încerc să te prostesc, replică Ahile. Deși înțeleg de ce un om ca tine și-ar dori să găsească un mincinos cu adevărat genial ca să studieze cu el.

Râzând, Ahile se întoarce din nou cu spatele și îi conduse spre clădirea principală.

Urmându-l înăuntrul, Peter se apropie de Bean.

– Ești sigur că știi ce faci? întrebă încet.

– Ți-am mai spus, habar n-am.

Odată intrați, fură întâmpinați de o altă duzină de soldați. Bean îi cunoștea pe toți după nume. Dar nu le spuse nimic și niciunul din ei nu-i întâlni privirea și nici nu dădu vreun semn că l-ar cunoaște.

„Ce vrea Ahile? se gândi Bean. Primul lui plan a fost să mă trimită afară din sediu cu o bombă controlată prin telecomandă, deci nu are de gând să mă lase în viață. Acum m-a înconjurat de soldați, dar nu le ordonă să tragă.“

Ahile se întoarce și-l înfruntă.

– Bean, nu pot să cred că nu ai făcut niciun aranjament ca să mă scoți de aici.

– De asta ai încercat să mă arunci în aer? întrebă Bean.

– Asta a fost când bănuiam că o să încerci să mă ucizi imediat cum credeai că aveai embrionii. De ce n-ai făcut-o?

– Pentru că știam că nu am embrionii.

– Tu și Petra vă gândiți deja la ei ca la copiii voștri? Le-ați pus și nume?

– Nu există niciun aranjament să te scot de aici, Ahile, pentru că nu ai unde să te duci. Singurii oameni care încă mai au nevoie de tine sunt ocupați să ia bătaie de la o bandă de islamici supărați. Îți dai seama că nici în spațiu nu mai poți să te duci de când ai doborât naveta aia.

– Să fim cinstiți, Bean, nu trebuie să-mi reamintești că nimeni n-ar trebui să știe că eu am făcut asta. Dar cineva trebuie să-mi spună un lucru – de ce Peter nu se afla în naveta aia? Presupun că nimeni nu l-a prins pe informatorul meu.

Privi de la Bean la Peter, așteptând un răspuns.

Bean nici nu confirmă, nici nu negă. Peter, de asemenea, păstră tăcerea. Dacă Ahile scăpa cumva cu viață? De ce să atragă mânia lui Ahile asupra unui om care deja avusese destule necazuri în viață?

– Dar dacă mi-ați prins informatorul, zise Ahile, de ce naiba Chamrajnagar – sau Graff, dacă el a fost – a lansat totuși naveta? Era atât de important să mă prindă pe mine făcând ceva urât încât să riște o navetă și echipajul ei doar pentru asta? Găsesc că e chiar flautant. Ca și cum aş fi câştigat Premiul Nobel pentru cel mai îngrozitor personaj negativ.

– Cred, zise Bean, că nu ai deloc embrionii. Cred că i-ai împrăștiat imediat ce i-ai obținut. Cred că i-ai implantat deja unor mame surogat.

– Greșit.

Băgă mâna în buzunarul pantalonilor și scoase un mic container, la fel ca acela în care fuseseră congelați embrionii.

– Am adus unul cu mine ca să-ți dovedesc. Probabil e puțin dezghețat. Căldura trupului meu și tot restul. Ce crezi? Mai avem timp să-l implantăm cuiva pe micuțul fraier? Petra e deja însărcinată, am auzit, deci nu ne mai putem folosi de ea. Știu! Mama lui Peter! Ei întotdeauna i-a plăcut să fie de ajutor, și e obișnuită să dea naștere unor genii. Uite, Peter, prinde!

Azvrâli containerul spre Peter, dar cu prea multă putere, astfel că zbură peste mâna întinsă a lui Peter și se lovi de podea. Nu se sparse, ci continuă să se rostogolească.

– Nu te duci să-l iei? îl întrebă Ahile pe Bean.

Bean ridică din umeri.

– Vai, ce disciplinat ești! Copiii tăi n-o să poată scăpa ușor cu tine.

Bean păși spre Ahile.

– Zău, Bean, știu că ești supărat pe mine, dar nicio dată nu am pretins că am o condiție fizică bună. Când am avut eu șansa să mă joc cu mingea, spune-mi? Ai crescut unde am crescut și eu. Nu e vina mea că nu pot să arunc bine.

Încă își mai păstra tonul ironic, dar se vedea că acum îi era frică. Se așteptase ca Bean să-l implore sau să se arate îndurerat – ceva care să-i afecteze echilibrul și să-i ofere lui Ahile controlul. Dar acum Bean vedea lucrurile prin ochii lui Ahile, și înțelesese: faci ceea ce dușmanul tău nu crede că te-ai gândi măcar să faci. Pur și simplu o faci.

Bean duse mâna la spate, unde ținea ascuns pistolul de calibru 22. Ținti spre ochiul drept al lui Ahile, apoi spre stângul.

Ahile făcu câțiva pași înapoi.

– Nu mă poți omorî, zise. Nu știi unde sunt embrionii.

– Știu că nu sunt la tine și că nu o să-i obțin dacă nu te las să pleci. Iar eu nu te las să pleci. Presupun că asta înseamnă că pentru mine embrionii sunt pierduți pentru totdeauna. De ce să te mai țin în viață?

– Suri, zise Ahile. Dormi?

Suriyawong își scoase cuțitul său lung din teacă.

– Nu de asta e nevoie, spuse Ahile. Are pistol.

– Stai liniștit, Ahile, rosti Bean. Ia lucrurile ca un bărbat. În plus, dacă ratez ai putea să supraviețuiești și să-ți petreci restul zilelor sub formă de legumă cu

creierul distrus. Amândoi vrem ca toate astea să se termine repede și curat, nu-i așa?

Ahile mai scoase o fiolă din buzunar.

– Țasta e cel adevărat, Bean. Întinse mâna, oferindu-i-l: Ai ucis unul, dar încă mai sunt ceilalți patru.

Bean îl lovi peste mână. De data asta fiola se sparse când lovi podeaua.

– Îți ucizi copiii! strigă Ahile.

– Te cunosc. Știu că niciodată nu mi-ai promite ceva ce mi-ai putea pur și simplu trimite.

– Suriyawong! strigă Ahile. Împușcă-l!

– Domnule, răspunse Suriyawong.

Era primul sunet pe care îl scosese de când Bean intrase pe poarta de est.

Suriyawong îngenunche, lăsă cuțitul pe podeaua lustruită și îl împinse spre Ahile până ajunse la picioarele lui.

– Ce înseamnă asta? întrebă Ahile.

– Un cuțit împrumutat.

– Dar are pistol! strigă.

– Mă aștept să-ți rezolvi singur problemele, zise Suriyawong, fără ca vreunul dintre oamenii mei să fie uciși.

– Ucide-l! Credeam că suntem prieteni.

– Ți-am spus de la început, replică Suriyawong, că eu îl servesc pe Hegemon.

Spunând asta, Suriyawong îi întoarse spatele lui Ahile. La fel și ceilalți soldați.

Acum Bean înțelese de ce Suriyawong se străduise atât să câștige încrederea lui Ahile: pentru ca în acest moment de criză, Suri să-l poată trăda.

Ahile râse nervos:

– Ei haide, Bean. Ne știm de atâta timp.

Dăduse înapoi până la perete. Încercă să se sprijine de el, dar picioarele îi erau nesigure și începu să alunece.

– Te cunosc, Bean, zise. Nu poți uide un om cu sânge rece, indiferent cât de mult îl urăști. Nu e în firea ta.

– Ba este, replică Bean.

Ținti cu pistolul în jos spre ochiul drept al lui Ahile și apăsă pe trăgaci. Ochiul pocni din cauza vitezei glonțului și se sparse. Capul se clătină doar puțin datorită forței micului glonț care intră, dar nu mai ieși.

Apoi alunecă și se întinse pe podea. Mort.

Asta nu le putea aduce înapoi pe Poke sau pe sora Carlotta, sau pe ceilalți oameni uciși de el. Nu putea repune națiunile lumii în ordinea în care fuseseră înainte ca Ahile să facă din ele cărămizile lui, să le unească și să le dezbine după cum voia el. Nu pune capăt războaielor stârnite de Ahile. Nu-l făcea pe Bean să se simtă mai bine. Nu există nicio bucurie în răzbunare și nici prea multă în îndeplinirea unui act de justiție.

Dar ceva era sigur: Ahile nu va mai uide din nou.

Era tot ce putea Bean să ceară micului său 22.

20

ACASĂ

From: LegumaTa%Proaspătă@Freebie.net

To: FataMea%dePiatra@Freebie.net

Re: Vino acasă

El e mort.

Eu nu.

Nu i-a avut.

Îi vom găsi, într-un fel sau altul, înainte ca eu să mor.

Vino acasă. Nimeni n-o să mai încerce să te omoare.

Petra zbură cu un avion comercial, sub propriul ei nume, folosind propriul pașaport.

Damascul era entuziasmat, căci acum devenise capitala lumii islamice pentru prima oară unite după aproape două mii de ani. Liderii sunniți și šiiti deopotrivă se declaraseră în favoarea Califului. Iar Damascul era centrul tuturor acestor lucruri.

Dar emoția ei era de altă natură. Parțial, datorită copilului care creștea în interiorul ei, a schimbărilor care se petreceau în trupul ei. Parțial, fiindcă se simțea ușurată

că se eliberase de sentința cu moartea pe care Ahile i-o hotărâse cu ani în urmă.

Însă cel mai mult era vorba de sentimentul amețitor de a fi fost pe punctul de a pierde totul și de a fi câștigat în cele din urmă. O năpădi pe când mergea pe culoarul din avion, genunchii i se muiară și fu gata să cadă.

Bărbatul din spatele ei o prinse de braț și o ajută să se repună pe picioare.

– Vă simțiți bine? întrebă.

– Sunt doar puțin gravidă, răspunse ea.

– Nu mai trebuie să cădeți atunci când copilul va fi mai mare.

Râse și îi mulțumi, apoi își puse geanta deasupra capului – fără să aibă nevoie de ajutor, mulțumesc – și se așeză pe locul ei.

Pe de o parte, era trist să zboare fără să-l aibă pe soțul ei alături.

Pe de altă parte, era minunat să zboare acasă spre el.

El o întâmpină la aeroport și o îmbrățișă puternic. Brațele lui erau atât de lungi. Oare crescuseră în cele câteva zile de când se despărțiseră?

Ea refuză să se gândească la asta.

– Am auzit că ai salvat lumea, îi spuse când în sfârșit se desprinseră din îmbrățișare.

– Nu da crezare zvonurilor.

– Eroul meu.

– Aș prefera să fiu iubitul tău, șopti el.

– Uriașul meu, șopti și ea.

Ca răspuns, el o strânse din nou în brațe, apoi se lăsă pe spate, ridicând-o. Ea râse în timp ce el o învârtea ca pe un copil. Așa făcea și tatăl ei când era mică. El nu va face niciodată așa cu copiii lui.

– De ce plângi? o întrebă.

– Sunt doar lacrimi în ochi. Nu plâng. Tu *ai văzut* ce înseamnă să plângi, și nu e ca acum. Astea sunt lacrimi de bucurie că te văd.

– Ești doar fericită să te afli într-un loc unde copacii cresc fără să fie nevoie să fie plantați și irigați.

Ieșiră din aeroport câteva minute mai târziu și se dovedî că el avea dreptate, era fericită că nu mai era în deșert. În anii cât trăiseră în Ribeirão ea își descoperise afinitatea pentru locuri luxuriante. Avea nevoie ca Pământul să fie viu în jurul ei, totul verde, toată fotosinteza să aibă loc în public, fără nicio urmă de modestie. Lucruri care mănâncă soare și beau ploaie.

– E bine să fii acasă, zise.

– Acum sunt și eu acasă, spuse Bean.

– Tu erai deja aici.

– Dar până acum nu erai tu.

Ea oftă și se strânse lângă el. Luară primul taxi.

Bineînțele că meraseră întâi la sediul Hegemoniei, dar în loc să ajungă la casa lor – dacă într-adevăr era casa lor, întrucât renunțaseră la ea când demisionaseră din serviciul Hegemonului în acea zi din Filipine. Bean o duse direct la biroul Hegemonului.

Peter o aștepta acolo, împreună cu Graff și soții Wiggin. Îmbrățișările deveniseră sărutări, iar strângerile de mâini deveniră îmbrățișări.

Peter povesti tot ce se întâmplase în spațiu. Apoi o puse pe Petra să-i povestească despre Damasc, deși ea pretindea că nu era mai nimic, doar un oraș bucurându-se de victorie.

– Războiul încă nu s-a terminat, zise Peter.

– Islamicii sunt uniți, spuse Petra.

– Următorul lucru pe care trebuie să-l știți, adăugă Graff, este că evreii și creștinii se vor împăca. La urma

urmelor, singurul lucru care stătea între ei era povestea cu Iisus.

– E bine, zise și Theresa, ca lumea să fie mai puțin divizată.

– Cred că va fi nevoie de multe divizii, spuse John Paul, pentru ca lumea să nu mai fie atât de împărțită.

– V-am spus că toți cei din Damasc erau fericiți, nu că aveau dreptate să fie. Sunt multe semne de tulburări. E un imam care predică despre reunirea Indiei și Pakistanului sub un singur guvern.

– Lasă-mă să ghicesc, zise Peter. Unul islamic.

– Dacă le-a plăcut ce le-a făcut Virlomi chinezilor, spuse Bean, o să fie încântați de ce-o să-i poată determina pe hinduși să facă pentru a se elibera de pakistanezi.

– Iar Peter o să fie încântat de asta: un politician irakian a ținut un discurs la Bagdad în care a subliniat: „Într-o lume în care Allah a ales un Calif, de ce mai avem nevoie de Hegemon?”

Râseră, dar fețele lor erau serioase când hohotele încetară.

– Poate că are dreptate, spuse Peter. Poate când se va termina războiul Califul *va fi* Hegemon în fapt, nu numai cu numele. E asta un lucru rău? Scopul era unificarea lumii și pacea ei. Eu m-am oferit să o fac, dar dacă o face altcineva eu n-o să omor pe nimeni doar ca să îi iau postul.

Theresa îl apucă de încheietură, și Graff chicoti.

– Continuă să vorbești așa, și voi înțelege de ce te-am susținut atâția ani.

– Califul nu-l va înlocui pe Hegemon, zise Bean, nici nu va suplini nevoia de a avea unul.

– Nu?

– Pentru că un conducător nu-și poate duce poporul acolo unde nu vrea să meargă.

– Dar vor ca el să stăpânească lumea, zise Petra.

– Dar pentru a stăpâni lumea trebuie ca toți să fie mulțumiți de stăpânirea lui, spuse Bean. Și cum ar putea fi mulțumiți non-islamicii fără ca islamicii ortodocși să fie extrem de nefericiți? E ceva ce au descoperit chinezii în India. Nu poți înghiți o națiune. Găsește ea o cale de a fi vomitată. Îmi cer iertare, Petra.

– Deci prietenul vostru Alai va înțelege asta, și nu va încerca să stăpânească popoarele non-islamice? întrebă Theresa.

– Prietenul nostru Alai nu va avea nicio problemă cu această idee. Întrebarea este dacă va avea Califul.

– Sper că nu ne vom aminti de această zi, spuse Graff, ca despre vremurile când am început pentru prima dată să luptăm în următorul război.

Peter declară:

– După cum am mai spus, războiul încă nu s-a încheiat.

– Ambele armate chineze importante din India au fost înconjurate, iar lațul se strânge, spuse Graff. Nu cred că se vor apăra ca la Stalingrad, nu-i așa? Armatele turcești au ajuns la Huang He, iar Tibetul tocmai și-a declarat independența și masacrează trupele chineze de acolo. Indonezienii și arabii sunt imposibil de prins și deja au lovit serios în comunicațiile interne ale Chinei. E doar o problemă de timp până să-și dea seama că e inutil să continue să ucidă oameni când sfârșitul e inevitabil.

– O să moară mulți soldați înainte ca guvernele să se prindă de asta.

– Mama întotdeauna vede lucrurile în roz, zise Peter și râseră.

În cele din urmă veni timpul ca Petra să audă ce se întâmplase în interiorul sediului. Peter îi spuse aproape

totul, căci Bean sărea majoritatea detaliilor și se grăbea să ajungă la final.

– Ți s-a părut că Ahile a crezut că Suriyawong chiar o să-l omoare pe Bean pentru el? întrebă Petra.

– Cred, zise Bean, că Suriyawong i-a promis că o va face.

– Vrei să spui că a avut intenția, dar s-a răzgândit?

– Cred că Suri a pus la cale de la început momentul ăsta. A devenit indispensabil pentru Ahile. I-a câștigat încrederea. Prețul a fost pierderea încrederii tuturor celorlalți.

– Cu excepția ta.

– Vezi tu, eu îl cunosc pe Suri. Chiar dacă nu poți cunoaște cu adevărat pe cineva – să nu-mi citezi propriile cuvinte, Petra...

– N-am făcut asta!

– Am intrat în sediu fără niciun plan și cu un singur avantaj real. Știam două lucruri pe care Ahile nu le știa. Știam că Suri nu se va pune niciodată în slujba unui om ca Ahile, așa că, dacă părea că o face, era o minciună. Și mai știam ceva despre mine însumi. Știam că într-adevăr aș fi capabil să ucid un om cu sânge rece dacă asta ar fi necesar ca să-mi salvez soția și copiii.

– Da, zise Peter, cred că ăsta e lucrul pe care eu pur și simplu nu l-am crezut, nici măcar la sfârșit.

– Nu a fost cu sânge rece, spuse Theresa.

– Ba da.

– A fost, mamă. Așa era corect, și el a ales s-o facă. Fără să trebuiască să intre într-o stare de frenezie ca să poată.

– Asta fac eroii, zise Petra. Ceea ce e necesar pentru binele poporului lor.

– Când începem să spunem cuvinte ca „erou“, e timpul să mergem acasă.

– Deja? făcu Theresa. Adică, Petra abia a ajuns. Și trebuie să-i spun toate poveștile mele oribile despre cât a fost de grea fiecare din nașterile mele. E de datoria mea s-o îngrozesc pe viitoarea mamă. E o tradiție.

– Nu vă faceți griji, doamnă Wiggin, zise Bean. O s-o aduc înapoi cel puțin la câteva zile. Nu stăm chiar așa departe.

– Să mă aduci înapoi? întrebă Petra.

– Am plecat din serviciul Hegemonului, îți amintești? Am lucrat pentru el doar ca să avem un pretext legal să ne luptăm cu Ahile și cu chinezii, deci nu mai avem ce face aici. Avem suficienți bani din pensiile de la Școala de Luptă. Așa că vom locui în Ribeirão Preto.

– Dar mie îmi place aici.

– Ooo, bătaie, bătaie! zise John Paul.

– Asta numai pentru că nu ai locuit în Araraquara. E un loc bun unde să-ți crești copiii.

– Cunosc Araraquara, spuse Petra. Ai locuit acolo cu sora Carlotta, nu-i așa?

– Am locuit peste tot cu sora Carlotta. Dar asta e un loc bun unde să-ți crești copiii.

– Tu ești grec, iar eu sunt armeană. Bineînțeles că trebuie să ne creștem copiii învățându-i portugheza.

Casa pe care o închiriasse Bean era mică, dar avea un al doilea dormitor pentru copil, și o grădină încântătoare, și maimuțe care trăiau în copacii înalți de pe proprietatea din spatele casei. Petra își imagina fetița sau băiețelul jucându-se afară, în gălăgia maimuțelor și bucurându-se de spectacolul pe care îl ofereau acestea.

– Dar n-avem mobilă, zise Petra.

– Am știut că mi-am pus viața în joc alegând casa fără tine, replică Bean. Așa că mobila e la alegerea ta.

– Bun. O să te pun să dormi într-o cameră plină cu volănașe roz.

– O să dormi acolo cu mine?

– Bineînțeles.

– Atunci sunt de acord cu volănașele roz, dacă trebuie.

Peter, nefiind sentimental, nu văzu niciun motiv să organizeze funeralii pentru Ahile. Dar Bean insistă să aibă măcar o slujbă lângă mormânt, și plăti pentru gravarea unei pietre funerare. Sub numele „Achilles de Flandres“, anul nașterii și data morții, inscripția spunea:

Născut infirm la trup și la suflet,

A schimbat fața lumii.

Printre toate inimile pe care le-a sfărmat

Și viețile cărora le-a pus capăt mult prea devreme,

A fost și propria inimă,

Și propria viață.

Fie să-și găsească pacea.

În cimitirul din Ribeirão Preto se adună un grup restrâns.

Bean și Petra, familia Wiggin, Peter. Graff se întor-se în spațiu.

Suriyawong își condusesese mica armată înapoi în Thailanda, ca să-și ajute patria să-i alunge pe cotropi-tori și să se refacă.

Nimeni nu avu prea multe de spus la mormântul lui Ahile. Nu puteau să se prefacă totuși că nu se bucură de moartea lui. Bean citi inscripția pe care o scrisese și toți fură de acord că era nu numai cinstit față de Ahile, ci chiar generos.

La sfârșit doar Peter avu de spus ceva din inimă.

– Sunt singurul de aici care vede ceva din sine însuși zăcând în cutia asta ?

Nu-i răspunse nimeni, nici da, nici nu.

După două săptămâni însângerate, războiul se termină. Dacă China ar fi acceptat condițiile oferite de Calif prima dată, ar fi pierdut numai noile teritorii cucerite, plus Xinjiang și Tibet. În loc să facă așa așteptară până ce Cantonul căzu, Shanghaiul fu asediat, iar trupele turcești înconjură Beijingul.

Când Califul trasă noua hartă, provincia Mongoliei Interioare fu dată poporului mongol, iar Manciuria și Taiwanul își obținură independența. China fu nevoită să garanteze libertatea învățătorilor religioși. Calea prozelitismului islamic fusese deschisă.

Guvernul chinez căzu rapid. Noul guvern repudie termenii de încetare a focului, iar Califul declară legea marțială până când puteau fi ținute noi alegeri.

Undeva în zonele accidentate din estul extrem al Indiei, zeița podului trăia printre adoratorii săi, căutând să vadă dacă India urma să fie liberă sau doar schimbase o tiranie cu alta.

După război, în timp ce indienii, thailandezii, birmanii, vietnamezii, cambodgienii și laoțienii își căutau în teritoriile cândva cوتropite membrii familiilor care fuseseră deportați, Bean și Petra căutau din răsputeri cu ajutorul computerului, sperând să descopere vreo urmă a ceea ce Volescu și Ahile făcuseră cu copiii lor pierduți.

MULȚUMIRI

Scriind această continuare la *Umbra lui Ender* și *Umbra Hegemonului*, m-am confruntat cu două probleme. Mai întâi, am dezvoltat rolul unor personaje secundare din cărțile precedente, asumându-mi riscul serios de a inventa aspecte ale înfățișării lor sau ale trecutului lor care ar putea contrazice unele detalii de mult uitate dintr-un volum anterior. Ca să evit pe cât mai mult posibil acest lucru, m-am bazat pe două comunități on-line.

The Philotic Web (<http://www.philoticweb.net>) are un grafic în timp real care combină poveștile din *Jocul lui Ender* și *Umbra lui Ender*, lucru care s-a dovedit neprețuit pentru mine. A fost creat de Nathan M. Taylor cu ajutorul lui Adam Spieckermann.

Pe propriul website, Hatrack River (<http://www.hatrack.com>) am postat primele cinci capitole ale manuscrisului acestui roman, în speranța că toți cei care au citit mai recent celelalte cărți ale seriei ar putea fi capabili să surprindă inadvertențe sau alte probleme. Comunitatea Hatrack River nu m-a dezamăgit. Printre cei mulți care au reacționat – și cărora le mulțumesc, tuturor – am găsit deosebit de valoroase sugestiile lui Keiko A. Haun („accio“), Justin Pullen, Chris Bridges, Josh Galvez („Zevlag“), David Tayman („Taalcon“), Alison Purnell („Eaquae Legit“), Vicki Norris („CKDexterHeaven“), Michael Sloan („Papa Moose“) și Oliver Withstandley.

În plus am avut ajutorul, capitol după capitol, echipei mele obișnuite de primi cititori – Phillip și Erin Absher, Kathryn H. Kidd și fiul meu, Geoffrey. Soția mea, Kristine A. Card, ca de obicei a citit fiecare capitol când paginile mai erau calde de la imprimantă. Fără ei nu aș fi putut duce la bun sfârșit această carte.

A doua problemă ridicată de acest roman a fost că l-am scris în timpul războiului din Afganistan dintre SUA și aliații săi pe de o parte, și talibani și forțele Al Qaeda pe de altă parte. Deoarece în *Shadow Puppets* trebuia să arăt relațiile viitoare dintre islamici și occidentali, și dintre Israel și vecinii săi islamici, am fost nevoit să fac predicții în legătură cu modul în care ar putea fi rezolvată într-o zi actuala situație încărcată de ură. Întrucât îmi iau în serios responsabilitatea față de țările și popoarele despre care scriu, am depins mult în înțelegerea cauzelor situației prezente de cartea lui Bernard Lewis *What Went Wrong?: Western Impact and Middle Eastern Response* (Oxford University Press, 2001).

Această carte este dedicată părinților soției mele. În afară de faptul că o mare parte din pacea și bucuria din viața mea și a Kristinei provine din relația strânsă și armonioasă din ambele noastre familii, am o datorie în plus față de James B. Allen, pentru excelenta sa muncă de istoric, da, dar mai mult pentru că m-a învățat să abordez istoria fără teamă, urmând orice pistă, fără să presupun despre popoarele din trecut nici lucrurile cele mai bune, nici cele mai rele, și adaptându-mi vederile personale acolo unde era nevoie de o ajustare, dar niciodată renunțând la ideile vechi care rămân valabile.

Asistenților mei, Kathleen Bellamy și Scott Allen, le datorez mai mult decât salariul plătit. Cât despre copiii mei, Geoffrey, Emily și Zina, și soția mea Kristine, ei sunt motivul pentru care merită să te ridici din pat în fiecare zi.

CUPRINS

1. Adult	5
2. Cuțitul lui Suriyawong	19
3. Mame și tați	30
4. Chopin	39
5. Pietre pe drum	62
6. Ospitalitate	74
7. Rasa umană	88
8. Ținte	105
9. Conceperea	121
10. Stânga și dreapta	147
11. Copii	164
12. Stingerea focurilor	179
13. Califul	196
14. Stația spațială	229
15. Planuri de război	254
16. Capcane	276
17. Profeți	296
18. Războiul de pe Pământ	313
19. Rămas-bun	332
20. Acasă	358
<i>Mulțumiri</i>	367

„Romanele din ciclul Ender sunt o fascinantă combinație de acțiune, strategie militară și politică, intrigi extrem de complicate și psihologie.”

USA Today

„Fanii ciclului Ender vor fi fascinați de această istorie a ajungerii adolescenților la putere.”

Publishers Weekly

**Eroii sunt aceia care nu se tem
să înfrunte consecințele opțiunilor lor**

„O dată în plus, Card menține niveluri ridicate ale acțiunii, pericolului și intrigii, oferă personaje credibile, dezvoltă calea spre alte relații între Ender și Bean și-și lasă cititorii cu sufletul la gură în așteptarea continuării.”

Booklist

Bun-sosit în rândul oamenilor! Nimeni nu deține controlul propriei sale vieți. Lucrul cel mai convenabil pe care-l poți face este să alegi să fii controlat de oameni buni, de oameni care te iubesc...

colecția
nautilus
science fiction

ISBN 978-973-569-956-7

www.nemira.ro